

Praha dne 1. října 2018
Č. j.: MZP/2018/710/3250

Metodický výklad
vybraných bodů přílohy č. 1
k zákonu o posuzování vlivů na životní prostředí
a souvisejících ustanovení

říjen 2018

Obsah

1	Úvod	6
2	Příloha č. 1 k ZPV.....	7
2.1	Forma přílohy č. 1 k ZPV.....	9
3	Významná změna dle § 4 odst. 1 ZPV.....	13
3.1	Kritéria významné změny.....	15
4	Postup dle § 23 odst. 3 a § 23 odst. 4 ZPV.....	17
5	Výklad vybraných bodů přílohy č. 1 k ZPV	18
5.1	Energetický průmysl (body 1-7).....	19
5.2	Jaderná energetika a vrty pro ukládání jad. odpadu (body 8-9 a 11-13) ..	22
5.3	Vrty (body 14-15).....	23
5.4	Výroba a zpracování kovů (body 17-19, 22)	26
5.5	Chemický průmysl (body 35-36).....	28
5.6	Výroba a zpracování minerálních látek (body 41-42)	29
5.7	Dopravní infrastruktura (body 43-45, 47-52).....	31
5.8	Odpady (body 53-58)	41
5.9	Vodní hospodářství (body 59, 62-65)	46
5.10	Potrubí a produktovody (body 66 a 67).....	51
5.11	Chov zvířat (body 68-70)	52
5.12	Papírenský, textilní, kožedělný a dřevozpracující průmysl (body 71-75) ..	56
5.13	Těžba (body 77-82)	57
5.14	Nadzemní vedení elektrické energie (body 84-85).....	60
5.15	Skladování chemických látek (body 86 – 91).....	61
5.16	Zemědělství a lesnictví (body 93-95).....	64
5.17	Výroba a montáží motorových vozidel, drážních vozidel a lodí (bod 96) ..	66
5.18	Potravinářský průmysl (bod 97)	66
5.19	Oblast rozvoje infrastruktury a území (body 106-110)	67
5.20	Skladování železného šrotu (bod 113)	71
5.21	Cestovní ruch a volný čas (body 115, 116 a 118).....	72

Přehled používaných zkratk

BPEJ	Bonitované půdně ekologické jednotky
CO	Oxid uhelnatý
ČR	Česká republika
ČSN	Česká technická norma
EIA	Posuzování vlivů záměru na životní prostředí
EVL	Evropsky významná lokalita
k. ú.	Katastrální území
KN	Katastr nemovitostí
KÚ	Krajský úřad
MD	Ministerstvo dopravy
MZe	Ministerstvo zemědělství
MŽP	Ministerstvo životního prostředí
N	Odpady kategorie nebezpečné
O	Odpady kategorie ostatní
OZS	Ověřující závazné stanovisko podle čl. II bodu 1 zákona č. 39/2015 Sb.
PHM	Pohonné hmoty
PUPFL	Pozemky určené k plnění funkcí lesa
PO	Ptačí oblast
RN	Retenční nádrž
SEA	Posuzování vlivů koncepcí na životní prostředí
VN	Vysoké napětí
VVN	Velmi vysoké napětí
VTL	Vysokotlaký
ZCHÚ	Zvláště chráněná území
ZPF	Zemědělský půdní fond
ZVN	Zvláště vysoké napětí
ZPV	Zákon č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění pozdějších předpisů
ŽP	Životní prostředí
ZŘ	Zjišťovací řízení

Atomový zákon – Zákon č. 263/2016 Sb., atomový zákon a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů

ČSN EN 61400-1 – ČSN EN 61400-1 Větrné elektrárny – část 1: Návrhové požadavky

ČSN 73 6056 – ČSN 73 6056 Odstavné a parkovací plochy silničních vozidel

Katalog odpadů – Vyhláška Ministerstva životního prostředí č. 93/2016 Sb., o Katalogu odpadů

Nařízení CLP – Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1272/2008 o klasifikaci, označování a balení látek a směsí, o změně a zrušení směrnice 67/548/EHS a 1999/45/ES a o změně nařízení (ES) č. 1907/2006

Nařízení vlády o ukazatelích a hodnotách přípustného znečištění – Nařízení vlády o ukazatelích a hodnotách přípustného znečištění č. 401/2015 Sb.

Směrnice EIA – Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/92/EU, o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí, ve znění směrnice 2014/52/EU

Směrnice o geologickém ukládání oxidu uhličitého - Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/31/ES o geologickém ukládání oxidu uhličitého a o změně směrnice Rady 85/337/EHS, směrnic Evropského parlamentu a Rady 2000/60/ES, 2001/80/ES, 2004/35/ES, 2006/12/ES a 2008/1/ES a nařízení (ES) č. 1013/2006

Směrnice o chovu kuřat - Směrnice Rady 2007/43/ES o minimálních pravidlech pro ochranu kuřat chovaných na maso

Směrnice o ochraně prasat – Směrnice Rady 2008/120/ES, kterou se stanoví minimální požadavky pro ochranu prasat

Směrnice o čištění městských odpadních vod - Směrnice Rady 91/271/EHS o čištění městských odpadních vod

Stavební zákon – Zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů

Vyhláška Ministerstva životního prostředí o osvědčení odborné způsobilosti projektovat, provádět a vyhodnocovat geologické práce – vyhláška MŽP č. 206/2001 Sb., o osvědčení odborné způsobilosti projektovat, provádět a vyhodnocovat geologické práce

Vyhláška Ministerstva dopravy a spojů – Vyhláška č. 108/1997 Sb., kterou se provádí zákon č. 49/1997 Sb., o civilním letectví a změně a doplnění zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů

Vyhláška Ministerstva dopravy o vodních cestách – Vyhláška č. 222/1995 Sb., o vodních cestách, plavebním provozu v přístavech, společné havárii a dopravě nebezpečných věcí

Vyhláška o minimálních standardech pro ochranu hospodářských zvířat – Vyhláška č. 2018/2004 Sb., o minimálních standardech pro ochranu hospodářských zvířat

Vyhláška o obecných požadavcích na využívání území – Vyhláška Ministerstva pro místní rozvoj č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů

Vyhláška o podmínkách ukládání odpadů na skládky – Vyhláška č. 294/2005 Sb., o podmínkách ukládání odpadů na skládky a jejich využívání na povrchu terénu a změně vyhlášky č. 383/2001 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady

Vyhláška o požadavcích na mléko a mléčné výrobky, mražené krémy a jedlé tuky a oleje – Vyhláška č. 397/2016 Sb., o požadavcích na mléko a mléčné výrobky, mražené krémy a jedlé tuky a oleje

Vyhláška o skladování a způsobu používání hnojiv – Vyhláška č. 377/2013 Sb., o skladování a způsobu používání hnojiv

Vyhláška o vodních cestách – Vyhláška č. 222/1995 Sb., o vodních cestách, plavebním provozu v přístavech, společné havárii a dopravě nebezpečných věcí, ve znění pozdějších předpisů

Vyhláška o výbušninách – Vyhláška č. 327/1992 Sb., kterou se stanoví požadavky k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a bezpečnosti provozu při výrobě a zpracování výbušnin a o odborné způsobilosti pracovníků pro tuto činnost

Výklad směrnice EIA – Výklad definic kategorií záměrů příloh I a II směrnice EIA (Interpretation of definitions of project categories of annex I and II of the EIA Directive, EU, 2015)

Zákon o civilním letectví – Zákon č. 49/1997 Sb., o civilním letectví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů

Zákon o dráhách – Zákon č. 266/1994, o dráhách a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů

Zákon o geologických pracích – Zákon č. 62/1988 Sb., o geologických pracích, ve znění pozdějších předpisů

Zákon o hornické činnosti – Zákon č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní správě a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů

Zákon o katastru nemovitostí – Zákon č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů

Zákon o lesích – Zákon č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů

Zákon o odpadech – Zákon č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů

Zákon o ochraně ovzduší – Zákon č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů

Zákon o ochraně přírody a krajiny – Zákon č. 114/1992, o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů

Zákon o pozemních komunikacích – Zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů

Zákon o ukládání oxidu uhličitého do přírodních horninových struktur – Zákon č. 85/2012 Sb., o ukládání oxidu uhličitého do přírodních horninových struktur a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů

Zákon o vnitrozemské plavbě – Zákon č. 114/1995, o vnitrozemské plavbě a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů

Zákon o vodách – Zákon č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů

Zákon o vodovodech a kanalizacích – Zákon č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů

Zákon o živnostenském podnikání – Zákon č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů

1 Úvod

ZPV v souladu s právem Evropské unie upravuje posuzování vlivů záměrů a koncepcí na životní prostředí a veřejné zdraví (dále jen "posuzování vlivů na životní prostředí"), přičemž posuzování vlivů na životní prostředí podléhají záměry a koncepce vymezené v ZPV (viz § 3 písm. a) a b), § 4 odst. 1, příloha č. 1), jejichž provedení by mohlo závažně ovlivnit životní prostředí.

Účelem posuzování vlivů na životní prostředí je získat objektivní odborný podklad pro vydání rozhodnutí (v případě záměrů), popřípadě opatření podle zvláštních právních předpisů (v případě koncepcí) a přispět tak k udržitelnému rozvoji společnosti.

Cílem tohoto metodického výkladu je odstranit případné nejistoty týkající se výkladu dikce vybraných bodů přílohy č. 1 k ZPV, popř. některých ustanovení ZPV, a to v souvislosti se změnou přílohy č. 1 k ZPV, kterou přinesl zákon č. 326/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění pozdějších předpisů, ze dne 5. 9. 2017 (dále také jen „novela EIA“). Tento zákon nabyl účinnosti 1. 11. 2017. Metodický výklad se nejprve ve své 2. části zabývá přílohou č. 1 k ZPV obecně - popisuje přílohu č. 1 k ZPV a její změny v souvislosti s novelou EIA, a to s cílem metodicky usměrnit a sjednotit přístup k práci s přílohou č. 1 k ZPV, k tomu, jak ji porozumět, používat a vykládat. Dále se ve 3. části zabývá definicí pojmu „významná změna“ dle § 4 odst. 1 ZPV. 4. část je věnována problematice vydávání vyjádření podle § 23 odst. 3 a 4 ZPV k záměrům z hlediska jejich zařazení dle přílohy č. 1 k ZPV, z hlediska určení příslušného úřadu nebo rozsahu dotčeného území. Hlavní část dokumentu však představuje 5. část, která obsahuje metodické výklady k vybraným bodům přílohy č. 1 k ZPV. Metodické výklady jsou zpracovány zpravidla k bodům, které mohou být (i na základě stávající praxe) komplikované, k bodům, u nichž lze očekávat časté využití, a k bodům, které obsahují nové pojmy, které zavedla novela EIA.

2 Příloha č. 1 k ZPV

Nabytím účinnosti zákona č. 326/2017 Sb. ze dne 5. 9. 2017, kterým se mění ZPV, došlo mj. ke kompletní změně přílohy č. 1 k ZPV a příslušných částí § 3 a 4 ZPV. Cílem těchto změn bylo zjednodušení aplikační praxe a harmonizace s požadavky směrnice EIA a vnitrostátních právních předpisů. K hlavním změnám patří nastavení nových parametrů, při jejichž splnění budou záměry posuzovány jako tzv. podlimitní (viz § 3 písm. n) ZPV, § 4 odst. 1 písm. d) a e) ZPV). Tyto parametry odfiltrují výraznou část dosud posuzovaných podlimitních záměrů, protože praxe ukázala, že vzhledem k jejich velikosti, a s tím souvisejícími nevýznamnými vlivy na ŽP a veřejné zdraví, u nich bylo v naprosté většině konstatováno, že zjišťovacímu řízení nebudou podléhat. Novým nastavením parametrů pro podlimitní záměry dojde ke snížení množství podlimitních záměrů, které podléhají postupu podle § 6 odst. 2 a 3 ZPV, a s tím související nadbytečné administrativní zátěže, a zároveň bude zachován účel směrnice EIA. Z nové definice podlimitních záměrů především vyplývá, že podlimitním záměrem je pouze takový záměr, který nedosáhl příslušné limitní hodnoty uvedené výhradně v kategorii II. Nově jsou postupem podle § 6 odst. 2 a 3 ZPV posuzovány pouze ty podlimitní záměry, které svojí kapacitou nebo rozsahem dosáhnou alespoň 25 % příslušné limitní hodnoty uvedené v kategorii II, a to navíc pouze v případech, kdy se takové záměry budou nacházet ve zvláště chráněném území nebo jeho ochranném pásmu podle zákona o ochraně přírody a krajiny. Postupem podle § 6 odst. 2 a 3 ZPV bude rovněž posuzována změna podlimitního záměru, která sama o sobě naplní alespoň 25 % příslušné limitní hodnoty uvedené v kategorii II a zároveň tato změna způsobí, že záměr jako celek již naplní minimálně 100 % příslušné limitní hodnoty uvedené v kategorii II v lokalitách mimo zvláště chráněná území (dále jen „obecné území“), nebo 25 % příslušné limitní hodnoty uvedené v kategorii II ve zvláště chráněném území nebo jeho ochranném pásmu dle zákona o ochraně přírody a krajiny. Ve zvláště chráněných územích nebo jejich ochranných pásmech budou tedy změny podlimitních záměrů, které naplní vlastní kapacitou nebo rozsahem alespoň 25 % limitní hodnoty uvedené v kategorii II, spadat pod dikci § 4 odst. 1 písm. e) ZPV vždy (protože 25% změna v těchto případech vždy naplní stanovená kritéria), zatímco v obecném území budou změny podlimitních záměrů, které naplní vlastní kapacitou nebo rozsahem alespoň 25 % limitní hodnoty uvedené v kategorii II, pod dikci § 4 odst. 1 písm. e) spadat pouze tehdy, bude-li touto změnou zároveň záměrem jako celkem naplněna nebo překročena limitní hodnota uvedená v příloze č. 1 k ZPV v kategorii II (100 % limitní hodnoty). Jedná se o snahu alespoň částečně bránit tzv. salámové metodě, pomocí které může docházet k obcházení ZPV. Režim posuzování podlimitních záměrů se nemění, i nadále budou krajské úřady formou sdělení určovat, zda u podlimitního záměru budou nebo nebudou vyžadovat provedení zjišťovacího řízení. Příloha č. 3a k ZPV pro tyto účely zůstává v platnosti s malými změnami. Příklady podlimitních záměrů a jejich změn jsou uvedeny v následující tabulce.

Podlimitní záměry a změny podlimitních záměrů			
Nový záměr	Na záměr se vztahují postupy pro podlimitní záměr	Změna stávajícího podlimitního záměru	Na změnu záměru se vztahují postupy pro změnu podlimitního záměru
Záměr v obecném území dosahující méně než 100 % limitní hodnoty	Ne	25 % limitní hodnoty a více a zároveň v součtu se stávajícím podlimitním záměrem v obecném území bude dosaženo 100 % limitní hodnoty a více	Ano
		Méně než 25 % limitní hodnoty (v součtu se stávajícím podlimitním záměrem v obecném území bude/nebude dosaženo 100 % limitní hodnoty a více)	Ne
Záměr ve zvláště chráněném území dosahující alespoň 25 % limitní hodnoty	Ano	Méně než 25 % limitní hodnoty	Ne
Záměr ve zvláště chráněném území dosahující méně než 25 % limitní hodnoty	Ne	25 % a více	Ano

Dále je pozměněn předmět úpravy tak, aby korespondoval s požadavky směrnice EIA, a to především zrušením některých bodů přílohy č. 1 k ZPV, upravením limitů u kategorie I v souladu se směrnicí EIA, zavedením spodních limitů u kategorie II přílohy č. 1 k ZPV, jak nová evropská úprava nyní umožňuje. Všechny uvedené změny vycházejí z požadavků směrnice EIA. Veškeré limity pro celý proces jsou nyní v souladu se směrnicí EIA.

Mezi prameny přípravy znění novely EIA patřila především revidovaná směrnice EIA (směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/52/EU ze dne 16. dubna 2014, kterou se mění směrnice Rady 2011/92/EU o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí), k tomu vydaný výklad definic některých kategorií záměrů příloh I a II směrnice EIA z roku 2015, směrnice IPPC (Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/1/ES ze dne 15. ledna 2008 o integrované prevenci a omezení znečištění), statistická data Informačního systému EIA, zákon č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění pozdějších

předpisů k datu 19. 5. 2016 (Změna: 268/2015 Sb.), aktuální znění zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci, ve znění pozdějších předpisů k datu 19. 5. 2016 (Změna: 39/2015 Sb.) a metodika k zákonu IPPC.

Revidovaná směrnice EIA v čl. 4 odst. 3 nově přiznává členským státům možnost stanovení prahových hodnot nebo kritérií, na jejichž základě může členský stát určit, kdy záměry nemusejí podléhat zjišťovacímu řízení ani posouzení v procesu EIA. Tyto prahové hodnoty a kritéria je však nezbytné nastavit tak, aby byl naplněn účel směrnice EIA, tj. aby záměry, které by mohly mít významný vliv na životní prostředí, byly vždy podrobeny procesu EIA, a vybrané skupiny záměrů tak nebyly předem vyloučeny z posuzování.

Příloha č. 1 k ZPV je zpracována v následující formě:

Sloupec 1	Sloupec 2	Sloupec 3	Sloupec 4	Sloupec 5	Sloupec 6
Číslo bodu	Dikce bodu	Kategorie I, příslušný úřad MŽP	Kategorie I, příslušný úřad KÚ	Kategorie II, příslušný úřad MŽP	Kategorie II, příslušný úřad KÚ

Záměry, které spadají do přílohy č. 1 k ZPV, jsou členěny do kategorie I a II. Záměry uvedené v kategorii I a změny těchto záměrů podle § 4 odst. 1 písm. a) ZPV podléhají posouzení vždy. Posuzování záměrů uvedených v kategorii II (§ 4 odst. 1 písm. c) ZPV) nebo posuzování změn, částí nebo etap záměrů uvedených v § 4 odst. 1 písm. b), c), f), g) a h) ZPV, popř. podlimitních záměrů a jejich změn podle § 4 odst. 1 písm. d) a e) ZPV, bylo-li pro ně vyžadováno provedení zjišťovacího řízení, může být ukončeno na základě závěru zjišťovacího řízení.

2.1 Forma přílohy č. 1 k ZPV

Číselné hodnoty uvedené v textu dikce bodu (sloupec 2) představují parametry, tedy nikoli limitní hodnotu. Není-li hodnota parametru záměrem naplněna (kapacitou nebo charakterem záměru), znamená to, že záměr nenaplnil dikci daného bodu, případně dikci dané části bodu. Například potrubí k přepravě plynu o vnitřním průměru menším než 300 mm vůbec (tj. ani podlimitně – vnitřní průměr není limitní hodnotou, ale parametrem) nenaplní dikci bodu 67. Podobně např. nadzemní vedení elektrické energie o napětí menším než 110 kV vůbec nenaplní dikci bodu 85 apod. Pokud záměr v tomto smyslu nenaplnil dikci bodu (sloupec 2), není důvod se u takového záměru dále zabývat případným naplněním limitní hodnoty (sloupce 3 až 6). Naopak, pokud dikce bodu (sloupec 2) naplněna byla, je nezbytné se dále zabývat naplněním limitní hodnoty (sloupce 3 až 6), je-li uvedena.

	ZÁMĚR:	Kategorie I		Kategorie II	
67	Potrubí k přepravě plynu, ropy, páry, chemických látek a směsí a vody o vnitřním průměru od 300 mm a o délce od stanoveného limitu. Produktovody k přepravě toků oxidu uhličitého za účelem jeho ukládání do přírodních horninových struktur o vnitřním průměru od 300 mm a o délce od stanoveného limitu.				8 km

Číselné hodnoty uvedené ve sloupcích 3 až 6 představují limity. Ty vyznačují příslušnou výši, které je třeba dosáhnout, aby záměr naplnil příslušný limit v příslušném sloupci. Tím bude určeno, zda se jedná o záměr v kategorii I nebo II, případně o podlimitní záměr, a který úřad bude příslušný k zajištění potřebných kroků.

Pokud je číselná hodnota v jednom řádku uvedena ve více sloupcích (např. bod 4, 48, 63, 79 atd.), za určující se bude považovat sloupec, v němž byla hodnota dosažena. Pokud tedy vyšší limit uvedený v řádku dosažen nebyl, ale nižší limit v tomtéž řádku dosažen (nebo přesažen) byl, za určující se považuje právě sloupec, v němž je tento dosažený limit uveden. Např. v případě zařízení ke spalování paliv s tepelným výkonem např. 65 MW (bod 4) je určujícím sloupcem sloupec 5, neboť v něm byla limitní hodnota přesažena, a nikoliv sloupec 3, neboť v něm limitní hodnota dosažena nebyla.

	ZÁMĚR:	Kategorie I		Kategorie II	
4	Zařízení ke spalování paliv s tepelným výkonem od stanoveného limitu.	300 MW		50 MW	

Naplňuje-li záměr dikci bodu, který má limitní hodnoty uvedeny pouze pro kategorii I (např. bod 50, 54, 66, 84), ale svojí kapacitou nebo rozsahem tento záměr nedosáhl žádné z hodnot uvedených pro kategorii I ve sloupci 3 nebo 4 odpovídajícího řádku, pak záměr tento bod (řádek) sice nenaplní, ovšem naplní zpravidla jiný bod (řádek) v téže, nebo častěji v nižší kategorii (kategorii II). Např. záměr nadzemního vedení elektrické energie o napětí 400 kV a délce 14 km nenaplní bod 84, neboť nebyla dosažena limitní hodnota uvedená ve sloupci 3. Takový záměr pak naplní bod 85, neboť zde došlo k naplnění nejen dikce bodu (sloupec 2), ale i k dosažení limitní hodnoty ve sloupci 6.

	ZÁMĚR:	Kategorie I		Kategorie II	
84	Nadzemní vedení elektrické energie o napětí od 220 kV s délkou od stanoveného limitu.	15 km			
85	Nadzemní vedení elektrické energie o napětí od 110 kV s délkou od stanoveného limitu.				2 km

Naplňuje-li záměr dikci některého bodu, který má limitní hodnoty uvedeny i pro kategorii II (případně pouze pro kategorii II) (např. body 2, 4, 5, 6 aj.), ale svojí kapacitou nebo rozsahem tento záměr nedosáhl žádné z hodnot uvedených pro kategorii II ve sloupci 5 nebo 6, potom se jedná o tzv. podlimitní záměr, který bude spadat pod dikci ZPV pouze v případech uvedených v § 4 odst. 1 písm. d) a e) ZPV. Např. zařízení ke spalování paliv s tepelným výkonem 40 MW nedosahuje limitní hodnoty uvedené v bodu 4 pro kategorii II, a je proto podlimitním záměrem, který pod dikci ZPV spadne při naplnění kritérií uvedených v § 4 odst. 1 písm. d) a e) ZPV. Obdobně i např. záměr nadzemního vedení elektrické energie o napětí např. 400 kV a délce např. 0,6 km bude podlimitním záměrem k bodu 85, neboť nebyla dosažena limitní hodnota uvedená v tomto bodu pro kategorii II (sloupec 6). I tento podlimitní záměr spadne pod dikci ZPV, pokud budou naplněna kritéria uvedená v § 4 odst. 1 písm. d) a e) ZPV.

	ZÁMĚR:	Kategorie I		Kategorie II	
85	Nadzemní vedení elektrické energie o napětí od 110 kV s délkou od stanoveného limitu.				2 km

Není-li v některém řádku přílohy č. 1 k ZPV ve sloupcích 3 až 6 uvedena žádná hodnota (např. bod 47, 53, 80-82 atd.), potom v některém z těchto sloupců je vyznačen křížek („x“). Tato značka znamená označení příslušného sloupce, který bude pro daný záměr určující (určení kategorie I nebo II a určení příslušného úřadu), a zároveň tato značka znamená, že v daném řádku nebyl stanoven žádný limit, tzn., že záměry naplňující dikci takového bodu budou podrobeny příslušným krokům dle zákona při jakékoli kapacitě, velikosti nebo rozsahu záměru. Např. záměry nových sjezdových tratí a lyžařských vleků naplní vždy bod 114 v kategorii II (sloupec 6), a to bez ohledu na kapacitu, velikost, délku, technologii nebo umístění.

	ZÁMĚR:	Kategorie I		Kategorie II	
114	Sjezdové tratě, lyžařské vlek, lanovky a související zařízení.				x

V případech, kdy v jednom sloupci jednoho řádku je uvedena limitní hodnota, zatímco v jiném sloupci téhož řádku je vyznačen křížek („x“) (např. bod 43), se budou záměry dosahující nebo přesahující uvedenou limitní hodnotu řadit do sloupce s touto limitní hodnotou, zatímco všechny ostatní záměry v daném řádku, které této limitní hodnoty nedosáhnou, se budou řadit do sloupce, v němž je vyznačen křížek („x“). Pro zařazení záměru tedy musí být v příslušném sloupci uvedena buď limitní hodnota, nebo „x“. Např. záměr letiště se vzletovou a přistávací dráhou dlouhou 2.1 km nebo více, naplní dikci bodu 43 v kategorii I (sloupec 3), zatímco záměr letiště se vzletovou a přistávací dráhou dlouhou méně než 2.1 km naplní dikci bodu 43 v kategorii II (sloupec 6).

	ZÁMĚR:	Kategorie I		Kategorie II	
43	Letiště se vzletovou a přistávací dráhou s délkou od stanoveného limitu.	2,1 km			x

Do sloupce, v němž není uvedeno nic (je prázdný), nelze žádný záměr zařadit. Např. záměr samostatného parkoviště nelze zařadit do kategorie I a příslušným úřadem v obecném případě nebude MŽP, protože sloupce 3, 4 a 5 jsou v rámci bodu 109 prázdné.

	ZÁMĚR:	Kategorie I		Kategorie II	
109	Parkoviště nebo garáže s kapacitou od stanoveného limitu parkovacích stání v součtu pro celou stavbu.				500 míst

V případě některých bodů (např. bod 49, 64, 79 atd.) je v samotné dikci bodu odkazováno na více limitních hodnot a ve sloupcích 3 až 6, nebo i v jediném sloupci je pak rovněž uvedeno více limitních hodnot. V těchto případech jsou jednotlivé limitní hodnoty jak v dikci bodu, tak ve sloupcích 3 až 6 označeny písmeny a), b), c),..., aby bylo zřejmé, ke které hodnotě

se příslušná část dikce bodu vztahuje. Např. v bodu 77 je za pomoci písmen a) a b) rozlišen limit pro těžbu ropy a pro těžbu plynu, a to různě podle komodity a podle kategorie.

	ZÁMĚR:	Kategorie I	Kategorie II
77	Těžba ropy v množství od stanoveného limitu (a) a zemního plynu v množství od stanoveného limitu (b).	a) 500 t/den b) 500 tis. m ³ /den	a) 50 t/den b) 50 tis. m ³ /den

V případě, kdy je možno zařadit záměr pod více bodů přílohy č. 1 k ZPV, platí, že přísnější zařazení má přednost před zařazením méně přísným. Rozhodující je v tomto případě kategorie – pokud záměr naplní dikci více bodů, z nichž některé jsou v kategorii I a některé v kategorii II, pak je nutné zvolit bod v kategorii I. V případě, že záměr naplní dikci více bodů, z nichž všechny jsou ve stejné kategorii, pak bude rozhodující, zda je příslušným úřadem MŽP nebo KÚ (MŽP je považováno za přísnější zařazení). Pokud záměr naplní dikci více bodů, přičemž všechny jsou ve stejné kategorii a příslušný úřad je rovněž stejný, pak lze říci, že záměr naplňuje dikci více bodů, případně lze vybrat zařazení, které je k danému záměru nejpřílehavější (pokud to lze určit) – na procesní i věcné hledisko nicméně výběr mezi takovými body nemá vliv.

Výše uvedené základní pravidlo ovšem nelze považovat za absolutní. Ne všechny body, resp. ne každý výběr mezi možnými body přílohy č. 1 lze tomuto pravidlu podřídít. Toto pravidlo tedy platí, pokud dále není uvedeno jinak, tj. u bodů 3, 4, 5, 13, 14, 15, 64, 65, 66, 67, 70, 72, 75, 77, 81, 86, 87 a 93, u kterých je v rámci výkladu uveden specifický postup volby mezi možnými body.

Limitní hodnoty uvedené k jednotlivým záměrům jsou platné pro ty části dikce bodu, za nimiž je uveden dovětek „od stanoveného limitu“ nebo jiný podobný odkaz (např. body 2, 4, 5 atd.). V případě, že jsou před takovým dovětkem uvedeny dvě a více části dikce bodu, pak se limit, na který je odkazováno, vztahuje ke všem částem, které odkazu předcházejí (např. bod 23, 42, 48 aj.). Tento limit neplatí pro části dikce bodu, které tuto formulaci neobsahují a zároveň jsou odděleny od zbylých částí dikce bodu středníkem (např. bod 118). Výjimkou je pouze bod 46, u kterého se na jednotlivé vyjmenované typy záměrů limitní hodnota vztahuje, přestože v jeho dikci chybí dovětek „od stanoveného limitu“. V případě, kdy je ve znění bodu uveden výčet formulací „například“, „zejména“ a podobně, pak se má za to, že výčet není uzavřený. V rámci dikce jednotlivých bodů přílohy č. 1 k ZPV je často při vyjmenovávání výčtů záměrů v rámci jedné dikce bodu užito spojek „a“ nebo „nebo“ a podobně. Užití těchto spojek neznamená kumulativní spojení. K naplnění dikce bodu je vždy postačující naplnění pouze jednoho typu záměru z tohoto výčtu (např. zařízení na výrobu skla a skelných vláken). Předcházející větu vylučující kumulativní spojení nelze aplikovat na odkazy na limitní hodnotu (např. „potrubí o vnitřním průměru nad 800 mm a o délce od stanoveného limitu“ – zde musí být dosažen jak parametr, tzn. průměr, tak stanovený limit, tzn. 40 km, případně „ostatní pozemní komunikace od stanovené délky (a) a od stanovené návrhové intenzity dopravy předpokládané pro novostavby a ročního průměru denních intenzit pro stávající stavby (b)“ – zde musí být dodrženy oba stanovené limity, tzn. jak délka komunikace, tak návrhové intenzity, případně průměr denních intenzit).

Co se týče řazení jednotlivých bodů, je provedeno v maximálním možném souladu s přílohou I směrnice EIA. Body odpovídající příloze II směrnice EIA jsou pak vkládány k co nejvíce významově podobným bodům z kategorie I. Při určování příslušnosti MŽP a krajských úřadů

k jednotlivým záměrům bylo vycházeno z předchozího znění přílohy č. 1 k ZPV s tím, že byla posílena úloha krajských úřadů, a to v některých případech, kdy bylo z dlouhodobé praxe zřejmé, že je daný typ záměrů bezproblémový, nebo v případech, kdy daný typ záměrů nemůže generovat významné regionální nebo dokonce nadregionální vlivy.

3 Významná změna dle § 4 odst. 1 ZPV

Cílem této kapitoly je blíže specifikovat především významné změny dle § 4 odst. 1 písm. b), c) a g) ZPV, kde je uvedeno, že předmětem posuzování jsou rovněž změny záměru, které by mohly mít významný negativní vliv na životní prostředí, zejména pokud má být významně zvýšena jeho kapacita a rozsah nebo pokud se významně mění jeho technologie, řízení provozu nebo způsob užívání; tyto změny záměrů podléhají posouzení vlivů záměru na životní prostředí, pokud se tak stanoví ve zjišťovacím řízení. Pojmem „významná změna“ se tedy rozumí především změna záměru naplňující právě § 4 odst. 1 písm. b), c) a g) ZPV. V širším smyslu lze pak pojem „významná změna“ vztáhnout i na změnu záměru naplňující § 4 odst. 1 písm. a) ZPV, případně i na změnu podmínek v dotčeném území nebo poznatků a metod posuzování ve smyslu § 9a odst. 4 ZPV.

Změnami dle § 4 odst. 1 písm. a) ZPV se tento dokument nezabývá, jelikož tato změna je jasně definována zákonem, a to tak, že se jedná o změny záměrů uvedených v příloze č. 1 k ZPV v kategorii I, které vlastní kapacitou nebo rozsahem dosáhnou příslušné limitní hodnoty. Dále se tato kapitola nezabývá změnami dle § 4 odst. 1 písm. h), jelikož se jedná pouze o změny v dotčeném území a nikoli o změny záměru.

Záměr je definován v § 3 písm. a) následovně:

- stavby, zařízení, činnosti a technologie uvedené v příloze č. 1 k ZPV,
- stavby, zařízení, činnosti a technologie, které podle stanoviska orgánu ochrany přírody vydaného podle zákona o ochraně přírody a krajiny mohou samostatně nebo ve spojení s jinými významně ovlivnit předmět ochrany nebo celistvost evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti.

Změna záměru dle § 4 odst. 1 písm. b) a c) se vztahuje na již existující, popř. pouze posouzené záměry dle ZPV uvedené níže v bodech I. a II.:

- I. Záměry již schválené a uskutečněné, které svým charakterem a kapacitou nebo rozsahem naplní dikci některého bodu přílohy č. 1 k ZPV (změna dle § 4 odst. 1 písm. b) nebo c))
- II. Záměry pouze posouzené dle ZPV, které nebyly dosud povoleny ani uskutečněny (může se jednat jak o záměry, ke kterým bylo vydáno stanovisko EIA, tak o záměry, ke kterým bylo provedeno pouze zjišťovací řízení) - změna dle § 4 odst. 1 písm. b) nebo c) ZPV.

Specifický případ představuje změna záměru dle § 4 odst. 1 písm. g), blíže specifikovaná níže v bode III.:

- III. Záměry, ke kterým je vedeno navazující řízení dle § 3 písm. g) ZPV – změny takových záměrů jsou řešeny v rámci příslušného navazujícího řízení dle postupu § 9a odst. 6 ZPV.

Níže jsou uvedeny případy záměrů a jejich změn.

- Uskutečněný záměr (v minulosti schválený), který svým charakterem a kapacitou nebo rozsahem naplní dikci některého bodu přílohy č. 1 k ZPV (není podstatné, zda v minulosti došlo k posuzování takového záměru dle ZPV, či nikoli) – u navrhované změny takového záměru je potřeba určit, zda se jedná o významnou změnu dle § 4 odst. 1 písm. b) nebo c) ZPV. Může se rovněž jednat o změnu dle § 4 odst. 1 písm. a) ZPV, nicméně jak je výše uvedeno, určení takové změny je jednoznačné a není třeba se zde tímto typem změny zabývat. V tomto případě se nemůže jednat o změnu dle § 4 odst. 1 písm. g) ZPV, protože ta je možná pouze v rámci navazujícího řízení – v případě změn již povolených záměrů se o navazující řízení nejedná.
- K záměru byl pouze vydán závěr zjišťovacího řízení se závěrem, že předmětný záměr nebude dále posuzován dle zákona, záměr nebyl dosud realizován – pokud je příslušnému úřadu předložena žádost o vyjádření ke změnám takového záměru (žádost o vyjádření k využitelnosti závěru zjišťovacího řízení k záměru, který je nějakým způsobem modifikován), je potřeba i v případě tohoto záměru pohlížet na jeho změnu jako na potenciální změnu dle § 4 odst. 1 písm. b) a c) ZPV, a to i přesto, že původní záměr nebyl dosud realizován nebo ani povolen. Ani v tomto případě se nemůže jednat o změnu dle § 4 odst. 1 písm. g) ZPV, protože správní řízení, která jsou vedena po vydání negativního závěru zjišťovacího řízení (záměr nepodléhá posouzení), nejsou navazujícími řízeními a verifikace podle § 9a odst. 6 ZPV se při nich neprovádí.
- Záměr byl posouzen dle ZPV, tzn., k záměru bylo vydáno závazné stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí (dále jen „stanovisko EIA“) nebo závazné stanovisko k ověření souladu (dále jen „OZS“) podle čl. II bodu 1 zákona č. 39/2015 Sb., kterým se mění ZPV a další související zákony, záměr však nebyl dosud realizován:
 - v případě, že jsou změny záměru předkládány v rámci navazujícího řízení, tedy v rámci žádosti o vydání závazného stanoviska k ověření změn podle § 9a odst. 6 ZPV (dále též „coherence stamp“), je u takové změny potřeba určit, zda se jedná o významnou změnu dle § 4 odst. 1 písm. g) ZPV. V případě, že příslušný úřad dospěje k závěru, že došlo ke změnám, které by mohly mít významný negativní vliv na životní prostředí, vydá nesouhlasné závazné stanovisko k ověření změn, předmětné navazující řízení musí být přerušeno (případně i zastaveno – záleží na rozhodnutí úřadu, který navazující řízení vede) a tyto změny jsou následně předmětem posuzování dle § 4 odst. 1 písm. g) ZPV. V případě, že příslušný úřad následně v rámci ZŘ dospěje k závěru, že předmětné změny nemohou mít významný negativní vliv na životní prostředí, vydá souhlasné závazné stanovisko k ověření změn. Před vydáním takového závazného stanoviska je vždy třeba ověřit, zda je stanovisko EIA platné, příp. zda bylo vydáno souhlasné OZS (stanovisek EIA vydaných před 1. 4. 2015). V případě, že stanovisko EIA již platné není, nebo v případě, že bylo vydáno nesouhlasné OZS, nelze coherence stamp vydat – k takovému záměru je třeba přistupovat, jakoby doposud nebyl posouzen podle ZPV. V případě, že u stanovisek EIA vydaných před 1. 4. 2015, nebylo doposud vydáno OZS, ale již byla doručena žádost o vydání coherence stamp, je třeba nejprve vydat OZS, a následně teprve coherence stamp (popř. současně).
 - v případě, že oznamovatel požádá o vyjádření k významnosti změn plánovaných v rámci navazujících řízení před podáním žádosti o coherence stamp (ve smyslu

§ 23 odst. 3 nebo 4 ZPV), hlavním přínosem takového vyjádření příslušného úřadu by měla být informace o tom, jak na takto upravený záměr bude nahlíženo při budoucí verifikaci změn podle § 9a odst. 6 ZPV. Příslušný úřad se tedy na změny zaměří především z pohledu významnosti dle § 9a odst. 6 ZPV, nicméně kromě této předběžné konfrontace změn s požadavky § 9a odst. 6 ZPV případně zařadí záměr (pokud dospěje k tomu, že se jedná o změny, které by mohly mít významný negativní vliv na životní prostředí) i podle § 4 odst. 1 písm. b) nebo c) (nebo a)) ZPV. Tímto postupem může oznamovatel předejít případnému pozastavení navazujícího řízení, avšak změny záměru budou podrobeny zjišťovacímu řízení, resp. posouzení, ještě před zahájením navazujících řízení, čímž bude požadavek zákona splněn. Při následné žádosti o coherence stamp již budou tyto změny podloženy novým závěrem zjišťovacího řízení, popř. novým stanoviskem EIA.

- Problematika podlimitních záměrů a jejich změn je řešena v části 2 tohoto dokumentu.

3.1 Kritéria významné změny

Určení, zda se jedná o významnou změnu dle § 4 odst. 1 ZPV je zcela na správní úvaze příslušného úřadu. Je třeba se zabývat tím, zda předmětná změna může generovat významné negativní vlivy na životní prostředí, významnost vlivů změny záměru je potřeba posoudit i na základě jejich četnosti a trvalosti. Při určování, zda se jedná o významnou změnu či nikoliv, je potřeba přihlížet k následujícím kritériím:

- Povaha a rozsah záměru a jeho umístění (jinak bude na změnu o stejném rozsahu nahlíženo v cenném území, nezastavěném území, v obytné zástavbě nebo v její blízkosti a jinak na změnu záměru např. v rámci stávajícího průmyslového areálu).
- Navýšení kapacity nebo rozsahu vzhledem ke stávající kapacitě/rozsahu záměru a vzhledem ke skutečnosti, zda se změna záměru svou kapacitou blíží limitním hodnotám uvedeným v příloze č. 1 k ZPV:
 - např. změna záměru dosahující jednotky procent limitní hodnoty zřejmě nebude představovat významnou změnu záměru, zatímco navýšení kapacity nebo rozsahu o podstatnou část limitní hodnoty naopak může představovat významnou změnu záměru;
 - při určování významnosti změny je vhodné se rovněž zabývat rozsahem změny vzhledem ke kapacitě/rozsahu stávajícího záměru.
- Pokud stávající záměr naplní limitní hodnotu některého bodu přílohy č. 1 kategorie I a změna záměru sama o sobě naplní limitní hodnotu některého (téhož nebo jiného) bodu kategorie II přílohy č. 1 k ZPV, jedná se vždy o významnou změnu dle § 4 odst. 1 písm. b), jelikož taková změna by sama o sobě (tzn. kdyby stávající záměr neexistoval) podléhala zjišťovacímu řízení. Jedná se o důležité vodítko. V tomto případě nelze přihlídnout ke kapacitě/rozsahu stávajícího záměru. *(Příklad z bodu 68, resp. 69: Navýšení kapacity stávajícího zařízení k chovu drůbeže o 50 nebo více DJ bude vždy významnou změnou stávajícího záměru zařazeného do bodu 68 podle § 4 odst. 1 písm. b) ZPV, kterou je třeba podrobit zjišťovacímu řízení. To platí bez ohledu na stávající velikost zařízení.)*
- V případě změn takových záměrů, u kterých není v příslušném bodu kapacita uvedena, popř. kapacita uvedena je, ale nedochází k její změně, je potřeba se zabývat ostatními

kritérii, jako je změna technologie, řízení provozu nebo změna užívání, které budou pro určení, zda se jedná o významnou změnu či nikoliv rozhodující. Uvedenými kritérii je samozřejmě potřeba se zabývat i v případě, že ke změně kapacity a rozsahu dochází. I v tomto případě je nezbytné zabývat se mírou vlivů, které případně mohou být navrhovanou změnou např. technologie vyvolány – zdaleka ne vždy půjde vlivy významné a negativní.

U záměrů, u nichž oznamovatel doloží, že změnou dochází ke zlepšení stávajícího stavu ve všech parametrech (např. záměry ekologizace), se nejedná o významnou změnu dle § 4 odst. 1 ZPV. U takových záměrů je potřeba zkoumat, zda skutečně nedojde k závažnému zhoršení stavu s ohledem na všechny složky životního prostředí a veřejné zdraví. Příkladný výčet významných změn uvádějí rovněž výklady k některým bodům přílohy č. 1 k ZPV dále v tomto dokumentu.

Při posuzování, zda se jedná o významnou změnu záměru či nikoliv, může rovněž vzniknout otázka, jak interpretovat např. opravy, obnovy, rekonstrukce apod. U takových prací je potřeba se řídit následujícím.

Pokud se jedná o takové práce, u nichž obnova znamená pouze obnovení opotřebovaných nebo zničených částí a po obnově zůstane charakter, kapacita, technologie, rozsah a umístění původního záměru významně nezměněna, resp. opravou, obnovou či rekonstrukcí bude dosaženo původního stavu záměru, a je zřejmé, že provádění ani konečný výsledek (např. provozování) nezpůsobí významné zhoršení vlivů na žádnou složku životního prostředí, nejedná se o významnou změnu záměru.

Pokud se jedná o některé opravy nebo údržby (viz výše), kde hlavní charakteristikou je, že se záměr změní nebo rozšiřuje (například změna umístění (např. změna směrového nebo výškového řešení nebo povrchu komunikace/železnice), navýšení kapacity apod.), popř. se jedná o změnu nebo rozšíření původního záměru, tak zde by se mohlo jednat o významnou změnu záměru. U těchto oprav je při hodnocení významnosti změny potřeba, na rozdíl od výše uvedených, zabývat se více a detailněji jejich případnými vlivy na životní prostředí a veřejné zdraví, jelikož v těchto případech může spíše dojít k významným vlivům. V takových případech je zpravidla míra předpokládaných vlivů více směrodatná, než samotný charakter navržené změny. I v těchto případech je třeba brát v potaz, zda se změna přiblíží některé limitní hodnotě v příloze č. 1 k ZPV nebo ji dokonce naplní.

V případě vyhodnocování změn podlimitních záměrů institutem vyjádření dle § 23 odst. 3 a 4 ZPV, ke kterým bylo vydáno sdělení podle § 6 odst. 3 ZPV nebo závěr zjišťovacího řízení formou rozhodnutí (tj. negativní závěr zjišťovacího řízení), nebo případně u změn stávajících podlimitních záměrů, které postupům podle ZPV v minulosti nebyly podrobeny vůbec, se změny posuzují na základě hledisek, které jsou stanoveny v § 4 odst. 1 písm. e) ZPV. Při hodnocení změn podlimitního záměru tedy nelze při vydávání vyjádření podle § 23 odst. 3 a 4 ZPV přihlídnout k případným jiným změnám, než ke změnám kapacity záměru ve vztahu k limitní hodnotě, neboť ZPV definuje změnu podlimitního záměru výhradně v § 4 odst. 1 písm. e) ZPV. Při změně jiného parametru než je kapacita vztažená k limitní hodnotě, tedy nelze konstatovat, že se jedná o změnu podlimitního záměru dle § 4 odst. 1 písm. e) ZPV. Pokud je ovšem taková změna natolik zásadní, že se v podstatě jedná o zcela jiný záměr, lze dospět k závěru, že v minulosti vydané sdělení nebo závěr zjišťovacího řízení se již k takto pozměněnému záměru vůbec nevztahuje a příslušné kroky podle ZPV je tedy třeba provést znovu, pokud je u takového pozměněného záměru zákon vyžaduje.

Specifická situace nastane v ojedinělých případech, kdy k podlimitnímu záměru bylo v minulosti vydáno stanovisko EIA. V případě vydávání coherence stamp podle § 9a odst. 6 ZPV má i u podlimitního záměru příslušný úřad širší možnosti, jak významnost změny hodnotit. V tomto případě lze standardně hodnotit změnu kapacity, rozsahu, technologie, řízení provozu a způsob užívání. Pokud by byl příslušný úřad požádán o vyjádření ke změnám takového záměru podle § 23 odst. 3 a 4 ještě před žádostí o coherence stamp, pak je takové změny třeba hodnotit podle stejných kritérií jako v případě postupů podle § 9a odst. 6 ZPV.

Tímto metodickým pokynem není dotčen § 45i ZOPK. Významnost změn a jejich následné podrobení zjišťovacímu řízení může vycházet též z významného vlivu na lokality soustavy Natura 2000.

4 Postup dle § 23 odst. 3 a § 23 odst. 4 ZPV

Ministerstvo životního prostředí je příslušné vyjádřit se k žádosti oznamovatele (nebo toho, kdo jej zastupuje) výhradně v případech uvedených v § 23 odst. 3 písm. a) až c) ZPV. Jedná se pouze o případy, kdy se žádost o vyjádření týká změn záměru, ke kterému v minulosti Ministerstvo životního prostředí vydalo závěr zjišťovacího řízení podle § 7 odst. 5 ZPV (tj. výhradně pozitivní závěr zjišťovacího řízení) nebo stanovisko EIA. Jedná se tedy výhradně o případy, kdy existuje předpoklad, že na pozitivní závěr zjišťovacího řízení v budoucnu naváže proces EIA, nebo předpoklad, že po vydání stanoviska EIA budou následovat navazující řízení, přičemž v obou případech bude k dalším krokům podle ZPV příslušné Ministerstvo životního prostředí, a proto bude příslušné i k vydání vyjádření; naopak v případech záměrů, ke kterým Ministerstvo životního prostředí sice vydalo stanovisko EIA, ale u kterých byl povolený proces již ukončen, a jedná se tedy o povolený záměr podle § 3 písm. m) ZPV, by se v případě změn těchto záměrů § 23 odst. 3 písm. a) ZPV již uplatnit neměl, protože se bude spíše jednat o změnu, která s provedeným posouzením (a tedy i stanoviskem EIA) pravděpodobně nebude mít příliš společného – a uplatní se tedy § 23 odst. 4 ZPV. Dalšími případy, kdy je k vydání takového vyjádření příslušné Ministerstvo životního prostředí, je situace, kdy se může jednat o záměr podle § 11, tedy o záměr, u kterého lze předpokládat, že by mohl být předmětem mezistátního posuzování, a situace, kdy v odůvodněném, zvláště složitém případě žádost o vyjádření postoupí Ministerstvu životního prostředí krajský úřad.

V případě postupu orgánů kraje dle § 23 odst. 3 písm. c) ZPV postoupí orgán kraje Ministerstvu životního prostředí doručitou žádost o vyjádření a připojí k ní vlastní stanovisko k předmětnému záměru s tím, že uvede vlastní návrh na zařazení záměru dle ZPV včetně odůvodnění tohoto návrhu. Z dokumentů, které budou součástí podání orgánu kraje dle § 23 odst. 3 písm. c) ZPV, by tedy mělo být zřejmé, že se orgán kraje problematikou zařazení záměru zabýval, k jakému řešení se orgán kraje přiklání a tento návrh by měl být náležitě odůvodněn. K postoupení žádosti podle § 23 odst. 3 písm. c) ZPV může orgán kraje přistoupit výhradně v odůvodněných, zvláště složitých případech – součástí podání proto musí být rovněž odůvodnění, proč orgán kraje dospěl k závěru, že se jedná o zvláště složitý případ. Nebude-li součástí podání orgánu kraje adresovaného Ministerstvu životního prostředí stanovisko orgánu kraje, tj. návrh na zařazení, popř. nezařazení záměru dle ZPV včetně odůvodnění návrhu a odůvodnění, proč se jedná o zvláště složitý případ, postoupí Ministerstvo životního prostředí podání zpět orgánu kraje.

Obdobně v případech, kdy se oznamovatel obrátí na Ministerstvo životního prostředí se svými pochybnostmi podle § 23 odst. 4 věty druhé, postoupí Ministerstvo životního prostředí toto podání orgánu kraje, nebude-li jeho součástí zákonem vyžadované vyjádření orgánu kraje k témuž záměru.

V případech postoupených žádostí platí, že lhůta 15 dnů začíná plynout dnem doručení žádosti úřadu, který je příslušný se vyjádřit.

Jsou-li naplněny předpoklady uvedené v § 23 odst. 4 větě první ZPV, je příslušným úřadem k vydání vyjádření místně příslušný krajský úřad, a to včetně případů, kdy je záměr umístěn na území více krajů. V takovém případě postačí, vydá-li vyjádření ten krajský úřad, v jehož správním obvodu bude záměr generovat dominantní část svých vlivů. Zařadí-li krajský úřad záměr, který je umístěn na území více krajů, do dílce bodu, k jehož posuzování je příslušné Ministerstvo životního prostředí, jedná o jednoduchou situaci a krajský úřad může takové vyjádření bez dalšího vydat. V případech, kdy krajský úřad záměr, který je umístěn na území více krajů, zařadí do dílce bodu, k jehož posouzení je příslušný orgán kraje (tzv. krajský záměr), je třeba, aby takovou žádost spolu se svým stanoviskem postoupil Ministerstvu životního prostředí podle § 23 odst. 3 písm. c) ZPV, neboť stanovit, který krajský úřad bude příslušný k zajištění posuzování u krajských záměrů umístěných na území více krajů, je podle § 21 písm. n) ZPV příslušné Ministerstvo životního prostředí. Pokud se oznamovatel se žádostí o určení příslušného krajského úřadu u krajských záměrů umístěných na území více krajů obrátí ve smyslu § 21 písm. n) ZPV přímo na Ministerstvo životního prostředí, bude takový postup ministerstvem akceptován.

Obrátí-li se na orgán kraje nebo na Ministerstvo životního prostředí subjekt, který není oznamovatelem ani jej nezastupuje (typicky veřejnost, obec, správní úřad apod.), a přesto bude zřejmé, že se věcně jedná o problematiku, kterou řeší § 23 odst. 3 a 4 ZPV, vyřídí oslovený orgán toto podání věcně obdobně, jako vyjádření podle § 23 odst. 3 nebo 4 ZPV, formálně pak jako obecné podání, na které se vztahují obecná ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také „správní řád“), včetně ustanovení § 6 správního řádu. V závislosti na obsahu podání (složitost, významnost záměru apod.) může Ministerstvo životního prostředí postoupit takové podání k přímému vyřízení orgánu kraje a naopak (týká se výhradně podání, která neučinil oznamovatel nebo ten, kdo jej zastupuje). Vzhledem k tomu, že podatel v tomto případě pravděpodobně nebude disponovat všemi potřebnými údaji (kterými disponuje oznamovatel), reakce na takové podání bude spíše představovat názor, resp. předběžnou nebo obecnou informaci příslušného úřadu, která se na základě případných upřesnění může v budoucnu změnit (typicky podá-li následně žádost o vyjádření v téže věci oznamovatel, který dodá všechny potřebné informace o záměru).

5 Výklad vybraných bodů přílohy č. 1 k ZPV

Úvodem je uveden výklad k pojmům „integrované zařízení“, „průmyslová výroba“ a „výroba chemickou přeměnou“, neboť tyto pojmy jsou použity ve více bodech přílohy č. 1 k ZPV v souladu se směrnicí EIA. Z tohoto důvodu jsou uvedeny definice k těmto pojmům dle Výkladu směrnice EIA, přičemž dále v textu u jednotlivých bodů již tyto definice nejsou opakovány. Uvedené pojmy se týkají bodů 5, 16, 30 – 33, 35 a 36.

Integrovaným zařízením se rozumí zařízení, které tvoří několik různých výrobních jednotek, přičemž tyto jednotky jsou navzájem funkčně propojeny a tvoří výrobní celek. Funkční propojení může vést primárně skrze propojení zpracování, tj. různé jednotky zařízení slouží společnému účelu výrobou meziproductů nebo vstupních materiálů (matečných látek, pomocných prostředků atp.) pro jiné jednotky. Různé prvky zařízení tedy přispívají k výrobě konečného produktu (či produktů), přestože je možné, že část meziproductů nebo vstupních materiálů vyrobených v tomto zařízení bude také umístěna na trh. Navíc zde může existovat infrastrukturní propojení (např. pro energetické účely), ale takové spojení samotné nepředstavuje funkční propojení. Funkční propojení přitom nemusí znamenat, že jednotky na sebe prostorově těsně navazují, naopak např. matečné látky lze vyrábět na jiné části lokace a přepravovat je potrubím, dopravníkem či jinými přepravními prostředky do zpracovacích či dokončovacích prostor. Takto zjevně přímo spojené činnosti mají funkční spojení s jinými činnostmi prováděnými na místě a mohly by mít vliv na životní prostředí.

Průmyslovou výrobou se rozumí činnost prováděná za účelem zisku (výrobky jsou komerčně využívány). O průmyslovou výrobu se nejedná, pokud se jedná o výzkum, vývoj či zkoušení nových výrobků a procesů.

Chemickou přeměnou se rozumí proces, během kterého se odehrává přeměna látek pomocí jedné či několika chemických reakcí. Platí také pro biotechnologické nebo biologické procesy, které jsou většinou spojeny s chemickou přeměnou (např. fermentací). O chemickou přeměnu se nejedná, pokud jde pouze o fyzické zpracování (například prosté mísení či směšování látek, které chemicky nereagují, dehydratace, ředění, přeměna kyselin/zásad).

K jednotlivým vybraným bodům přílohy:

5.1 Energetický průmysl (body 1-7)

	ZÁMĚR:	Kategorie I		Kategorie II	
1	Rafinerie ropy nebo primární zpracování ropných produktů	x			

Primárním zpracováním ropných produktů se rozumí zpracování ropy za účelem výroby ropných produktů.

Ropné produkty jsou produkty získané zpracováním ropy. Jedná se např. o benzín, motorovou naftu, topný olej, LPG, petrolej, parafín, dehet apod.

	ZÁMĚR:	Kategorie I		Kategorie II	
2	Zařízení ke zplyňování a zkapalňování uhlí a bituminové horniny s kapacitou od stanoveného limitu.	500 t/den		50 t/den	

Zařízením ke zplyňování se zejména rozumí zplyňovací reaktor, ve kterém probíhá několik procesů, při kterých postupně dochází k oxidaci uhlovodíků s vodní párou zpaliva (nebo zplyňovacího media) a následně dochází k redukci na hořlavé plyny (energoplyny), destilační produkty a minerální zbytek. Hlavními produkty tohoto zpracování jsou energoplyny, které slouží k efektivnější výrobě tepla a elektřiny.

Zařízením ke zkapalňování se zejména rozumí reaktor, ve kterém za přímého nebo nepřímého zkapalňování uhlí dochází k výrobě syntetické ropy z uhlí. Přímým zkapalňováním uhlí je extrakce nebo hydrogenace uhlí, nepřímé zahrnuje nejprve

zplynění na směs oxidu uhelnatého a vodíku, po němž následuje Fischerova-Tropschova syntéza nebo syntéza methanolu a konverze methanolu na benzín.

Bituminovými (bitumenovými) horninami se pro účely ZPV rozumí živice a bitumenové písky, tedy organické kapaliny s vysokou viskozitou a horniny obsahující vysokoviskózní organické sloučeniny tzv. bitumen.

Zařízením ke zplyňování a zkapalňování bitumenových hornin se pro účely ZPV rozumí taková zařízení, která jsou určena k primárnímu zpracování bitumenových hornin, např. extrakcí vodní párou nebo horkou vodou s tím, že jedním z produktů je bitumen. Nejčastěji asfalt a dehet.

Účelem tohoto výkladu je specifikace pojmů zplyňování a zkapalňování uhlí a bitumenových hornin. Tato zpracování představují způsoby chemického zpracování, která jsou samostatně vyčleněna do tohoto bodu. Do dílce tohoto bodu budou tedy řazena všechna zařízení, která jsou určena ke zplyňování nebo zkapalňování uhlí příp. bitumenových hornin od příslušného limitu. Do dílce bodu č. 2 nebudou řazena zařízení, která jsou určena k dalšímu zpracování bitumenu, např. obalovny živičných směsí, zařízení k pokládce živičných (asfaltových) povrchů i zahřívání bitumenu k dalšímu zpracování. Taková zařízení již do dílce tohoto bodu nelze zařadit, jelikož se nejedná o primární zpracování bitumenových hornin.

	ZÁMĚR:	Kategorie I		Kategorie II	
3	Tepelné nebo chemické zpracování uhlí, popřípadě bituminových hornin, včetně výroby uhlíku vysokoteplotní karbonizací uhlí nebo elektrografitu vypalováním nebo grafitizací.	x			

Tepelným zpracováním se pro účely tohoto bodu rozumí takové zpracování, které není prováděno k přímému získávání energie, ve většině případů se jedná o koksování nebo pyrolýzu.

Chemickým zpracováním se pro účely tohoto bodu rozumí, takové zpracování, při kterém dochází ke změnám vlastností materiálu a nejedná se o zplyňování ani zkapalňování.

Bituminové (bitumenové) horniny viz výše u bodu 2.

Karbonizací se rozumí pyrolytický rozklad organických látek bez přístupu vzduchu a za vzniku tuhých, kapalných a plyných produktů. Produkty karbonizace jsou například dehet a karbonizační plyn.

Grafitizací se rozumí závěrečná fáze přeměny organické hmoty ve stabilní grafit.

Účelem výkladu tohoto bodu je z jeho dílce vyřadit zplyňování a zkapalňování, která jsou obsažena v dílci bodu 2, a dále spalování uhlí, které je řešeno v rámci bodu 4. V rámci dílce tohoto bodu budou předmětem posuzování všechna zařízení, která naplní některou z výše uvedených definic.

	ZÁMĚR:	Kategorie I		Kategorie II	
4	Zařízení ke spalování paliv s tepelným výkonem od stanoveného limitu.	300 MW		50 MW	

Zřízením ke spalování paliv se rozumí stacionární spalovací zdroj podle zákona o ochraně ovzduší, bez ohledu na typ použitého paliva.

Zařízení ke spalování paliv mohou být např. teplárny, elektrárny, kotelny, zařízení ke spalování výstupů ze zařízení k pyrolýze či zplyňování (tím není dotčena možnost naplnění díkce dalších bodů – např. 34, 42 nebo 53 – 56) apod.

Bod 4 se vztahuje pouze pro zařízení ke spalování paliv, která naplní stanovený limit. Bod 5 je navržen na ostatní zařízení, která nespalují paliva za účelem výroby elektrické energie, páry a teplé vody o výkonu od stanoveného limitu, tj. např. fotovoltaické elektrárny, průmyslová tepelná čerpadla apod. Z tohoto důvodu nemůže dojít k věcnému naplnění obou bodů.

	ZÁMĚR:	Kategorie I	Kategorie II
5	Průmyslová zařízení k výrobě elektrické energie, páry a teplé vody o výkonu od stanoveného limitu.		50 MW

Bod 5 zahrnuje zařízení k výrobě elektrické energie, páry a teplé vody, kromě těch zařízení, která jsou uvedena v jiných bodech přílohy č. 1 k ZPV – tedy zařízení ke spalování paliv (ta jsou uvedena v bodě 4), vodní elektrárny (v bodě 6), větrné elektrárny (v bodě 7) a jaderné elektrárny (bod 8). **Do bodu 5 budou zařazovány např. solární elektrárny, zařízení využívající geotermální energii (tím není dotčena možnost naplnění bodu 14) apod. Vzhledem k výkonu 50 MW se bude jednat spíše o výjimečné případy.**

Cílem výkladu bodu 5 je upřesnit, jaká zařízení by měla být do bodu zařazována, a to s ohledem na další body (4, 6, 7 a 8), které zahrnují jen určitý druh zařízení a jsou tedy podmnožinou bodu 5, který lze považovat za bod obecný ve vztahu k výrobě elektrické energie, páry a teplé vody. Naplnění díkce bodu 5 je tedy třeba zvažovat teprve v případě, kdy bude vyloučeno naplnění některého konkrétnějšího bodu (4, 6, 7 a 8).

	ZÁMĚR:	Kategorie I	Kategorie II
7	Větrné elektrárny s výškou stožáru od stanoveného limitu.		50 m

Dle ČSN EN 61400-1:

Větrnou elektrárnou se rozumí zařízení, které mění kinetickou energii větru v elektrickou energii.

Výškou stožáru se rozumí výška středu průtočné plochy rotoru větrné elektrárny nad povrchem okolního terénu.

Průtočnou plochou rotoru se rozumí průmět plochy vytvořené rotorem během jedné otáčky do roviny kolmé k vektoru rychlosti větru.

Cílem uvedeného výkladu je definovat výšku stožáru tak, aby byl určen přesný rozsah měřeného úseku. Výškou stožáru se tedy rozumí svislá vzdálenost středu průtočné plochy rotoru větrné elektrárny nad povrchem okolního terénu.

5.2 Jaderná energetika a vrty pro ukládání jad. odpadu (body 8-9 a 11-13)

	ZÁMĚR:	Kategorie I	Kategorie II	
8	Jaderné elektrárny a jiné jaderné reaktory včetně demontáže nebo konečného uzavření těchto elektráren nebo reaktorů s výjimkou výzkumných zařízení pro výrobu a přeměnu štěpných a množivých látek, jejichž maximální výkon nepřesahuje 1 kW nepřetržitého tepelného výkonu.	x		
9	Zařízení na přepracování vyhořelého jaderného paliva.	x		
11	Zařízení určená pro zpracování vyhořelého nebo ozářeného jaderného paliva nebo vysoce aktivních radioaktivních odpadů.	x		

Dle atomového zákona:

Množivými látkami se pro účely ZPV rozumí štěpitelný materiál, kterým je obvykle přírodní uran U 238 a Thorium Th 233 nebo ochuzený uran.

Štěpnými látkami se rozumí izotopy uranu 233U anebo 235U, izotopy plutonia 239Pu anebo 241Pu nebo jakákoliv kombinace těchto radionuklidů kromě neozářeného přírodního uranu anebo ochuzeného uranu a přírodního uranu anebo ochuzeného uranu, které byly ozářeny pouze v tepelných reaktorech.

Přeměnou štěpných a množivých látek se pro účely ZPV rozumí procesy v „rychlých“ tj. množivých jaderných reaktorech (breeders), které pracují s kombinací štěpných látek (emitorem rychlých neutronů) a štěpitelných látek tak, aby byly (mimo energii) získány nové látky štěpné.

Vyhořelým jaderným palivem se rozumí ozářené jaderné palivo, které bylo trvale vyjmuto z aktivní zóny jaderného reaktoru.

Ozářeným jaderným palivem se pro účely ZPV rozumí palivo, které je ozářeno ionizujícím zářením.

Radioaktivním odpadem se rozumí věc, která je radioaktivní látkou nebo předmětem nebo zařízením ji obsahujícím nebo jí kontaminovaným, pro kterou se nepředpokládá další využití a která nesplňuje podmínky stanovené atomovým zákonem pro uvolňování radioaktivní látky z pracoviště.

Vysoce aktivním radioaktivním odpadem se rozumí radioaktivní odpad, u něž musí být při skladování a ukládání zohledněno uvolňování tepla z přeměny v něm obsažených radionuklidů; po zpracování a úpravě musí tento odpad splňovat podmínky přijatelnosti a být uložen do hlubinného úložiště radioaktivního odpadu umístěného v hloubkách řádově několik set metrů pod zemským povrchem.

Přepracováním vyhořelého jaderného paliva se rozumí činnost vykonávaná s cílem získat z vyhořelého jaderného paliva materiál pro další použití.

Zpracováním ozářeného jaderného paliva se pro účely ZPV rozumí přepracování vyhořelého jaderného paliva.

Zpracováním vysoce aktivního radioaktivního odpadu se rozumí jakákoliv aktivita, která mění vlastnosti radioaktivního odpadu.

	ZÁMĚR:	Kategorie I		Kategorie II	
12	Zařízení určená pro konečné uložení, konečné zneškodnění nebo dlouhodobé skladování plánované na více než 10 let vyhořelého nebo ozářeného jaderného paliva a radioaktivních odpadů na jiném místě, než na kterém jsou vyprodukovány.	x			
13	Zařízení ke zpracování a skladování radioaktivního odpadu; vrty pro ukládání jaderného odpadu.			x	

Jaderným odpadem se pro účely ZPV rozumí radioaktivní odpad.

Vzhledem k přísnosti bodu 13 (ale i 12) – oba jsou bez limitní hodnoty – ale také vzhledem k odstupňování této přísnosti (bod 12 – kategorie I, bod 13 – kategorie II), je zřejmé, že bod 13 je obecnějším doplňkem bodu 12. **Do bodu 13 tedy budou řazena veškerá zařízení k jakémukoliv zpracování nebo (i krátkodobému) skladování radioaktivního odpadu, která nenaplní dikci bodu 12** (případně i jiného bodu přísnějšího než bod 13). Předmětem zjišťovacího řízení u tohoto bodu budou vždy také **vrty pro ukládání jaderného odpadu do těchto vrtů bez ohledu na jejich hloubku**. Průzkumné vrty, které nemají sloužit k budoucímu ukládání jaderného odpadu do těchto vrtů, ale pouze k vyhledávání vhodných míst pro realizaci budoucích zařízení určených pro konečné uložení, konečné zneškodnění nebo dlouhodobé skladování vyhořelého nebo ozářeného jaderného paliva a radioaktivních odpadů, nenaplní dikci bodu 13. Takové průzkumné vrty mohou naplnit dikci bodu 15 v závislosti na naplnění tam uvedených kritérií (viz výklad bodu 15).

5.3 Vrty (body 14-15)

	ZÁMĚR:	Kategorie I		Kategorie II	
14	Hlubinné geotermální vrty a hloubkové vrty pro zásobování vodou u vodovodů s hloubkou od stanoveného limitu.				200 m

Pojem „hlubinný vrt“ či „hloubkový vrt“ není v českém právním řádu vymezen. Zákon o hornické činnosti v § 3 písm. f) považuje za činnosti prováděné hornickým způsobem mj. vrtání vrtů s délkou nad 30 m pro jiné účely než k činnostem uvedeným v § 2 a 3 tohoto zákona. Pro vytvoření definice pojmu „hlubinný vrt“ či „hloubkový vrt“ pro účely ZPV bylo jako vodítko použito výše zmíněné ustanovení zákona o hornické činnosti. **Pro účely ZPV se tedy „hlubinným vrtem“ či „hloubkovým vrtem“ rozumí pouze vrt hlubší než 30 m. Bod 14 se nicméně týká pouze takových hlubinných a hloubkových vrtů, které naplní uvedený hloubkový limit 200 m, resp. 50 m v případě podlimitních záměrů.**

Geotermální energie je přirozený projev tepelné energie zemského jádra, která vzniká rozpadem radioaktivních látek a působením slapových sil. Jejimi projevy jsou erupce sopek a gejzíry, horké prameny či parní výrony. Využívá se ve formě tepelné energie (pro vytápění), či pro výrobu elektrické energie v geotermálních elektrárnách. **Geotermálními vrty se rozumí vrty, které jsou (budou) určeny pro využívání geotermální energie, a to bez ohledu na skutečnost, zda bude využíváno přímo médium z podzemí (suchá/mokrý pára, voda) nebo bude podzemí sloužit pouze jako zdroj energie/tepla pro médium z povrchu. Znění bodu tedy**

naplní např. hlubinné vrty pro tepelná čerpadla. Znění bodu naplní rovněž piloty pro zakládání budov, které budou druhotně plnit funkci tepelného čerpadla.

Podle § 1 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích se tento zákon vztahuje mimo jiné na vodovody a kanalizace, pokud je trvale využívá alespoň 50 fyzických osob, nebo pokud průměrná denní produkce z ročního průměru pitné nebo odpadní vody za den je 10 m³ a více. Pro potřebu určení, co se rozumí „vrtem pro zásobování vodou u vodovodů“ pro účely ZPV bylo jako vodítko použito výše zmíněné ustanovení zákona o vodovodech a kanalizacích. **Pro účely ZPV se tedy „vrtem pro zásobování vodou u vodovodů“ rozumí vrt (či skupina vrtů) pro zásobování vodovodů, které využívá/bude využívat alespoň 50 fyzických osob, nebo pokud průměrná denní produkce z ročního průměru pitné vody za den je/bude 10 m³ a více.**

Limitní hodnotou u tohoto bodu je hloubka vrtu 200 m, přičemž u více vrtů se jednotlivé hloubky nesčítají. Pokud tedy v rámci záměru realizace více vrtů nebude navržen ani jeden vrt o hloubce alespoň 200 m (50 m v případě podlimitního záměru), pak takový záměr nebude podléhat zjišťovacímu řízení podle § 4 odst. 1 ZPV (v případě podlimitního záměru postupu podle § 6 odst. 3 ZPV) bez ohledu na počet vrtů, které záměr obsahuje.

Záměry spojené s nově uvažovaným odběrem podzemní vody ze stávajících vrtů jsou též posuzovány, pokud naplní svým charakterem a kapacitou bod 59 přílohy č. 1 k ZPV.

Bod 14 používá pojmy a slovní spojení, které nejsou v českých právních předpisech jednoznačně definovány, jedná se zejména o „hlubinný vrt“ či „hloubkový vrt“ a „vrt pro zásobování vodou u vodovodů“. Cílem výkladu bodu 14 je definovat použité pojmy, přičemž příslušné definice byly odvozeny od definic, které lze v platných právních předpisech nalézt. Výklad rovněž nabízí upřesnění, co se rozumí pojmem „geotermální vrty“. V případě umístění záměru v ZCHÚ nebo v jejich ochranných pásmech platí výše uvedený výklad i pro podlimitní záměry s tím, že limitní hodnota hloubky vrtu bude u podlimitních záměrů 25 % limitu, tj. 50 m.

	ZÁMĚR:	Kategorie I		Kategorie II	
15	Hlubinné vrty neuvedené v předchozím bodě s výjimkou vrtů pro výzkum stability půdy a s výjimkou vrtů, jejichž realizací nemůže dojít k propojení hydrogeologických horizontů či výraznému ovlivnění hydrogeologických poměrů v území.				x

Pojem „hlubinný vrt“ a „hloubkový vrt“ je vysvětlen v předchozím bodě (vrt hlubší než 30 m), přičemž není podstatné, zda je záměrem pouze jeden vrt nebo více vrtů. U záměrů více vrtů se hloubky vrtů nesčítají. Tzn., pokud je záměrem např. 5 vrtů, přičemž každý jednotlivý vrt bude hluboký max. 30 m, nejedná se o hlubinné vrty ve smyslu bodu č. 15 a záměr pod působnost ZPV nespadá. Znění bodu č. 15 tak naplní jakékoliv hlubinné vrty, které nenaplní znění předchozích dvou bodů nebo nejsou vyloučeny přímo ve znění bodu č. 15.

Bod č. 15 tedy nenaplní vrty pro ukládání jaderného odpadu, hlubinné geotermální vrty a hloubkové vrty pro zásobování vodou u vodovodů bez ohledu na hloubku či jiné parametry. Dále tento bod nenaplní záměry vrtů pro výzkum stability půdy a vrty, jejichž realizací nemůže dojít k propojení hydrogeologických horizontů či výraznému ovlivnění hydrogeologických poměrů.

Při stanovování, zda záměr realizace vrtů naplňuje dikci bodu č. 15, je nutné vždy ověřit skutečnosti uvedené v předchozím odstavci. Dikci bodu č. 15 mohou naplnit např. záměry vrtů,

kteřé mohou být provedeny pouze na základě povolení ve smyslu § 8 a 9 zákona o vodách (záměry vrtů, u kterých se jedná o nakládání s vodami), ale nejedná se o vrty pro zásobování vodou u vodovodů (ty naplňují bod 14 přílohy č. 1 k ZPV, pokud dosáhnou příslušné limitní hodnoty). Záměry takových vrtů pak naplní dikci bodu č. 15 pouze v případě, že jejich realizací může dojít k propojení hydrogeologických horizontů či výraznému ovlivnění hydrogeologických poměrů, pak se jedná o předmět posuzování ve smyslu § 4 odst. 1 písm. c) ZPV. Pokud realizací záměru nemůže dojít k propojení hydrogeologických horizontů či výraznému ovlivnění hydrogeologických poměrů, tak záměr dikci bodu č. 15 nenaplnuje a pod působnost ZPV nespadá.

Pro posouzení skutečnosti, zda realizací záměru může či nemůže dojít k propojení hydrogeologických horizontů či výraznému ovlivnění hydrogeologických poměrů, je třeba, aby oznamovatel záměru společně s žádostí o zařazení záměru dle ZPV v případě vrtů, u kterých se se vede řízení ve smyslu § 3 písm. g) ZPV, doložil příslušnému úřadu vyjádření osoby s odbornou způsobilostí v oboru Hydrogeologie. Vyplyne-li z tohoto vyjádření, že záměr budování vrtů lze provést bez rizika trvalého narušení vodních poměrů, případně bez rizika trvalého narušení vodních poměrů za určitých podmínek, je to považováno za dostatečné prokázání výše uvedeného a záměr tak znění bodu 15 nenaplní. Zajištění plnění a dodržování případných podmínek dle předchozí věty je pak na stavebníkovi a povolujícím úřadu. Vyplyne-li z vyjádření osoby s odbornou způsobilostí, že záměr budování vrtů nelze provést bez rizika trvalého narušení vodních poměrů, dochází k naplnění dikce bodu č. 15 a je třeba provést zjišťovací řízení (jedná se o předmět posuzování ve smyslu § 4 odst. 1 písm. c) ZPV).

Působnost ZPV v případě průzkumných vrtů

Při posouzení, zda znění bodu č. 15 naplňují záměry vrtů prováděné v rámci geologických prací ve smyslu zákona o geologických pracích, je rozhodující, zda je k provedení takového záměru nutné povolující rozhodnutí vydávané v řízení ve smyslu § 3 písm. g) ZPV či nikoliv. Pokud není k provedení takového záměru zapotřebí žádné povolující rozhodnutí dle platných právních předpisů vydávané v řízení ve smyslu § 3 písm. g) ZPV, tak je posuzování záměru z hlediska působnosti ZPV bezpředmětné, neboť by v případě posouzení vlivů záměru na životní prostředí nemohl být naplněn účel ZPV, kterým je v souladu s § 1 odst. 3 ZPV získat objektivní odborný podklad pro vydání rozhodnutí o povolení záměru. Na geologické práce se vztahují vyjadřovací, evidenční, oznamovací a ohlašovací povinnosti vyplývající z § 6, § 7 a § 9a zákona o geologických pracích. Řízení ve smyslu ZPV za účelem povolení záměru je vedeno zpravidla k záměrům geologických prací spojených se zásahem do pozemku v záplavových územích či v ochranných pásmech vodních zdrojů podle § 14 odst. 1 písm. c) zákona o vodách (vodoprávní povolení) nebo k záměrům geologických prací podle § 17 odst. 1 písm. i) zákona o vodách (vodoprávní souhlas; pozn.: v účinnosti od 1. 1. 2019). V uvedených případech je tedy třeba vždy zvážit možnost naplnění dikce bodu č. 15. V těchto případech je třeba, aby oznamovatel záměru společně s žádostí o zařazení záměru dle ZPV doložil příslušnému úřadu vyjádření osoby s odbornou způsobilostí (osoba s osvědčením v oboru Hydrogeologie ve smyslu § 3 zákona o geologických pracích a § 2 odst. 1 vyhlášky MŽP o osvědčení odborné způsobilosti projektovat, provádět a vyhodnocovat geologické práce). Toto vyjádření může být součástí projektu geologických prací a jeho podrobnost závisí na podrobnosti dostupných informací o hydrogeologických poměrech území. Vyplyne-li z tohoto vyjádření, že záměr budování vrtů lze provést bez rizika trvalého narušení vodních poměrů, případně bez rizika trvalého narušení vodních poměrů za určitých podmínek, je to považováno za dostatečné prokázání výše uvedeného a záměr tak znění bodu 15 nenaplní. Vyplyne-li z vyjádření osoby s odbornou způsobilostí, že záměr budování vrtů nelze provést bez rizika trvalého narušení vodních poměrů, dochází k naplnění dikce bodu č. 15 a je třeba provést zjišťovací řízení (jedná se o předmět

posuzování ve smyslu § 4 odst. 1 písm. c) ZPV). Na záměry vrtů prováděných v rámci geologických prací, k jejichž realizaci není zapotřebí povolující rozhodnutí vydávané v řízení ve smyslu § 3 písm. g) ZPV, tj. ani rozhodnutí vydávané v řízení ve smyslu § 3 písm. g) bodu 13 ZPV, se ZPV nevztahuje.

V případě pochybností oznamovatele o zařazení záměru průzkumných vrtů dle ZPV ve smyslu § 23 odst. 3, resp. 4 ZPV je vhodné, aby součástí žádosti o zařazení záměru z hlediska působnosti ZPV oznamovatel předložil příslušnému úřadu i vyjádření osoby s odbornou způsobilostí v oboru Hydrogeologie (toto vyjádření může být součástí projektu geologických prací a jeho podrobnost závisí na podrobnosti dostupných informací o hydrogeologických poměrech území). Předložení vyjádření osoby s odbornou způsobilostí v oboru Hydrogeologie však není podmínkou pro vydání vyjádření ve smyslu § 23 odst. 3, resp. 4 ZPV. Jedná se pouze o doporučenou součást žádosti ve smyslu § 23 odst. 3, resp. 4 ZPV, která prokazuje, zda se v případě konkrétního záměru jedná či nejedná o výjimku uvedenou v dikci bodu 15 přílohy č. 1 k ZPV. V případě nedoložení vyjádření osoby s odbornou způsobilostí v oboru Hydrogeologie není prokázáno, že se o předmětnou výjimku jedná, a proto je takový záměr vždy považován za záměr, který naplňuje dikci bodu 15 přílohy č. 1 k ZPV a podléhá zjišťovacímu řízení.

Cílem výkladu bodu 15 je upřesnit, jaké vrty by měly být do bodu zařazovány s ohledem na předchozí body 13 a 14. Body 13 a 14 jsou v porovnání s bodem 15 poměrně konkrétní a z bodu 15 jsou navíc přímo vyloučeny veškeré typy vrtů uvedené v bodě 14. Z toho důvodu je tedy třeba respektovat, že záměry, které naplní dikci bodu 14, ale nelze je do něj zařadit, protože nedosahují limitu 200 m hloubky, nelze zařadit ani do bodu 15. Obdobně, pokud záměr naplňuje dikci bodu 13, není již třeba zvažovat možnost naplnění bodu 15. Výklad tohoto bodu rovněž definuje, co se rozumí „vrty, jejichž realizací nemůže dojít k propojení hydrogeologických horizontů či výraznému ovlivnění hydrogeologických poměrů v území“ a jak se uvedená skutečnost prokazuje.

5.4 Výroba a zpracování kovů (body 17-19, 22)

	ZÁMĚR:	Kategorie I		Kategorie II	
17	Zařízení k výrobě surového železa nebo oceli (primární nebo sekundární tavení), včetně kontinuálního lití.			x	

Surovým železem se pro účely ZPV rozumí takové železo, které obsahuje více než 1,8 % uhlíku (do cca 4,5 %) a je vyráběno ze železných rud ve vysokých pecích. Surové železo je výchozí surovinou pro výrobu dalších druhů technického železa.

Primárním tavením oceli se pro účely tohoto bodu rozumí výroba oceli z taveniny železa, při které dochází ke snižování obsahu uhlíku a dalších příměsí (síra, fosfor, křemík atd.). Vyrobená ocel se odlévá do ingotů, bram, čepů nebo bloků, pokud se nejedná o zařízení plynulého odlévání.

Sekundárním tavením oceli se rozumí proces úpravy již vyrobené oceli tak, aby splňovala požadavky jakosti (homogenizace, oksličování atd.).

Smyslem výkladu tohoto bodu je definovat použité pojmy tak, aby bylo zřejmé, které procesy budou do dikce tohoto bodu řazeny.

	ZÁMĚR:	Kategorie I		Kategorie II	
18	Zařízení na zpracování železných kovů: slévárny, válcovny za tepla, kovárny a zařízení k nanášení ochranných povlaků z roztavených kovů.				x

Bod naplní zejména vyjmenovaná zařízení na zpracování železných kovů, tedy **slévárny, válcovny za tepla, kovárny a zařízení k nanášení ochranných povlaků z roztavených kovů**. Zařízením k nanášení ochranných povlaků z roztavených kovů se rozumí např.:

- **Plátování kovy** – vrstva ochranného kovu se vytváří přiválcováním, obléváním, pájením, navařováním nebo přivařováním;
- **Žárové pokovení v roztavených kovech** (pokovování ponorem do lázní z roztavených kovů) – žárové zinkování, cínování, poolování, hliníkování, pokovení slitinou ZnAl;
- **Žárové stříkání kovů** (metalizování, šopování);
- **Pokovování difuzí** – zinkování, hliníkování, chromování, borování;
- **Pokovování parami kovů ve vakuu** (vakuové pokovování);
- **Pokovování amalgámem.**

Cílem výkladu tohoto bodu je definovat pojem „zařízení k nanášení ochranných povlaků z roztavených kovů“, neboť tento pojem zahrnuje velké množství zařízení pracujících na různých principech. Výklad tohoto bodu tedy nabízí příkladný výčet činností, které spadají pod uvedený pojem.

	ZÁMĚR:	Kategorie I		Kategorie II	
19	Zařízení na výrobu neželezných surových kovů z rudy, koncentrátů nebo druhotných surovin metalurgickými, chemickými nebo elektrolytickými postupy.	x			

Díky bodu je nutné vykládat tak, že ji naplní zařízení na výrobu neželezných surových kovů (včetně meziproduktů při výrobě surových kovů) z rudy, dále zařízení na výrobu neželezných surových kovů (včetně meziproduktů při výrobě surových kovů) z koncentrátů a rovněž zařízení na výrobu neželezných surových kovů (včetně meziproduktů při výrobě surových kovů) z druhotných surovin, a to ve všech třech případech metalurgickými, chemickými nebo elektrolytickými postupy.

Cílem výkladu tohoto bodu je sjednotit aplikaci tohoto bodu při zařazování záměrů pod jeho dílci.

	ZÁMĚR:	Kategorie I		Kategorie II	
22	Zařízení pro povrchovou úpravu kovů nebo plastických hmot s použitím elektrolytických nebo chemických postupů s objemem lázní od stanoveného limitu.				15 m ³

Zařízením pro povrchovou úpravu kovů nebo plastických hmot s použitím elektrolytických nebo chemických postupů se rozumí např.:

- **Galvanické pokovování** (elektrolyticky vyloučené povlaky) – niklování, mědění, chromování, zinkování, mosazení, cínování, kadmiové povlaky, zlaté povlaky (selektivní

pokovování, pulzní pokovování), stříbrné povlaky, rhodiové povlaky, slitinové povlaky (ZnNi, PdNi, ZnFe, ZnSn, PbSn);

- **Elektrochemické pokovování bez přívodu elektrického proudu** (chemicky vyloučené povlaky) – mědění/mosazení, cínování, niklování;
- **Moření, fosfátování, povrstvení, pasivace atd.**

Limitní hodnotou je objem lázní 15 m³. Do objemového limitu se zahrnují funkční (pracovní) lázně, ve kterých dochází k elektrolytické (elektrochemické) nebo chemické reakci s povrchem kovů nebo plastů. Lázně, ve kterých nedochází k reakcím, a lázně oplachové, se nezahrnují pod pojem funkční (pracovní) lázeň.

Cílem výkladu tohoto bodu je poskytnout příkladný výčet činností, kterými se rozumí provádění povrchových úprav s použitím elektrolytických nebo chemických postupů. Výklad rovněž upřesňuje, co se rozumí lázní (jaké lázně je třeba uvažovat při posouzení naplnění limitní hodnoty), přičemž tato definice je stanovena dle výkladové praxe v IPPC (viz dokument Integrovaná prevence a omezování znečištění, Stručný průvodce, 2. aktualizované vydání, MŽP, 2008). V případech zařízení pro povrchovou úpravu jakýchkoliv látek, předmětů nebo výrobků je třeba sledovat rovněž používání organických rozpouštědel nebo látek na bázi polymerů, a tedy případnou možnost zařazení takového zařízení do bodů 23 nebo 42.

5.5 Chemický průmysl (body 35-36)

	ZÁMĚR:	Kategorie I	Kategorie II
35	Integrovaná zařízení k průmyslové výrobě výbušnin chemickou přeměnou.		x

Pojem výbušnina je definován v zákoně č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě, ve znění pozdějších předpisů. Dle § 21 odst. 1 písm. a) tohoto zákona se výbušninou rozumí látky a předměty, které jsou uvedeny v Příloze A Evropské dohody o mezinárodní silniční přepravě nebezpečných věcí (ADR)^{13a)} zařazené do třídy 1 těchto látek, pokud nejde o střelivo, munici²⁴⁾ a pyrotechnické výrobky²³⁾. Uvedené odkazy cílí na následující předpisy.

- 13a) Evropská dohoda o mezinárodní silniční přepravě nebezpečných věcí (ADR), vyhlášená pod č. 64/1987 Sb., ve znění pozdějších změn.
- 23) Zákon č. 206/2015 Sb., o pyrotechnických výrobcích a zacházení s nimi a o změně některých zákonů (zákon o pyrotechnice).
- 24) Zákon č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (zákon o zbraních), ve znění pozdějších předpisů.

Příloha A Evropské dohody o mezinárodní silniční přepravě nebezpečných věcí (ADR) definuje výbušné látky a předměty spadající do Třídy 1 takto:

- a) Výbušné látky: tuhé nebo kapalné látky (nebo směsi látek), které mohou chemickou reakcí vyvinout plyny takové teploty, takového tlaku a takové rychlosti, že mohou způsobit škody v okolním prostředí.

Pyrotechnické látky: látky nebo směsi určené k vyvolání tepelných, světelných, zvukových, plynových nebo dýmových efektů nebo jejich kombinaci pomocí nedetonačních, samovolně probíhajících exotermických chemických reakcí.

- b) Výbušné předměty: předměty, které obsahují jednu nebo více výbušných nebo pyrotechnických látek.
- c) Látky a předměty výše nejmenované, které byly vyrobeny k vyvolání praktického účinku pomocí výbuchu nebo pyrotechnického efektu.

Dále je komentováno použití rozdílných pojmů ZPV a zákonem o hornické činnosti (výbušina vs. výbušnina).

Označení pro látku (trhavinu, třaskavinu ap.) schopnou výbuchu či výrobek obsahující takovou látku je dle Slovníku spisovného jazyka českého výbušina, resp. výbušnina.

Dle dokumentu Paradigmatické a syntagmatické aspekty současné české vojenské terminologie a její užití v publicistickém stylu (Jana Tomšů, Univerzita obrany Brno, 2012) je termín výbušnina – výbušina příkladem lexikálně-gramatické modifikace sufixální. Jedná se tedy o totožný termín pro označení výše uvedené látky či produktu, přičemž pojem výbušnina je obecně více používaný termín oproti pojmu výbušina, který je používán spíše v technické a chemické terminologii.

Cílem výkladu tohoto bodu je definovat pojem „výbušina“ i s ohledem na to, že obecně více známý termín je „výbušnina“. Uvedený pojem je užit rovněž v následujícím bodu 36.

	ZÁMĚR:	Kategorie I		Kategorie II	
36	Zařízení k delaboraci nebo ničení výbušin, munice, střeliva a pyrotechnických předmětů chemickou přeměnou.				x

Delaborací se rozumí provádění činnosti vedoucí ke zneškodnění výbušiny, munice apod. Zneškodňování munice delaborací je účelné provádět v těch případech, kdy lze získat využitelný kovový odpad nebo výbušiny a kdy lze zajistit bezpečnost a hospodárnost delaboračních prací, případně i tehdy, kdy částečná delaborace usnadní ničení větších množství muničních výrobků (článek 3 bod 4 i) přílohy č. 2 k vyhlášce o výbušninách.

Zařízením k delaboraci nebo ničení výbušin se pak rozumí jakýkoliv objekt či zařízení, ve kterém bude uvedená činnost probíhat (včetně např. odpalovací jámy nebo mobilního zařízení apod.) v případě, že takový objekt nebo zařízení nelze provozovat bez povolení vázaného na konkrétní umístění vydaného v navazujícím řízení dle § 3 písm. g) ZPV.

Cílem výkladu tohoto bodu je definovat, co se rozumí pojmem „delaborace“ dle platných právních předpisů. Definici pojmu nabízí vyhláška o výbušninách. Rovněž je upřesněno, co se rozumí zařízením k delaboraci nebo ničení výbušin.

5.6 Výroba a zpracování minerálních látek (body 41-42)

	ZÁMĚR:	Kategorie I		Kategorie II	
41	Zařízení na výrobu keramických produktů vypalováním, zejména střešních tašek, cihel, žáruvzdorných cihel, dlaždic, kameniny nebo porcelánu s kapacitou od stanoveného limitu; výroba ostatních stavebních hmot a výrobků s kapacitou od stanoveného limitu.				25 tis. t/rok

Bod 41 má dvě části, první část zahrnuje výrobu keramických produktů, druhá část zahrnuje výrobu ostatních stavebních hmot a výrobků. První část bodu poskytuje příkladný výčet

keramických produktů, mezi kterými jsou **stavební výrobky (střešní tašky, cihly, žáruvzdorné cihly, dlaždice a kamenina – myšleno např. kanalizační potrubí) a užitná keramika (kamenina, porcelán)**. Druhá část bodu pak uvádí ostatní stavební hmoty a výrobky, přičemž do skupiny ostatních stavebních hmot spadá **např. výroba betonu, asfaltu (ve smyslu přípravy např. silničního asfaltu, nikoliv primární zpracování) včetně obaloven živičných směsí apod. a pod ostatní stavební výrobky je možné zařadit např. stavební recyklované výrobky (např. cihelný/betonový recyklát), stavební kamenivo (nejedná-li se zároveň o těžbu), železobetonové prefabrikáty, betonové dlažby, nepálené zdící materiály apod.**

Cílem výkladu tohoto bodu je definovat, co se rozumí označením „výroba ostatních stavebních hmot a výrobků“.

	ZÁMĚR:	Kategorie I		Kategorie II	
42	Výroba nebo zpracování polymerů, elastomerů, syntetických kaučuků nebo výrobků na bázi elastomerů s kapacitou od stanoveného limitu.			1 tis. t/rok	

Zpracováním polymerů, syntetických kaučuků a výrobků na bázi elastomerů se rozumí především takové zpracování, které je prováděno za tepla (dochází k umělému dodávání tepla) a/nebo při kterém dochází k chemické reakci.

Mechanická úprava polymerů, syntetických kaučuků nebo výrobků na bázi elastomerů (tj. drcení, stříhání, úprava objemu lisováním apod. - vše za studena) není pro účely ZPV považována za jejich zpracování ve smyslu bodu 42.

Cílem uvedeného výkladu je vyloučit z díkce předmětného bodu přílohy č. 1 k ZPV zařízení ke zpracování polymerů, syntetických kaučuků a výrobků na bázi elastomerů, pokud toto zpracování spočívá pouze v jejich mechanické úpravě drcením, stříháním, lisováním apod. za studena. Úmyslem zákonodárce bylo v případě pojmu „zpracování“, který je uveden v předmětném bodu, postihnout takové zpracování uvedených materiálů a výrobků, které by mohlo být spojeno s emisemi pachových nebo zdraví škodlivých látek do ovzduší. V tomto ohledu je zpracování uvedených materiálů a výrobků specifické. Naopak v případě ostatních možných vlivů, obzvláště případných vlivů spojených pouze s mechanickou úpravou uvedených materiálů a výrobků, nejsou oproti obdobnému zpracování jiných materiálů specifika očekávána, a není proto vhodné takové zpracování řadit pod tento relativně úzce vymezený bod. Uvedeným výkladem není vyloučena případná aplikace jiných bodů přílohy č. 1 k ZPV. V případě, že se zaváděním nového zařízení k mechanickému zpracování polymerů, syntetických kaučuků a výrobků na bázi elastomerů za studena bude souviset např. výstavba nových hal, parkovacích stání, skladování nebezpečných chemických látek nebo zařízení k využívání odpadů, může takový záměr v závislosti na dosažení příslušných limitních hodnot a/nebo v závislosti na významnosti změny naplnit díkci jiného bodu přílohy č. 1 k ZPV (např. bodu 55, 56, 86, 106, 109 přílohy č. 1 k ZPV) a být tedy podroben zjišťovacímu řízení, případně procesu posouzení vlivů na životní prostředí.

5.7 Dopravní infrastruktura (body 43-45, 47-52)

	ZÁMĚR:	Kategorie I	Kategorie II
43	Letiště se vzletovou a přistávací dráhou s délkou od stanoveného limitu.	2,1 km	x

Informace o termínech obsažených v této definici záměru (zejména „letiště“, „vzletová dráha“ či „přistávací dráha“) lze nalézt v zákoně o civilním letectví a doplnění zákona o živnostenském podnikání, vyhlášce Ministerstva dopravy o civilním letectví, leteckém předpisu Ministerstva dopravy ČR L14, Letiště, uveřejněno pod č.j. 641/2009-220-SP/4, zpracováno Úřadem pro civilní letectví, a leteckém předpisu Ministerstva dopravy ČR L14H, Heliporty, uveřejněno pod č.j. 1/2013-910-LET/7, zpracováno Úřadem pro civilní letectví.

Dle § 2 odst. 7 zákona o civilním letectví:

Letištěm se rozumí územně vymezená a vhodným způsobem upravená plocha včetně souboru leteckých staveb a zařízení letiště trvale určená ke vzletům a přistávání letadel a k pohybům letadel s tím souvisejících.

Dle leteckého předpisu Letiště L14:

Vzletovou a přistávací dráhou (Dráha/RWY (Runway)) se rozumí vymezená pravoúhlá plocha na pozemním letišti upravená pro přistání a vzlety letadel.

Dle leteckého předpisu Letiště L14H:

Heliportem se rozumí letiště nebo vymezená plocha na konstrukci určená zcela nebo zčásti pro přílety, odlety a pozemní pohyby vrtulníků.

Předmětem posuzování v kategorii I přílohy č. 1 k ZPV budou všechna letiště, která naplní definici „letiště“ zákona o civilním letectví, s délkou vzletové a přistávací dráhy od stanoveného limitu. Kategorii II pak naplní výše uvedená letiště se vzletovou a přistávací dráhou, u nichž délka vzletové a přistávací dráhy nedosáhne stanoveného limitu, tzn. např. přistávací a vzletové plochy pro sportovní létající zařízení (SLZ) definované v § 84 d) odst. 1 zákona o civilním letectví vyžadující územní rozhodnutí nebo jeho změnu.

§ 84 d) odst. 1 zákona o civilním letectví zní: Ke vzletům a přistáním při pravidelném provozu sportovních létajících zařízení může být použito

a) letiště, pokud letecká informační příručka stanoví provoz určitého druhu sportovního létajícího zařízení na tomto letišti, nebo se souhlasem provozovatele tohoto letiště,

b) plochy trvale užívané ke vzletům a přistáním letadel a vymezené k tomuto účelu v územně plánovací dokumentaci nebo v územním rozhodnutí, za předpokladu souhlasu vlastníka nebo provozovatele plochy a obce, na jejímž území se plocha nalézá.

Přistávací a vzletové plochy pro SLZ, které budou provozovány v souladu s § 84 d) odst. 2 zákona o civilním letectví, které nevyžadují územní rozhodnutí nebo jeho změnu, a jsou provozovány na plochách určených k vzletům a přistáním dle § 35 odst. 2 zákona o civilním letectví (tzn. dle § 14 vyhlášky, kterou se provádí zákon o civilním letectví, se jedná o plochy, které nejsou letištěm), nenaplní dikci předmětného bodu.

§ 84 d) odst. 2 zákona o civilním letectví zní:

Ke vzletům a přistáním při nepravdelném provozu motorových sportovních létajících zařízení a pravidelném i nepravdelném provozu nemotorových sportovních létajících zařízení může být použito jakékoliv další plochy, vyslovil-li s využíváním plochy k tomuto účelu souhlas vlastník plochy, při splnění následujících podmínek:

- a) plocha leží mimo obytné území obce ve vzdálenosti nejméně 100 m od obytných budov a při provozu nebudou ve vzdálenosti menší než 50 m od sportovních létajících zařízení osoby nezúčastněné na provozu,
- b) plocha leží mimo území národního parku, chráněné krajinné oblasti, národní přírodní rezervace, přírodní rezervace, národní přírodní památky a přírodní památky, pokud k využívání území k tomuto účelu nedal souhlas příslušný orgán ochrany přírody, a
- c) plocha leží mimo území pásem hygienické ochrany vodních zdrojů a chráněných oblastí přirozené akumulace vody, pokud k využívání území pásem hygienické ochrany vodních zdrojů a chráněných oblastí přirozené akumulace vody nedal souhlas příslušný vodohospodářský orgán.

§ 35 odst. 2 zákona o civilním letectví zní:

Plochy určené k vzletům a přistáním

(2) K vzletům a přistáním stanovených druhů letadel při vymezených leteckých činnostech lze použít jakékoliv plochy, pokud zajišťují bezpečný vzlet nebo přistání.

Heliporty, přestože jsou letištěm, nemají vzletovou a přistávací dráhu (nelze zaměnit s pojmy plocha konečného přiblížení a vzletu FATO a prostor dotyku a odpoutání vrtulníku TLOF), proto nenaplní dikci tohoto bodu.

Cílem uvedeného výkladu je vymezit pojmy uváděné v dikci bodu (letiště, vzletová a přistávací dráha), a tím i záměry, které naplní dikci předmětného bodu. Přistávací vzletové plochy pro SLZ definované v § 84 d) odst. 2 zákona o civilním letectví provozované na plochách určených k vzletům a přistáním dle § 35 odst. 2 zákona o civilním letectví nejsou do dikce předmětného bodu zahrnuty, jelikož se předpokládá, že vzletové a přistávací plochy, které splní výše uvedená ustanovení (pro takovou plochu není potřeba územní rozhodnutí nebo jeho změna, popř. stavební povolení), budou sloužit příležitostnému provozu takových SLZ, která negenerují tak zásadní vlivy na hlukovou a imisní situaci.

Změnu dle § 4 odst. 1 písm. b) nebo c) ZPV mohou naplnit např. změny vzletových a přistávacích drah, jako je např. prodloužení, zkrácení nebo rozšíření RWY, záměry výstavby leteckých staveb a jejich změny, záměry výstavby hangárů apod. Změny je nutné vnímat především v kontextu příslušných písmen § 4 odst. 1 ZPV, tzn. vztah k limitní hodnotě, resp. možnost existence významných negativních vlivů na životní prostředí.

	ZÁMĚR:	Kategorie I	Kategorie II
44	Celostátní železniční dráhy.	x	

Pojem „celostátní železniční dráha“ lze nalézt v zákoně o dráhách.

Dle § 3 zákona o dráhách se rozumí:

Celostátní železniční dráhou se rozumí dráha, která slouží mezinárodní a celostátní veřejné železniční dopravě a je jako taková označena (o zařazení dráhy se rozhoduje na základě žádosti, kterou podá vlastník nebo provozovatel dráhy drážnímu správnímu

úřadu). Do celostátní dráhy může být zaústěna regionální dráha, dále může být do celostátní dráhy zaústěna vlečka. Dráha celostátní je součástí evropského železničního systému. Prvky evropského železničního systému stanoví prováděcí právní předpis.

Dikci bodu naplní každý nově budovaný záměr (úsek trati), který splní výše uvedenou definici celostátní železniční dráhy (trati). Rekonstrukce či modernizace železniční trati, tedy záměr spočívající ve stavební úpravě, představuje změnu záměru dle § 4 odst. 1 ZPV, pokud má být významně zvýšena jeho kapacita a rozsah, nebo pokud se významně mění jeho technologie, řízení provozu nebo způsob užívání (viz obecné pojednání § 4 odst. 1 a specifikace níže), a současně pokud se pro takovýto záměr vyžaduje územní rozhodnutí či jeho změna.

Rekonstrukce železniční tratě naplní dikci změny záměru dle § 4 odst. 1 ZPV v těchto případech:

- I. Jedná se o záměr rekonstrukce železniční tratě, která bude vyžadovat územní rozhodnutí, a to za předpokladu, že předmětem záměru bude posunutí, narovnání a jiné úpravy tělesa trati.
- II. V případě, že záměr rekonstrukce železniční tratě nebude vyžadovat územní rozhodnutí, ale jeho realizací dojde k navýšení maximální traťové rychlosti nebo intenzity dopravy.

Rekonstrukce železniční tratě nenaplní dikci změny záměru dle § 4 odst. 1 ZPV v těchto případech:

- I. Jedná se o záměr rekonstrukce železniční tratě, která představuje např. pokládku kabeláže, propustky, či jiné technologické úpravy, i když vyžadují územní rozhodnutí.
- II. V případě, že záměr rekonstrukce železniční tratě nebude vyžadovat územní rozhodnutí, a předmětem záměru je odstranění havarijního stavu (tj. např. obnova původní max. traťové rychlosti, sanace, odvodnění apod.), úprava železničního svršku nebo železničního spodku a jiné činnosti neuvedeny výše, které nebudou znamenat navýšení max. traťové rychlosti ani intenzity dopravy, pak změna záměru rovněž nepodléhá posuzování dle ZPV.

Mimo výkladu pojmu „celostátní železniční dráhy“ je cílem výkladu specifikovat typy změn, které by mohly generovat významné negativní vlivy na životní prostředí.

	ZÁMĚR:	Kategorie I	Kategorie II
45	Železniční a intermodální zařízení, přecladiště a železniční dráhy s délkou od stanoveného limitu.		2 km

Pojem „dráha“ lze nalézt v zákoně o dráhách.

Dle § 2 a § 3 zákona o dráhách se rozumí:

Dráhou se rozumí cesta určená k pohybu drážních vozidel včetně pevných zařízení potřebných pro zajištění bezpečnosti a plynulosti drážní dopravy. Železniční dráhy se z hlediska významu, účelu a technických podmínek, stanovených prováděcím předpisem, člení do jednotlivých kategorií (dráha celostátní; regionální; místní; vlečka, zkušební dráha, speciální dráha). S výjimkou celostátní dráhy (která naplní dikci bodu 44) a s výjimkou konkrétních typů drah vyjmenovaných v bodě 46, tedy dikci bodu 45 naplní všechny ostatní kategorie železničních drah s délkou od 2 km.

Železničním zařízením se pro účely uvedeného bodu rozumí především stavby a zařízení v obvodu dráhy, jako jsou železniční stanice (zastávky), odstavné koleje,

čerpací stanice a jiná technická zařízení (střediska pro údržbu drážních vozidel aj.), která slouží k poskytování služeb bezprostředně souvisejících s provozováním drážní dopravy na dráze celostátní nebo regionální anebo na vlečce o délce větší než 2 km.

Ministerstvo dopravy uvádí, že pojem „**intermodální doprava**“ znamená nákladní dopravu, při níž nákladní automobil, příves, návěs, snímatelná nástavba nebo kontejner použije silnice pro počáteční a/nebo koncový úsek cesty a ve zbývajícím úseku cesty je přepravován, s tažným vozidlem nebo bez něho, po železnici, po vodní cestě nebo po moři.

Překladištěm a intermodálním zařízením se pro účely tohoto bodu rozumí zejména prostor, který se využívá pro přeložení nákladu (železnice/železnice, silnice (plocha)/železnice, silnice (plocha)/ silnice (plocha)), a jehož součástí je železniční nebo jeřábová dráha v souhrnné délce kolejí od stanoveného limitu, popř. jiná komunikace v souhrnné délce komunikace od stanoveného limitu, a to v součtu všech drah a komunikací pro celý záměr.

Rekonstrukce, modernizace a optimalizace/změny trasy železničních drah budou podléhat ZŘ, pokud naplní dikci změny záměru dle § 4 odst. 1 ZPV specifikovanou ve výkladu k bodu č. 44. Záměry prodloužení stávajících železničních drah o nový úsek kratší než 2 km, mohou být považovány za změnu stávajícího záměru dle § 4 odst. 1 ZPV v případech, kdy je zřejmé, že se nemusí jednat o konečné prodloužení (tzv. salámová metoda). Naopak záměry výstavby nových úseků železničních drah kratších než 2 km, u nichž je zřejmé, že o salámovou metodu nejde (např. napojení areálu stávající továrny na nejbližší stávající železniční dráhu pomocí nové vlečky, kde je počáteční i koncový bod pevně dán a nelze předpokládat budoucí prodloužení), by dikci bodu 45 vzhledem k uvedenému limitu 2 km naplnit neměly.

Znění bodu 45 bylo navrženo v souladu se zněním bodu 10 b) přílohy II Směrnice EIA, který zní: „Výstavba železničních tratí a překladišť pro různé druhy dopravy a terminálů pro různé druhy dopravy (záměry neuvedené v příloze I).“ Vzhledem ke skutečnosti, že definice bodu uvádí pojem „intermodální zařízení“, je zřejmé, že by do tohoto výkladu mohly být zařazeny všechny druhy překladišť (tedy i překladiště typu železnice/voda, silnice (plocha)/voda, voda/voda aj.), nicméně intermodální zařízení a překladiště spojené s vodní dopravou jsou transponována v bodech 50 a 51 přílohy č. 1 k ZPV, a proto nejsou součástí tohoto bodu. Cílem výkladu je rovněž nastavit přístup příslušných úřadů k problému účelového dělení liniových záměrů na kratší úseky tak, aby tyto samostatně nenaplnily zákonná kritéria (tzv. salámová metoda). Je-li to evidentní (použití salámové metody), je třeba (umožňuje-li to konkrétní případ) na úseky kratší než zákonný limit nahlížet jako na změnu stávajícího záměru dle § 4 odst. 1 ZPV.

	ZÁMĚR:	Kategorie I	Kategorie II
47	Dálnice I. a II. třídy.	x	

Informace o termínu „dálnice I. a II. třídy“ je obsažena v zákoně o pozemních komunikacích.

Dálnice je pozemní komunikace určená pro rychlou dálkovou a mezistátní dopravu silničními motorovými vozidly, která je budována bez úrovnových křížení, s oddělenými místy napojení pro vjezd a výjezd a která má směrově oddělené jízdny pásy. Podle svého určení a dopravního významu se dálnice rozdělují na dálnice I. třídy a dálnice II. třídy.

Znění dikce bodu se vztahuje k výstavbě dálnic I. a II. třídy jakékoli délky. Přeložku dálnice je třeba vnímat také jako nový úsek dálnice. Změnu záměru dle § 4 odst. 1 ZPV představuje

např. záměr rekonstrukce a rozšíření dálnice, pokud splní předpoklady uvedené níže ve výkladu bodu 48.

	ZÁMĚR:	Kategorie I		Kategorie II	
48	Silnice nebo místní komunikace o čtyřech a více jízdních pruzích, včetně rozšíření nebo rekonstrukce stávajících silnic nebo místních komunikací o dvou nebo méně jízdních pruzích na silnice nebo místní komunikace o čtyřech a více jízdních pruzích, o souvislé délce od stanoveného limitu.	10 km			2 km

Informace o termínech „silnice“ a „místní komunikace“ je obsažena v zákoně o pozemních komunikacích.

Silnice je veřejně přístupná pozemní komunikace určená k užití silničními a jinými vozidly a chodci. Silnice tvoří silniční síť. Silnice se podle svého určení a dopravního významu rozdělují do těchto tříd:

- a) silnice I. třídy, která je určena zejména pro dálkovou a mezistátní dopravu,
- b) silnice II. třídy, která je určena pro dopravu mezi okresy,
- c) silnice III. třídy, která je určena k vzájemnému spojení obcí nebo jejich napojení na ostatní pozemní komunikace.

Místní komunikace je veřejně přístupná pozemní komunikace, která slouží převážně místní dopravě na území obce. Místní komunikace se rozdělují podle dopravního významu, určení a stavebně technického vybavení do těchto tříd:

- a) místní komunikace I. třídy,
- b) místní komunikace II. třídy, kterou je dopravně významná sběrná komunikace s omezením přímého připojení sousedních nemovitostí,
- c) místní komunikace III. třídy, kterou je obslužná komunikace,
- d) místní komunikace IV. třídy, kterou je komunikace nepřístupná provozu silničních motorových vozidel nebo na které je umožněn smíšený provoz.

Rozšířením komunikací se pro účely ZPV rozumí taková stavební úprava komunikace, při níž dochází ke změně dopravního významu či určení, a tím ke změně kategorie (rozumí se na kategorii vyšší) nebo taková stavební úprava, jejímž výsledkem je zvýšení počtu průběžných jízdních pruhů. Zvýšením počtu průběžných jízdních pruhů se rozumí záměr faktického zvýšení počtu reálně budovaných a/nebo provozovaných jízdních pruhů pomocí jakékoliv stavební úpravy a nezáleží při tom, zda jsou tímto zvýšením zabráný nové pozemky nebo rozšířeno těleso celé komunikace, či nikoliv. Výklad pojmu „rozšíření komunikací“ se použije pro body 47, 49 a 1. část bodu 48, jelikož v 2. části bodu 48 je rozšíření komunikace pro účely této části bodu 48 jasně specifikováno. Dojde-li k naplnění pojmu „rozšíření komunikace“ ve smyslu tohoto odstavce, jedná se o významnou změnu záměru dle § 4 odst. 1 ZPV.

Rekonstrukcí se pro účely uvedeného bodu rozumí taková stavební úprava komunikace, při níž dochází k rozšíření komunikace, ke změně dopravního významu či určení, a tím ke změně kategorie (rozumí se na kategorii vyšší); ke změně výškového nebo směrového vedení (posunutí, narovnání aj.); ke změně vlastností vozovky, které by mohly generovat významný negativní vliv na životní prostředí (např. změna konstrukce vozovky způsobující navýšení hlukové zátěže) apod. Výklad pojmu „rekonstrukce“ se rovněž použije pro body 47, 49 a 1. část znění bodu 48, jelikož v 2. bodu 48 části je jasně specifikována rekonstrukce, která pro účely této části bodu 48 spočívá v rozšíření komunikace o minimálně 2 průběžné jízdní pruhy. Dojde-

li k naplnění pojmu „rekonstrukce“ ve smyslu tohoto odstavce, jedná se o významnou změnu záměru dle § 4 odst. 1 ZPV.

Znění dikce bodu se vztahuje jednak k výstavbě silnic nebo místních komunikací o čtyřech a více jízdnicích pruzích v uvedené souvislé délce a jednak k přesně specifikovanému rozšíření a rekonstrukci komunikací uvedenému v 2. části znění bodu.

Za změnu záměru (vztahující se k 1. části znění bodu) může být považován nejen záměr rekonstrukce nebo rozšíření komunikace, ale také přeložka komunikace či obchvat, a to za předpokladu, že přeložka či obchvat nahradí nebo doplní původní komunikaci (tj. převezme funkci původní trasy bez ohledu na to, zda původní trasa bude zrušena nebo zůstane v provozu v jiné funkci). V těchto případech je třeba určit, zda se jedná o změnu, která by mohla mít významný negativní vliv na životní prostředí či nikoliv (pokud nejde o změnu, která vlastní kapacitou či rozsahem dosáhne příslušné limitní hodnoty, která by pak automaticky naplnila § 4 odst. 1 písm. a) ZPV (stávající záměr je nad 10 km a změna je také nad 10 km), § 4 odst. 1 písm. b) ZPV (stávající záměr je nad 10 km a změna je nad 2 km) nebo § 4 odst. 1 písm. c) ZPV (stávající záměr je nad 2 km a změna je také nad 2 km)). V případě, že je obchvat, resp. nová komunikace samostatnou stavbou, jejíž realizací vznikne nově označená komunikace, která nemá soužit jako náhrada stávající komunikace, ale spíše jako doplnění stávající silniční sítě o novou stavbu, která bude v území plnit novou funkci, přičemž funkce stávajících komunikací zůstanou plně zachovány bez změny kategorie nebo významu, potom se z pohledu ZPV jedná o nový záměr, pro jehož zařazení bude rozhodující naplnění nebo nenaplnění uvedené limitní hodnoty.

Změna záměru ve smyslu „rekonstrukce“ a „rozšíření se vztahuje pouze pro první část znění bodu „Silnice nebo místní komunikace o čtyřech a více jízdnicích pruzích“, jelikož ve druhé části znění bodu „včetně rozšíření nebo rekonstrukce stávajících silnic...“ je rozšíření jasně specifikováno.

Limitní hodnoty (10 km a 2 km) se vztahují k délce nového úseku (v případě 1. části bodu) nebo k délce stávajícího úseku, který je rozšiřován nebo rekonstruován (vztahuje se na obě části bodu). Záměry prodloužení stávajících silnic nebo místních komunikací o nový úsek kratší než 2 km, mohou být považovány za změnu stávajícího záměru dle § 4 odst. 1 ZPV v případech, kdy je zřejmé, že se nemusí jednat o konečné prodloužení (tzv. salámová metoda). Naopak záměry výstavby nových úseků silnic nebo místních komunikací kratších než 2 km, u nichž je zřejmé, že o salámovou metodu nejde (např. vzájemné propojení stávajících částí obce pomocí nové místní komunikace, kde je počáteční i koncový bod pevně dán a nelze předpokládat budoucí prodloužování, by dikci bodu 48 vzhledem k uvedenému limitu 2 km naplnit neměly, nejedná-li se o náhradu za existující vytížený úsek komunikace, jejímž hlavním účelem (tj. účelem navržené náhrady) je přesunout negativní vlivy této komunikace do jiné lokality (obchvaty, přeložky), pokud nelze v této nové lokalitě vyloučit možnost významného negativního vlivu takového nového řešení na životní prostředí (viz výše – změny záměru).

	ZÁMĚR:	Kategorie I		Kategorie II	
49	Silnice všech tříd a místní komunikace I. a II. třídy o méně než čtyřech jízdnicích pružích od stanovené délky (a); ostatní pozemní komunikace od stanovené délky (a) a od stanovené návrhové intenzity dopravy předpokládané pro novostavby a ročního průměru denních intenzit pro stávající stavby (b).				a) 2 km, b) 1000 voz/24 hod

Pojmy „silnice“ a „místní komunikace“ jsou blíže definovány v bodě č. 48.

Ostatními pozemními komunikacemi se pro účely ZPV rozumí komunikace výše neuvedené (např. komunikace účelové), a to jak soukromé, tak veřejné splňující dané limity.

Zde je třeba upozornit, že v části „ostatní pozemní komunikace od stanovené délky (a) a od stanovené návrhové intenzity dopravy předpokládané pro novostavby a ročního průměru denních intenzit pro stávající stavby (b)“ – užití spojky „a“ znamená kumulativní spojení. K naplnění dílky tohoto bodu je vždy nutné dodržení obou stanovených limitů současně, tzn. jak délky komunikace, tak návrhové intenzity, případně průměru denních intenzit.

Znění dílky bodu se vztahuje k výstavbě uvedených komunikací. Změnu záměru dle § 4 odst. 1 ZPV představuje např. záměr rekonstrukce a rozšíření komunikace, a dále záměr přeložky či obchvatu (viz bod 48) za předpokladu, že přeložka či obchvat nahradí nebo doplní původní komunikaci (tj. převezme funkci původní trasy bez ohledu na to, zda původní trasa bude zrušena nebo zůstane v provozu v jiné funkci). V těchto případech je třeba určit, zda se jedná o změnu, která by mohla mít významný negativní vliv na životní prostředí či nikoliv (pokud nejde o změnu, která vlastní kapacitou či rozsahem dosáhne příslušné limitní hodnoty, která by pak automaticky naplnila § 4 odst. 1 písm. c) ZPV). V případě, že je obchvat, resp. nová komunikace samostatnou stavbou, jejíž realizací vznikne nově označená komunikace, která nemá soužit jako náhrada stávající komunikace, ale spíše jako doplnění stávající silniční sítě o novou stavbu, která bude v území plnit novou funkci, přičemž funkce stávajících komunikací zůstanou plně zachovány bez změny kategorie nebo významu, potom se z pohledu ZPV jedná o nový záměr, pro jehož zařazení bude rozhodující naplnění nebo nenaplnění uvedené limitní hodnoty.

Cílem znění tohoto bodu je posuzování všech druhů silnic bez ohledu na druh vlastníka, jelikož záměr jako takový má stejné možné vlivy na ŽP.

V případě návrhu výstavby komunikací jako součásti rozsáhlejšího záměru (např. záměr výstavby obchodního centra, developerský projekt obytné zástavby, výstavba výrobního areálu nebo průmyslové zóny) je nejprve třeba vyhodnotit, zda takový záměr jako celek naplní dílku nějakého jiného bodu přílohy č. 1, který je pro takový typ záměru přílehavější. Teprve pokud takový bod není, je možné zvažovat, zda jednotlivé součásti takového záměru naplní další body (např. pozemní komunikace (bod 49), parkovací stání (bod 109) apod.). V případě pozemních komunikací se pak jejich celková délka v rámci takového projektu počítá. Nejedná-li se o silnice nebo místní komunikace, je pro případné zařazení navíc třeba ověřovat i naplnění druhého z limitů (návrhová intenzita/roční průměr denních intenzit).

Záměry prodloužení stávajících silnic nebo místních komunikací o nový úsek kratší než 2 km mohou být považovány za změnu stávajícího záměru dle § 4 odst. 1 ZPV v případech, kdy je zřejmé, že se nemusí jednat konečné prodloužení (tzv. salámová metoda). Naopak záměry

výstavby nových úseků silnic nebo místních komunikací kratších než 2 km, u nichž je zřejmé, že o salámovou metodu nejde (např. vzájemné propojení stávajících částí obce pomocí nové místní komunikace, kde je počáteční i koncový bod pevně dán a nelze předpokládat budoucí prodloužení), by dikci bodu 48 vzhledem k uvedenému limitu 2 km naplnit neměly, nejedná-li se o náhradu za existující vytižený úsek komunikace, jejímž hlavním účelem (tj. účelem navržené náhrady) je přesunout negativní vlivy této komunikace do jiné lokality (obchvaty, přeložky), pokud nelze v této nové lokalitě vyloučit možnost významného negativního vlivu takového nového řešení na životní prostředí (viz výše – změny záměru).

	ZÁMĚR:	Kategorie I		Kategorie II	
50	Vodní cesty, přístavy, přístaviště a překladiště pro plavidla s výtlakem od stanoveného limitu.	1	350 t		
51	Přístavy, přístaviště a překladiště pro plavidla s výtlakem od stanoveného limitu.				200 t
52	Vodní cesty a úpravy toků sloužící k jejich splavnění; úpravy toků sloužící k ochraně proti povodním, pokud významně mění charakter toku nebo ráz krajiny.				x

Vodní cesta představuje dle zákona o vnitrozemské plavbě vodní tok nebo jiný útvar povrchové vody, na kterém lze provozovat plavidla, a součástmi vodní cesty jsou vodní díla a ostatní stavby a zařízení, které jsou uvedeny v příloze č. 1 k zákonu o vnitrozemské plavbě.

Zákon o vnitrozemské plavbě dále uvádí, že součástí vodní cesty jsou zároveň:

1. opevnění břehů, plavební mosty, plavební tunely a lodní propustě,
2. pobřežní obslužné cesty vodního toku, plavební značení na hladině, na březích, na mostech a na jiných objektech a zařízeních, která křížují vodní cesty,
3. uzavírací objekty na plavebních kanálech, zařízení pro regulaci stavu vody, nádrže pro nalepšování průtoků na vodní cestě, vodočty a výstražná zařízení,
4. jezy a ostatní vzdouvací zařízení,
5. plavební komory, lodní zdvihadla (svislá nebo šikmá) včetně rejd a úsporných komor, příp. jiná speciální plavební zařízení pro řízení plavby a její bezpečnost,
6. přístavní bazény, břehové úpravy, nábřežní zdi a vyvazovací zařízení přístavů,
7. vyvazovací a vodící zařízení (kotevní bóje, dalby, záchytné kůly, dopravní majáky, svodidla a odrazné trámy),
8. pohyblivé můstky a ostatní zařízení přístavišť,
9. zařízení k vybírání plavebních poplatků,
10. velíny a jiná zařízení a objekty, sloužící bezprostředně k provozu vodní cesty nebo jejich součástí,
11. speciální servisní zařízení určené k zásobování lodí pohonnými hmotami a k odčerpávání odpadních vod z plavidel.

V případech bodů 1 - 11 je třeba jednotlivě usoudit (je-li navržena jejich realizace), zda se jedná o významnou změnu záměru (**např. výstavba nového jezu**) nebo nejedná, případně o nový

samostatný záměr. Důležitá je i skutečnost, zda se jedná o úpravy sloužící ke splavnění vodních cest či nikoli.

Přístav definuje zákon o vnitrozemské plavbě jako soubor pozemků, staveb, zařízení včetně plovoucích zařízení, pozemních komunikací nebo jejich součástí a drah bezprostředně územně a funkčně souvisejících s přilehlou částí vodní cesty a navazujících na ni (dále jen „pozemní část přístavu“) a přístavního bazénu, vodní plochy potřebné pro stání plavidel, nábrežních zdí s vyvazovacím zařízením, případně šikmého břehu a vyvazovacích dalb, které umožňují stání plavidel, nakládku a vykládku věcí, nástup a výstup osob, opravy, údržbu a ochranu plavidel (dále jen „vodní část přístavu“). Přístavy se mohou dělit na veřejné a neveřejné.

Přístaviště je definováno dle zákona o vnitrozemské plavbě jako místo určené k stání a obsluze plavidel při nástupu a výstupu osob a vybavené pevným nebo plovoucím přistávacím zařízením.

Překladiště je definováno dle zákona o vnitrozemské plavbě jako místo určené k stání a obsluze plavidel při nakládce a vykládce nákladu a vybavené stabilním nebo mobilním překladištním zařízením, případně zařízením na krátkodobé uskladnění nákladu.

Zákon o vnitrozemské plavbě dále uvádí, že přístaviště nebo překladiště plní funkci chráněného místa, zajišťuje-li svými stavebními úpravami bezpečné stání plavidla a možnost bezpečného přístupu na plavidlo v případě vysokého vodního stavu, zámrazy nebo chodu ledu. Plavební úřad vede seznam chráněných míst, který zveřejňuje prostřednictvím systému říčních informačních služeb.

Výtlakem lodi se pro účely ZPV rozumí maximální výtlak lodi, tzn. součet vlastní hmotnosti lodě, hmotnosti motoru(ů), hmotnosti náplní a maximálního povoleného zatížení (platí, že jedna osoba = 80 kg). Jinými slovy se jedná o hmotnost kapaliny vytlačené lodí při dosažení největšího přípustného ponoru lodi (maximální ponor, při kterém je plavidlo oprávněno k plavbě).

Splavnost je vlastnost vodního toku, která popisuje dostupnost vodní dopravy po daném toku, nebo jeho části. Závisí především na výšce vodního sloupce a hydromorfologii vodního toku. Při realizaci vodních cest dochází ke splavnění vodních toků.

Klasifikace vnitrozemských vodních cest do kategorií vyplývá z přílohy č. 1 k vyhlášce o vodních cestách (viz obrázek níže), a slouží k rozlišení jednotlivých vodních cest podle maximálních rozměrů plavidla nebo sestavy plavidel (návrhové plavidlo), pro něž jsou na dané vodní cestě podmínky k bezpečnému a plynulému provozu. Předmětná vyhláška definuje minimální a cílové parametry plavebních staveb, minimální podjezdnu výšku mostů, doporučený ponor pro danou třídu a nosnost plavidel. **Platí, že při budoucích rekonstrukcích vodních cest dané kategorie by mělo být vždy dosaženo parametrů cílových.** Malé vodní cesty s parametry neodpovídající ani třídě I jsou označeny jako vodní cesty třídy 0.

Při zařazování záměrů je nutno zjistit maximální výtlak stanovený pro danou vodní cestu. V případě, že se jedná o realizaci vodní cesty třídy IV. až VII., pak se jedná vždy o vodní cesty ve smyslu bodu č. 50. Pokud se jedná o vodní cesty třídy vodních cest I. až III., je rozhodující předpokládaný výtlak pro návrhové plavidlo. V případě, že tento parametr není stanoven, pak je výtlak stanoven součtem nosnosti návrhového plavidla vyplývající z přílohy č. 1 k vyhlášce o vodních cestách (tj. hmotnost maximálního možného nákladu a hmotnost maximálního možného počtu osob na palubě) a jeho hmotnosti (tj. hmotnost prázdného plavidla).

Druh cesty	Třída cesty (1)	Motorové nákladní lodě a čluny				Tlačná sestava				Nejmenší výška pod mosty m (4)
		Hlavní charakteristika plavidla				Hlavní charakteristika sestavy				
		délka m	šířka m	ponor m (2)	nosnost t	délka m	šířka m	ponor m (2)	nosnost t (3)	
Místního významu	I	38,5	5,05	1,80-2,20	250 - 400					4,00
	II	50-55	6,60	2,50	400 - 650					4,00-5,00
	III	67-70	8,20	2,50	650 - 1000					4,00-5,00
Mezinárodní významu	IV	80-85	9,50	2,50	1000 - 1500	85	9,50	2,50-2,80	1 250 - 1 450	5,25 nebo 7,00(5)
	Va	95-110	11,40	2,50-2,80	1500 - 2400	95-110 (6)	11,40	2,50-2,80	1 600 - 1 850	5,25 nebo 7,00 (5)
	Vb					172- 185(6)	11,40	2,50-2,80	3 200 - 3 700	
	Vla					95-110 (6)	22,80	2,50-4,50	3 200 - 6 000	7,00 nebo 9,10
	Vlb					185-195 (6)	22,80	2,50-4,50	6 400 - 12 000	7,00 nebo 9,10
	Vlc					270-280 193-200 (6)	22,80 33,00-34,20 (6)	2,50-4,50	9 600 - 18 000	9,10
	VII					285-295 (6)	33,00- 34,20 (6)	2,50-4,50	14 000 - 27 000	9,10

Předmětem posuzování budou přístavy, přístaviště a překladiště pro plavidla o výtlačku od 1 350 t naplňující výše uvedené definice vycházející ze zákona o vnitrozemské plavbě a vyhlášky o vodních cestách. ZPV zahrnuje jak přístaviště, tak překladiště a není rozhodující, zda se jedná o přepravu zboží či osobní přepravu. Překladiště využívající vodní dopravu naplní dikci bodu 50, pokud je určeno pro plavidla o výtlačku 1 350 t a větším, a dikci bodu 51, pokud je určeno pro plavidla o výtlačku od 200 t do 1 349,9 t včetně.

Body 50 a 51 naplňují záměry přístavů, přičemž jediným kritériem je naplnění uvedených limitů (plavidla s příslušným výtlačkem), body 50 a 51 tedy mohou naplnit rovněž rekreační přístavy. Např. u záměru rekreačního přístavu pro plavidla s výtlačkem 1 350 t je rozhodující zařazení do bodu 50 a nikoliv do bodu 115, který bude také naplněn, avšak není rozhodující. Pokud záměr rekreačního přístavu naplní body 51 a 115, tak není podstatné, který bod bude uveden, neboť oba tyto body ukládají ZŘ a příslušný úřad je u obou bodů KÚ.

Předmětem posuzování podle bodu 50 nebo 52 jsou vodní cesty naplňující pojem „vodní cesta“ dle zákona o vnitrozemské plavbě.

Úpravy toků sloužící k jejich splavnění jsou takové úpravy toků, u kterých dochází k rozšíření plavební dráhy, změně třídy vodní cesty, prohlubování plavební dráhy a jiným podobným úpravám sloužícím ke splavnění toku. Úpravy toků, nazývané prohrábky, naplňují dikci tohoto bodu v případě, že jejich realizací dojde ke změně třídy vodní cesty. Prohrábky realizované výhradně za účelem udržení splavnosti toku a dosažení původního stavu nenaplní dikci bodu č. 52.

Úpravy toků sloužící k ochraně proti povodním, pokud významně mění charakter toku nebo ráz krajiny, jsou především takové úpravy, které způsobí významnou změnu rychlosti proudění vody nebo významnou změnu přírodních hodnot toku nebo krajiny,

změnu ekologických funkcí toku, jeho aluviální zóny a souvisejících terestrických ekosystémů, včetně ekologických vztahů mezi nimi (např. přerušení/omezení komunikace mezi vodním prostředím toku a jeho horninovým okolím), a to bez ohledu na to, zda k těmto změnám dojde přímo v místě realizace záměru nebo spíše proti/po proudu toku.

Mezi úpravy toků sloužící k ochraně proti povodním mohou patřit např. i suché nádrže (tzn. poldry, sloužící ke krátkodobé akumulaci objemu povodňové vlny), podélné hráze, jezy atd. Určitým vodítkem u úprav toků, jejichž účelem je krátkodobá akumulace vody, může být (pro účely zařazení/nezařazení) informace o objemu vody, který lze takto akumulovat, a jeho porovnání s limitní hodnotou 100 tis. m³, která je uvedena u bodu 65. Toto vodítko však nelze uplatnit jako jediné rozhodovací kritérium a izolovaně, ale pouze jako pomocné. Výše uvedené i jiné úpravy toků sloužící k ochraně proti povodním však naplní bod 52 pouze v případě, že jejich realizací dojde k významné změně charakteru toku nebo rázu krajiny.

5.8 Odpady (body 53-58)

	ZÁMĚR:	Kategorie I		Kategorie II	
53	Zařízení k odstraňování nebo využívání nebezpečných odpadů spalováním, fyzikálně-chemickou úpravou nebo skládkováním.	x			
54	Zařízení k odstraňování nebo využívání ostatních odpadů spalováním nebo fyzikálně-chemickou úpravou s kapacitou od stanoveného limitu.	100 t/ den			
55	Zařízení k odstraňování nebo využívání nebezpečných odpadů s kapacitou od stanoveného limitu.				250 t/ rok
56	Zařízení k odstraňování nebo využívání ostatních odpadů s kapacitou od stanoveného limitu.				2 500 t/ rok

Pojmy uvedené v těchto bodech jsou vyloženy v § 3, § 4 odst. 1 zákona o odpadech, v příloze č. 3 a 4 k zákonu o odpadech a v příloze č. 6 k vyhlášce o podmínkách ukládání odpadů na skládky.

Odpadem se rozumí každá movitá věc, které se osoba zbavuje nebo má úmysl nebo povinnost se jí zbavit, přičemž ke zbavování se odpadu dochází vždy, kdy osoba předá movitou věc k využití nebo k odstranění ve smyslu zákona o odpadech nebo předá-li ji osobě oprávněné ke sběru nebo výkupu odpadů podle zákona o odpadech bez ohledu na to, zda se jedná o bezúplatný nebo úplatný převod. Ke zbavování se odpadu dochází i tehdy, odstraní-li movitou věc osoba sama.

Pokud se jedná o tzv. **vedlejší produkty živočišného původu**, tak podle § 2 odst. 1 zákona o odpadech se tento zákon vztahuje na nakládání se všemi odpady, s výjimkou: „c) mrtvých těl zvířat, která uhynula jiným způsobem než porážkou, včetně zvířat usmrcených za účelem vymýcení nákazy zvířat odstraňovaných v souladu se zvláštním právním předpisem⁶⁾, d) exkrementů, nejedná-li se o vedlejší produkty živočišného původu podle odst. 2 písm. c), slámy a jiných přírodních látek pocházejících ze zemědělské výroby nebo lesnictví, které nevykazují žádnou z nebezpečných vlastností uvedených v příloze přímo použitelného předpisu Evropské unie o nebezpečných vlastnostech odpadů⁶²⁾ a které se využívají v zemědělství a lesnictví v souladu se zvláštním právním předpisem⁷⁾ nebo k výrobě energie prostřednictvím

postupů nebo metod, které nepoškozují životní prostředí ani neohrožují lidské zdraví“. V těchto případech jsou vedlejší produkty živočišného původu vyloučeny z působnosti zákona o odpadech a body 53 až 56 se na ně nepoužijí.

Dále podle odst. 2 téhož ustanovení se zákon o odpadech vztahuje na nakládání: „c) s vedlejšími produkty živočišného původu⁶⁾“, nestanoví-li zvláštní právní předpis jinak. Jinými předpisy jsou v tomto případě zákon č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1069/2009 ze dne 21. října 2009 o hygienických pravidlech pro vedlejší produkty živočišného původu a získané produkty, které nejsou určeny k lidské spotřebě, a o zrušení nařízení (ES) č. 1774/2002. Je tedy třeba zabývat se vzájemným vztahem a působností zákona o odpadech, veterinárního zákona a nařízení. Veterinární zákon uvádí, že na nakládání s vedlejšími produkty živočišného původu se nevztahuje zákon o odpadech s výjimkou případů stanovených nařízením. Nařízení se však touto otázkou nezabývá, a na úrovni evropských předpisů je proto nezbytné vycházet ze směrnice (ES) č. 98/2008 o odpadech, která tuto otázku jednoznačně vymezuje. Směrnice o odpadech v článku 2 odst. 2 písm. b) stanovuje, že vedlejší produkty živočišného původu jsou vyloučeny z působnosti této směrnice s výjimkou těch, které jsou určeny ke spalování, skládkování nebo využití v zařízení na výrobu bioplynu nebo kompostování. **Na základě výše uvedeného lze tedy konstatovat, že § 2 odst. 2 písm. c) zákona o odpadech vylučuje z působnosti tohoto zákona pouze vedlejší produkty živočišného původu, které nejsou určeny ke spalování, skládkování nebo využití v zařízení na výrobu bioplynu nebo kompostování.** Vedlejší produkt živočišného původu je odpadem v případě, že naplní definici odpadu podle § 3 zákona o odpadech a je určen ke spalování, skládkování nebo využití v zařízení na výrobu bioplynu nebo kompostování. Vedlejší produkty živočišného původu, pokud jsou odpadem, je tedy možné zařadit do bodů 54 a 56, vzhledem k tomu, že se jedná o odpady kategorie „O“, jedná se např. o odpady ze skupiny 02 (Odpady z prvovýroby v zemědělství, zahradnictví, myslivosti, rybářství, lesnictví a z výroby a zpracování potravin).

Nebezpečným odpadem se rozumí odpad vykazující jednu nebo více nebezpečných vlastností uvedených v příloze přímo použitelného předpisu Evropské unie o nebezpečných vlastnostech odpadů (Nařízení komise (EU) č. 1357/2014 ze dne 18. prosince 2014, kterým se nahrazuje příloha III směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/98/ES o odpadech a o zrušení některých směrnic).

Zařízením se rozumí technické zařízení, místo, stavba nebo část stavby.

Využitím odpadů se rozumí činnost, jejímž výsledkem je, že odpad slouží užitečnému účelu tím, že nahradí materiály používané ke konkrétnímu účelu, a to i v zařízení neurčeném k využití odpadů podle § 14 odst. 2 zákona o odpadech, nebo že je k tomuto konkrétnímu účelu upraven; v příloze č. 3 k zákonu o odpadech je uveden příkladný výčet způsobů využití odpadů.

Odstraněním odpadů se rozumí činnost, která není využitím odpadů, a to i v případě, že tato činnost má jako druhotný důsledek znovuzískání látek nebo energie; v příloze č. 4 k zákonu o odpadech je uveden příkladný výčet způsobů odstranění odpadů.

Využíváním odpadů spalováním je např. provádění činnosti uvedené pod kódem R 1 (Využití odpadu způsobem obdobným jako paliva nebo jiným způsobem k výrobě energie) v příloze č. 3 k zákonu o odpadech. V souladu s Výkladem směrnice EIA se za zařízení k využívání (případně odstraňování) odpadů spalováním považuje jakákoliv stacionární nebo mobilní technická jednotka a zařízení určené k tepelnému zpracování odpadu, s nebo bez využití tepla vzniklého prostřednictvím spalování odpadu, jakož i jiné způsoby tepelného zpracování jako je pyrolýza, zplyňování nebo plazmové procesy, jsou-li látky získané čištěním následně spalovány.

Za zařízení k využívání (případně odstraňování) odpadů spalováním nelze považovat v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2010/75/EU ze dne 24. listopadu 2010 o průmyslových emisích (integrované prevenci a omezování znečištění) pouze zařízení provádějící zplyňování nebo pyrolýzu, jsou-li plyny, které jsou výsledkem tohoto tepelného zpracování odpadu, vyčištěny do takové míry, že se před jejich spálením již nejedná o odpad, a nemohou-li být zdrojem většího množství emisí než spalování zemního plynu.

Odstraňováním odpadů spalováním je např. provádění činnosti uvedené pod kódem D 10 (Spalování na pevnině) v příloze č. 4 k zákonu o odpadech a podle Výkladu směrnice EIA také činnosti tepelného zpracování odpadů – např. pyrolýza, zplyňování či plazmové procesy, i když tyto činnosti budou spíše využíváním odpadů (viz výše výklad pojmu „využívání odpadů spalováním“).

Využíváním odpadů fyzikálně-chemickou úpravou mohou být některé způsoby využívání odpadů uvedené v příloze č. 3 k zákonu o odpadech, nicméně ani jednu z činností nelze označit výhradně za fyzikálně-chemickou úpravu odpadů. Věcně může k fyzikálně-chemické úpravě odpadu docházet v případě činností např. pod kódy R2 až R9, R11 a R12 v příloze č. 3 k zákonu o odpadech. Nicméně s ohledem na skutečnost, že směrnice EIA ve své příloze I odkazuje přímo na bod D9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/98/ES ze dne 19. listopadu 2008 o odpadech, nelze žádnou z činností uvedenou v příloze č. 3 k zákonu o odpadech označit za „využívání odpadů fyzikálně-chemickou úpravou“ ve smyslu bodu 53 nebo 54 přílohy č. 1 k ZPV. Záměry „využívání odpadů fyzikálně-chemickou úpravou“ tedy nenaplní dikci bodu 53 ani 54 přílohy č. 1 k ZPV, mohou naplnit pouze dikci bodu 55 nebo 56 přílohy č. 1 k ZPV. Pojem „využívání“ se tak v bodech 53 a 54 váže výhradně s pojmem „spalování“.

Odstraňováním odpadů fyzikálně-chemickou úpravou se rozumí provádění činnosti uvedené pod kódem D 9 (Fyzikálně-chemická úprava jinde v této příloze nespecifikovaná, jejímž konečným produktem jsou sloučeniny nebo směsi, které se odstraňují některým ze způsobů uvedených pod označením D 1 až D 12 (například odpařování, sušení, kalcinace)) v příloze č. 4 k zákonu o odpadech. Vyhláška o podmínkách ukládání odpadů na skládky pak uvádí i další způsoby a postupy – např. změna reakce (změna pH – neutralizace), změna chemického složení, odvodnění, srážení, filtrace, zpevňování (solidifikace), zapouzdření (enkapsulace), zeskelnění (vitrifikace), zatavení do skla (vitrifikace), zatavení do asfaltu (bitumenace), zatavení do síry, kombinace uvedených postupů atd., při nichž může dojít k úplné nebo částečné stabilizaci odpadu. Odstraňování odpadů jinými způsoby podle přílohy č. 4 k zákonu o odpadech nebo využívání odpadů způsoby podle přílohy č. 3 k zákonu o odpadech se z pohledu ZPV nepovažuje za odstraňování nebo využívání odpadů fyzikálně-chemickou úpravou (takové záměry proto nelze zařadit do bodů 53 či 54, ale je třeba s ohledem na kapacitu zařízení vždy zvážit možnost naplnění bodů 55 či 56).

Odstraňováním odpadů skládkováním je např. provádění činnosti uvedené pod kódem D 1 (Ukládání v úrovni nebo pod úrovní terénu (například skládkování)), D 5 (Ukládání do speciálně technicky provedených skládek (například ukládání do utěsněných oddělených prostor, které jsou uzavřeny a izolovány navzájem i od vnějšího prostředí)) nebo D 12 (Trvalé uložení (například ukládání v kontejnerech do dolů)) v příloze č. 4 k zákonu o odpadech. Dle § 4 odst. 1 písm. i) zákona o odpadech se skládkou rozumí zařízení zřízené v souladu se zvláštním právním předpisem (stavební zákon) a provozované ve třech na sebe bezprostředně navazujících fázích provozu, včetně zařízení provozovaného původcem odpadů za účelem odstraňování vlastních odpadů a zařízení určeného pro skladování odpadů s výjimkou skladování odpadů podle písmene h) – přechodné soustředování odpadů v zařízení k tomu určeném po dobu nejvýše 3 let před jejich využitím nebo 1 roku před jejich odstraněním.

Bod 53 neobsahuje limitní hodnotu, pro zařazení záměru do tohoto bodu je tedy rozhodující, zda záměr naplňuje znění tohoto bodu, tedy zda se jedná o odstraňování nebo využívání nebezpečných odpadů spalováním, fyzikálně-chemickou úpravou nebo skládkováním dle výše uvedených definic.

Bod 54 obsahuje limitní hodnotu 100 t/den, pro zařazení záměru do tohoto bodu je tedy rozhodující, zda záměr naplňuje znění tohoto bodu a současně, zda svou kapacitou dosahuje uvedené limitní hodnoty. Při posouzení, zda záměr naplní uvedenou limitní hodnotu je rozhodující maximální denní kapacita zařízení, přičemž už není podstatné, kolik dnů v roce bude zařízení provozováno či jaké množství odpadů bude ročně zpracovááno. Při zařazování záměrů do tohoto bodu tedy není možné určovat denní kapacitu např. jako podíl plánované roční kapacity zařízení a plánovaného počtu provozních dnů za rok, naopak vždy je rozhodující maximální denní kapacita zařízení (v případě, že je k dispozici pouze maximální hodinová kapacita, je třeba denní kapacitu odvodit na základě sdělení oznamovatele o maximálním počtu hodin za den, po které bude zařízení v provozu).

Bod 55 obsahuje limitní hodnotu 250 t/rok, pro zařazení záměru do tohoto bodu je tedy rozhodující, zda záměr naplňuje znění tohoto bodu a současně, zda svou kapacitou dosahuje uvedené limitní hodnoty. Do bodu 55 je třeba zařazovat především záměry, které svým zněním nenaplnují bod 53. Bod 55 tedy naplňují zařízení k využívání nebezpečných odpadů způsobem R2 – R13 dle přílohy č. 3 k zákonu o odpadech a zařízení k odstraňování nebezpečných odpadů způsobem D2 – D4, D6 – D8 a D13 – D15 dle přílohy č. 4 k zákonu o odpadech, pokud svou kapacitou dosahují uvedené limitní hodnoty.

Bod 56 obsahuje limitní hodnotu 2 500 t/rok, pro zařazení záměru do tohoto bodu je tedy rozhodující, zda záměr naplňuje znění tohoto bodu a současně, zda svou kapacitou dosahuje uvedené limitní hodnoty. Do bodu 56 je třeba zařazovat především záměry, které svým zněním či kapacitou nenaplnují bod 54. Bod 56 tedy naplňují zařízení k využívání ostatních odpadů způsobem R1 dle přílohy č. 3 k zákonu o odpadech a zařízení k odstraňování ostatních odpadů způsobem D9 a D10 dle přílohy č. 4 k zákonu o odpadech s kapacitou od 2 500 t/rok a nedosahující 100 t/den. Dále bod 56 naplňují zařízení k využívání ostatních odpadů způsobem R2 – R13 dle přílohy č. 3 k zákonu o odpadech a zařízení k odstraňování nebezpečných odpadů způsobem D1 – D8 a D12 – D15 dle přílohy č. 4 k zákonu o odpadech, pokud svou kapacitou dosahují uvedené limitní hodnoty (2 500 t/rok).

Cílem výkladu uvedených bodů je definovat použité pojmy od základního pojmu „odpad“ až po různé způsoby odstraňování a využívání odpadů. Cílem je rovněž poskytnout vodítko k problematice nakládání s vedlejšími živočišnými produkty, neboť u těchto záměrů platí pravidlo, že rozhodující zařazení je do toho bodu, který je přísnější z hlediska postupů podle ZPV či příslušného úřadu (viz též výklad k bodu 58 či kapitola č. 3.1 „Forma přílohy č. 1 k ZPV“ tohoto metodického dokumentu). Výklad k bodům 53 – 56 uvádí příklady zařízení, která spadají do jednotlivých bodů (formou definic způsobů využívání či odstraňování odpadů dle příslušných příloh k zákonu o odpadech).

	ZÁMĚR:	Kategorie I	Kategorie II
57	Odkaliště.		x

Odkaliště je inženýrské dílo, které slouží pro hydraulické ukládání jemnozrnných materiálů vzniklých v rozličných provezech našeho hospodářství. Na území České republiky jsou to především struskopopílkové materiály z tepelných elektráren a tepláren. Dále jsou to kaly z důlně-úpravárenských provozů při těžbě zpracování rud (včetně uranové). Především na Ostravsku je pak celá řada odkališť, která slouží pro ukládání uhelných kalů z úpraven uhlí.

V neposlední řadě jsou na našem území též odkaliště sloužící k ukládání kalů z různých průmyslových odvětví (především chemického) a ukládání kalů z čistíren a úpraven vody. Některé materiály mohou být místo uložení do odkaliště dále využity jako vedlejší energetické produkty, a to zejména ve stavebnictví (např. struska, popílek, energosádrovec, stabilizát, mikrosféry, popel).

Odkaliště jsou vodním dílem (§ 55 odst. 1 písm. h) zákona o vodách) a vody vytékající z drenů odkaliště jsou odpadními vodami (§ 38 odst. 1 zákona o vodách). Provoz odkališť může ovlivňovat zejména ovzduší (prašnost) a povrchové a podzemní vody (průsakové vody z drenů odkališť – během i po ukončení provozu odkaliště). Do tohoto bodu mohou být zařazovány i záměry kalových polí či kalových lagun.

Kalové pole je otevřená mělká nádrž s betonovým dnem pokrytým vrstvou šterkopísku. V této vrstvě je zabudovaná drenáž odvádějící odseparovanou vodu z kalu. Do nádrže se vypouští stabilizovaný kal ve vrstvě 20 – 40 cm, který je odvodněn jednak vsakováním vody do drenážní vrstvy, a rovněž výparem. Kal bývá z pole odebrán nakladači a transportován k finálnímu zpracování. Do tohoto bodu mohou být zařazovány záměry kalových polí souvisejících např. s úpravou důlních vod (kde mohou sloužit k aerobní stabilizaci kalu či jako sedimentační nádrže), pokud nebudou posuzovány jako součást záměru těžby. Kalová pole budovaná v rámci čistíren odpadních vod budou zařazována do příslušných bodů, které se týkají čištění odpadních vod.

Obdobně je třeba postupovat u záměrů **kalových lagun**, které oproti kalovým polím plní kromě odvodňovací funkce také funkci zahušťovací. Kalové laguny mají obvykle přirozené dno bez drenážní vrstvy, jsou větších rozměrů oproti kalovým polím a odvodňovací cyklus je delší.

Cílem výkladu bodu 57 je i přes jeho jednoslovné znění (a tedy zdánlivou jednoznačnost) poskytnout rozšiřující komentář, jakých záměrů se tento bod týká i s ohledem na obdobné záměry tohoto typu, jakými jsou kalová pole či kalové laguny.

	ZÁMĚR:	Kategorie I		Kategorie II	
58	Zařízení k odstraňování nebo zpracování vedlejších produktů živočišného původu a odpadů živočišného původu.				x

Zásady klasifikace vedlejších živočišných produktů, veterinární a hygienická pravidla pro shromažďování (sběr), přepravu (svoz), označování, skladování, neškodné odstraňování, použití a další zpracovávání vedlejších živočišných produktů jednotlivých kategorií, stejně jako pro uvádění těchto produktů a výrobků z nich do oběhu, pro obchodování s nimi a pro jejich dovoz, tranzit a vývoz, stanoví předpisy Evropské unie.

Jedná se zejména o:

- Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1069/2009 ze dne 21. října 2009 o hygienických pravidlech pro vedlejší produkty živočišného původu a získané produkty, které nejsou určeny k lidské spotřebě, a o zrušení nařízení (ES) č. 1774/2002 (nařízení o vedlejších produktech živočišného původu);
- Nařízení Komise (EU) č. 142/2011 ze dne 25. února 2011, kterým se provádí nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1069/2009 o hygienických pravidlech pro vedlejší produkty živočišného původu a získané produkty, které nejsou určeny k lidské spotřebě, a provádí směrnice Rady 97/78/ES, pokud jde o určité vzorky a předměty osvobozené od veterinárních kontrol na hranici podle uvedené směrnice.

V prvně uvedeném nařízení lze nalézt definici pojmu **vedlejší produkty živočišného původu**, kterými se rozumí: „celá těla zvířat nebo jejich části, produkty živočišného původu nebo jiné produkty získané ze zvířat, které nejsou určeny k lidské spotřebě, včetně oocytů, embryí a spermatu“.

Národními právními předpisy upravujícími problematiku VŽP jsou zejména:

- Zákon č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů (veterinární zákon), ve znění pozdějších předpisů;
- Vyhláška Ministerstva zemědělství č. 94/2010 Sb., o některých veterinárních a hygienických požadavcích na přepravu a zpracování vedlejších živočišných produktů, ve znění pozdějších předpisů.

Kromě pojmu **vedlejší produkty živočišného původu** (VŽP) je možné se v praxi setkat i s označením živočišný odpad či živočišný konfiskát, vždy se však jedná o VŽP. VŽP jsou produkovány např. z jatek, masných výrob, výrob rybích a nerybích lahůdek, mlékáren.

V souladu s výše uvedenými právními předpisy se zařízeními k odstraňování nebo zpracování vedlejších produktů živočišného původu rozumí zařízení, ve kterých se VŽP odstraňují nebo využívají (např. kafilerie, asanační ústavy, zařízení, ve kterých se VŽP používají např. při výrobě krmiv, organických hnojiv, půdních přípravků, atd.). Dále dikci tohoto bodu naplní např. bioplynové stanice zpracovávající VŽP (VŽP z jatek, hnůj, kejda apod.). Vzhledem k tomu, že bod 58 neobsahuje limitní hodnotu, jsou uvedena zařízení do tohoto bodu zařazena vždy, bez ohledu na kapacitu či jiné parametry zařízení.

Při zařazení záměru do bodu 58 je však třeba vždy ověřit, zda konkrétní zařízení nespadá rovněž pod působnost zákona o odpadech a zda tedy není relevantní rovněž zařazení do některého z bodů 53 – 56 (viz metodický výklad k těmto bodům). Toto ověření je podstatné zejména při současném naplnění bodu 53 nebo 54. Pokud záměr naplňuje kromě bodu 58 rovněž bod 53 nebo 54, pak je rozhodující zařazení do tzv. přísnějšího bodu, kterým je právě bod 53 (příp. 54) oproti bodu 58. V případě zařazení záměru do bodu 58 a současně do bodu 55 nebo 56 se uvede zařazení, které je pro záměr výstižnější (viz kapitola č. 3.1 „Forma přílohy č. 1 k ZPV“ tohoto metodického dokumentu).

Cílem výkladu bodu 58 je poskytnout informaci, o jaké záměry se bude nejčastěji jednat s nutným komentářem k tomu, jaké právní předpisy na národní i evropské úrovni se problematice nakládání s VŽP věnují. Současně výklad připomíná pravidlo pro zařazování dle kapitoly 3.1 tohoto dokumentu, které se užije v případě, že záměr nakládání s VŽP spadá pod zákon o odpadech, resp. záměr současně s bodem 58 naplní též body 53 – 56.

5.9 Vodní hospodářství (body 59, 62-65)

	ZÁMĚR:	Kategorie I		Kategorie II	
59	Odběr nebo umělé doplňování podzemních vod s objemem čerpané vody od stanoveného limitu.		10 mil. m ³ /rok		250 tis. m ³ /rok

Podzemními vodami jsou dle zákona o vodách vody přirozeně se vyskytující pod zemským povrchem v pásnu nasycení v přímém styku s horninami.

Čerpání podzemních vod za účelem dalšího využití (např. technologické, zásobování obyvatelstva, závlahy) je pro účely ZPV považováno za odběr podzemních vod ve smyslu bodu 59.

Čerpání, jehož hlavním úkolem je pouze a výhradně přemístění čerpaných podzemních vod (např. sanační čerpání za účelem ochrany před podmáčením nebo zatopením) bez jejich využití, není pro účely ZPV považováno za odběr podzemních vod ve smyslu bodu 59 v případě, že v souvislosti s odběrem nemůže dojít k výraznému ovlivnění hydrogeologických poměrů v území a tato skutečnost bude konstatována ve vyjádření osoby s odbornou způsobilostí ve smyslu § 9 odst. 1 zákona o vodách. V případě odběru podzemních vod za účelem zabránění šíření znečištění podzemních vod se rovněž nejedná o odběr podzemních vod ve smyslu bodu 59, pokud je v projektu sanačních prací prokázáno zabránění šíření znečištění podzemních vod.

Podpoření infiltrace, resp. umělá infiltrace (např. zpomalením odtoku povrchových vod nebo zaplavením části zemského povrchu apod.) za účelem zvýšení množství podzemních vod se záměrem jejich následných odběrů je pro účely ZPV považováno za doplňování podzemních vod ve smyslu bodu 59. Limity uvedenými v tomto bodě se ve vztahu k doplňování podzemních vod rozumí množství uměle doplňované vody.

Umělá infiltrace při sanaci podzemních vod (jako doplňkový prostředek, který zvyšuje efektivnost sanace podzemních vod) není pro účely ZPV považována za doplňování podzemních vod ve smyslu bodu 59.

Opatření, která přispívají k zachování přirozeného koloběhu vody (viz priority způsobu odvodnění dle TNV 75 9011), protipovodňová a protierozní opatření (např. retenční prostory, inundační plochy, vsakovací nádrže, vsakovací průlehy, pásy, protierozní meze apod.), přičemž souvisejícím jevem s těmito opatřeními je doplňování podzemních vod, nejsou pro účely ZPV považována za doplňování podzemních vod ve smyslu bodu 59.

Revitalizační opatření prováděná v krajině za účelem zvýšení hladiny podzemní vody bez záměru následných odběrů podzemních vod (např. likvidace historických melioračních zásahů, revitalizace odvodněných rašelinišť apod.), přičemž souvisejícím jevem s těmito opatřeními je doplňování podzemních vod, nejsou pro účely ZPV považována za doplňování podzemních vod ve smyslu bodu 59.

Cílem uvedeného výkladu je vyloučit z dikce předmětného bodu přílohy č. 1 k ZPV takové čerpání podzemní vody, jehož hlavním úkolem je pouze a výhradně přemístění čerpaných vod (např. sanační čerpání za účelem ochrany před podmáčením, zatopením nebo za účelem zabránění šíření znečištění podzemních vod) bez jejich využití, a to v případě, že odborným posudkem bude vyloučena možnost výrazného ovlivnění hydrogeologických poměrů v území (v případě čerpání, jehož hlavním úkolem je pouze a výhradně přemístění čerpaných podzemních vod), resp. pokud bude v projektu sanačních prací odběr podzemních vod prováděný výhradně za účelem zabránění šíření znečištění podzemních vod vyhodnocen jako vhodné řešení (v případě odběru podzemních vod prováděného za účelem zabránění šíření znečištění podzemních vod). Úmyslem zákonodárce bylo v případě pojmu „odběr“, který je uveden v předmětném bodu, postihnout takové odběry, které jsou spojené s „odnímáním“ vody z území nebo mohou významně ovlivnit hydrogeologické poměry v území.

Cílem uvedeného výkladu je dále vyloučit z dikce předmětného bodu přílohy č. 1 k ZPV opatření, díky nimž sice dochází k souvisejícímu jevu doplňování podzemních vod, nicméně toto není hlavní účel těchto opatření. Úmyslem zákonodárce bylo v případě pojmu „doplňování“, který je uveden v předmětném bodu, postihnout takové doplňování podzemních vod, které je prováděno výhradně z důvodu doplňování množství podzemních vod za účelem jejich dalšího čerpání (v jiném období, jiné kvalitě apod.) a které může být spojeno s negativním ovlivněním vodního režimu, kvality podzemních vod a půdního a horninového prostředí.

Uvedeným výkladem není vyloučena případná aplikace jiných bodů přílohy č. 1 k ZPV. V případě, že se bude jednat o úpravy toků sloužící k ochraně proti povodním a pokud se významně bude měnit charakter toku nebo ráz krajiny, případně o vodohospodářské úpravy pro zemědělství, může takový záměr v závislosti na dosažení příslušných limitních hodnot a/nebo v závislosti na významnosti změny naplnit dikci jiného bodu přílohy č. 1 k ZPV (např. bodu 52 nebo 94) a být tedy podroben zjišťovacímu řízení, případně procesu posouzení vlivů na životní prostředí.

	ZÁMĚR:	Kategorie I		Kategorie II	
62	Odběr vody a převod vody mezi povodími řek s objemem odebrané nebo převedené vody od stanoveného limitu (a), nebo pokud objem odebrané nebo převedené vody dosahuje nebo přesahuje stanovenou část (b) Q_{355} povodí, odkud se voda odebírá nebo převádí.				a) 5 mil. m^3 /rok b) 50 %

Hodnota Q_{355} je průtok, který je ve vodním toku dosažen nebo překročen v průměru 355 dní v roce (Q_{355} může být i roven nule). Q_{355} pro stanovený profil vodního toku poskytne jako jeden ze základních hydrologických údajů Český hydrometeorologický ústav. Profil, pro který se stanovuje Q_{355} , se shoduje s místem odběru vody. Pokud odběr bude činit polovinu Q_{355} či více, záměr bude zařazen do tohoto bodu.

Povodí je území, ze kterého všechna voda stéká k určitému místu na vodním toku. Jako povodí řeky je tedy nutno chápat v širším kontextu povodí všech vodních toků a také tzv. dílčí povodí definované v § 2 zákona o vodách, jako území, ze kterého veškerý povrchový odtok odtéká sítí vodních toků a případně i jezer do určitého místa vodního toku s tím, že za uzávěrový profil se v tomto případě bude považovat místo odběru vody.

Ve vztahu k limitu uvedenému pod písm. b) pro kategorii II platí, že i k této limitní hodnotě je třeba vztahovat případné podlimitní záměry (25 % z celku, tzn. 25 % z 50 %). Ve zvláště chráněných územích tedy stačí dosažení již 12,5 % Q_{355} k tomu, aby se jednalo o záměr ve smyslu § 4 odst. 1 písm. d) či e) ZPV.

Smyslem tohoto výkladu je jasně definovat, co znamená termín Q_{355} , jak zjistit tento údaj, a termín povodí. Do dikce tohoto bodu by měly být řazeny záměry odběrů a převodů povrchových vod naplňujících stanovené limity. Jako specifický příklad záměru, který by mohl (v závislosti na konkrétním množství převedené vody) naplnit mj. i dikci tohoto bodu, pokud by byl navržen jako nový, lze uvést např. vodní nádrž Rozkoš, která je napájena umělým kanálem vodou z řeky Úpy a voda z ní je odváděna Rozkošským potokem do řeky Metuje (i když u tohoto příkladu by bylo rozhodující zařazení do bodu 65 v kategorii I).

	ZÁMĚR:	Kategorie I		Kategorie II	
63	Čistírny městských odpadních vod od stanoveného limitu.		150 tis. EO		10 tis. EO

Dle směrnice o čištění městských odpadních vod:

Městskými odpadními vodami se rozumí splašky, směs splašků nebo dešťových vod. Pro účely uvedené definice jsou „splašky“ odpadní vody ze sídel a služeb, které vznikají převážně jako produkt lidského metabolismu a činností v domácnosti.

Ekvivalentní obyvatel (EO) představuje návrhový parametr, který vychází z výpočtu předpokládaného objemu a znečištění odpadních vod, které přitékají na ČOV.

Smyslem tohoto výkladu je jasně definovat, co znamená nově zavedený termín městské odpadní vody. Do dílky tohoto bodu by měly být řazeny záměry výstavby nebo rekonstrukce čistíren odpadních vod, které jsou určeny výhradně k čištění městských odpadních vod od stanoveného limitu, příp. významné změny používané technologie čištění vod, navyšování kapacity apod. Vlastní čištění odpadních vod, které obsahují splaškové vody, je velmi specifické, a proto jsou čistírny městských odpadních vod zařazeny samostatně do tohoto bodu. Ostatní odpadní vody např. z průmyslu nebo zemědělství jsou čištěny v ostatních čistírnách odpadních vod, které naplňují dílku bodu 64.

	ZÁMĚR:	Kategorie I		Kategorie II	
64	Ostatní čistírny odpadních vod, ze kterých jsou vypouštěny odpadní vody, u nichž lze mít důvodně za to, že s ohledem na charakter výroby, při které odpadní vody vznikají, mohou obsahovat alespoň 1 zvlášť nebezpečnou látku ¹⁶ nebo alespoň 1 prioritní nebezpečnou látku ¹⁷ , s objemem vypouštěných odpadních vod od stanoveného limitu (a) a ostatní čistírny odpadních vod s objemem vypouštěných odpadních vod od stanoveného limitu (b).				a) 20 tis. m ³ /rok, b) 600 tis. m ³ /rok

Ostatními čistírnami odpadních vod jsou takové, které nenaplní bod 63 a které čistí odpadní vody obsahující buď zvlášť nebezpečnou látku, nebo prioritní nebezpečnou látku, a vypouštějí odpadní vody v minimálním objemu 20 tis. m³/rok, anebo takové, které nenaplní bod 63 a vypouštějí odpadní vody v minimální množství 600 tis. m³/rok.

Dle nařízení vlády o ukazatelích a hodnotách přípustného znečištění:

„zvlášť nebezpečné látky“ jsou takové, které jsou uvedeny v příloze č. 1 k nařízení vlády.

„prioritní nebezpečné látky“ jsou takové, které jsou uvedeny v příloze č. 6 k nařízení vlády.

Do dílky tohoto bodu spadají všechny čistírny odpadních vod, které nejsou městskými čistírnami odpadních vod, tedy nespádají do bodu 63, a splňují příslušné parametry (nebezpečné látky, objem). U těchto čistíren nelze vyjádřit kapacitu počtem ekvivalentních obyvatel, proto jako

limitní hodnota byl stanoven objem vypouštěných odpadních vod za rok. Limitní hodnoty byly zvoleny s důrazem na ochranu vod, a to zejm. pro odpadní vody obsahující zvlášť nebezpečnou nebo prioritní nebezpečnou látku. Dále výklad vysvětluje pojmy zvlášť nebezpečné a prioritní nebezpečné látky s odkazem na příslušný předpis, kde je možné najít jejich seznam. Záměry spadající do díkce tohoto bodu mohou být výstavby nových čistíren nebo rekonstrukce překračující příslušné limity, příp. významné změny používané technologie čištění vod, navyšování kapacity apod. Pro účely tohoto bodu se odpadními vodami, které obsahují zvlášť nebezpečné látky nebo prioritní nebezpečné látky, rozumí pouze takové odpadní vody, do kterých jsou zmíněné látky vnášeny v rámci provozu záměru, ve kterém odpadní vody vznikají. Odpadními vodami, které obsahují zvlášť nebezpečné látky nebo prioritní nebezpečné látky, nejsou pro účely výkladu tohoto bodu takové vody, které zmíněné látky obsahují již před jímáním nebo čerpáním pro účely provozu záměru, a to pouze za předpokladu, že množství a složení zvlášť nebezpečných látek anebo prioritních nebezpečných látek obsažených v odpadních vodách nebude na výstupu ze záměru vyšší, než ve vodách odebíraných pro účely provozu záměru.

	ZÁMĚR:	Kategorie I	Kategorie II
65	Vodní nádrže a jiná zařízení určená k akumulaci vody nebo k dlouhodobé retenci vody, pokud objem akumulované vody dosahuje nebo přesahuje stanovený limit.	10 mil. m ³	100 tis. m ³

Objemem akumulované vody je pro účely tohoto bodu objem vody v nádrži od jejího dna k hraně bezpečnostního přelivu. V případě, že v rámci konstrukčního řešení nádrže není vybudován bezpečnostní přeliv, pak se jedná o objem vody ode dna nádrže až ke koruně hráze.

Jiná zařízení určená k akumulaci vod jsou všechny nádrže určené k akumulaci a retenci vody, které svým objemem dosáhnou limitu 100 tis. m³. Do díkce tohoto bodu budou řazeny rovněž i rybníky, které svým objemem dosáhnou limitu 100 tis. m³. Zařízením určeným k akumulaci vody se pro účely tohoto bodu nerozumí suchá nádrž (poldr), která za předpokladů uvedených ve výkladu naplní díkci bodu 52.

Smyslem tohoto výkladu je vymezit objem akumulované vody, kterým se rozumí objem vody v nádrži od jejího dna až k úrovni bezpečnostního přelivu, příp. k úrovni koruny hráze. Nejedná se sice vždy o maximální možný objem nádrže, ale tento objem představuje běžné naplnění nádrže za normálního nebo mírně zvýšeného stavu průtoků, kterému je i nádrž konstrukčně přizpůsobena. Možné vyšší objemy nádrže vyplývají z nestandardních stavů např. při průtoku povodňových vln, proto nejsou uvažovány jako limitní pro účely tohoto bodu. Do díkce tohoto bodu patří všechny vodní nádrže a jiná zařízení určená k akumulaci vody, jejichž objem dosáhne příslušné limitní hodnoty 100 tis. m³. Dále jsou do díkce tohoto bodu zařazeny záměry rybníků, jejichž objem akumulované vody dosáhne příslušných limitních hodnot tohoto bodu. Důvodem zařazení rybníků od daného limitu 100 tis. m³ pod tento bod je postihnout i velké vodní nádrže určené k chovu ryb, které nedosáhnou limitních hodnot bodu 70, a přesto budou mít srovnatelné vlivy jako vodní nádrže určené k akumulaci vody. Záměry mohou současně naplnit díkci obou bodů 65 a 70. Záměry spadající do díkce tohoto bodu mohou být výstavby nových nádrží nebo rekonstrukce vodních nádrží, které by významně měnily jejich charakter, objemy apod. Do díkce tohoto bodu nepatří suché nádrže (poldry), které jsou řazeny do bodu 52, kde rozhodujícím faktorem není limitní hodnota, ale předpokládaný dopad na charakter toku nebo ráz krajiny.

5.10 Potrubí a produktovody (body 66 a 67)

	ZÁMĚR:	Kategorie I		Kategorie II	
66	Potrubí k přepravě plynu, ropy a chemických látek a směsí o vnitřním průměru nad 800 mm a o délce od stanoveného limitu. Produktovody k přepravě toků oxidu uhličitého za účelem jeho ukládání do přírodních horninových struktur, včetně připojených kompresních stanic, o vnitřním průměru nad 800 mm a o délce od stanoveného limitu.	40 km			
67	Potrubí k přepravě plynu, ropy, páry, chemických látek a směsí a vody o vnitřním průměru od 300 mm a o délce od stanoveného limitu. Produktovody k přepravě toků oxidu uhličitého za účelem jeho ukládání do přírodních horninových struktur o vnitřním průměru od 300 mm a o délce od stanoveného limitu.				8 km

Za chemickou látku se ve smyslu bodu 66 nepovažují voda a pára, a to z důvodu výslovného uvedení potrubí k přepravě těchto komodit v bodě 67. Potrubí k přepravě vody a páry tedy i v případě, že by dosáhla limitu uvedeného v bodě 66, budou řazena do bodu 67. Na umístění záměru z hlediska intravilán/extravilán již nezáleží a záměry se zařazují pouze na základě stanovených kritérií (průměr potrubí) a limitních hodnot (délka potrubí).

Kanalizace nenaplnují dikci bodů 66 a 67 bez ohledu na průměr a délku.

Cílem uvedeného výkladu je vyloučit z dikce bodu 66 přepravu vody a páry. Tyto komodity jsou jmenovitě uvedeny v bodě 67, a proto se neřadí do dikce bodu 66. Rovněž směrnice EIA uvádí dálkové vodovody v kategorii II (jako bod 10. j Dálkové vodovody), z tohoto důvodu byl tento bod transponován do bodu 67 přílohy č. 1 k ZPV a není součástí bodu 66. Z hlediska dikce bodu 66 dále upozorňujeme na parametr 800 mm, resp. na formulaci „nad 800 mm“. Potrubí o vnitřním průměru právě 800 mm tedy dikci bodu 66 nenaplní. Aby byla dikce bodu 66 z tohoto hlediska naplněna, musí být vnitřní průměr potrubí větší než 800 mm. Uvedená (ojedinělá) formulace vychází z přesné transpozice požadavků směrnice EIA.

5.11 Chov zvířat (body 68-70)

	ZÁMĚR:	Kategorie I	Kategorie II
68	Zařízení k chovu drůbeže nebo prasat s prostorem pro více než stanovený počet: a) kusů kuřat, b) kusů slepic; c) kusů prasat na porážku nad 30 kg nebo d) kusů prasnic.	a) 85 tis. ks; b) 60 tis. ks; c) 3 tis. ks; d) 900 ks	

Dle směrnice o chovu kuřat:

Kuřetem se rozumí kuře na výkrm s tím, že kuře na výkrm je zvíře druhu kur domácí (*Gallus gallus f. domestica*) chované na maso od doby vylíhnutí až po porážku.

Slepicí se rozumí nosnice s tím, že nosnicí se rozumí samice druhu kur domácí (*Gallus gallus f. domestica*), které dosáhly snáškové zralosti a jsou chovány pro produkci vajec nezamýšlených k vylíhnutí.

Prasetem na porážku nad 30 kg je zvíře druhu prase domácí (*Sus scrofa f. domestica*) ve výkrmu od stáří 10 týdnů do porážky o hmotnosti nad 30 kg.

Dle směrnice o ochraně prasat:

Prasnice je samice druhu prase domácí (*Sus scrofa f. domestica*) po prvním porodu.

Cílem tohoto výkladu je přesná specifikace výše uvedených pojmů tak, aby bylo zřejmé, kterých vývojových skupin a druhů se tento bod týká. Jedná se o nejpočetnější skupiny hospodářských zvířat se specifickými nároky, proto jsou řazeny do samostatného bodu a byly pro ně stanoveny odpovídající limitní hodnoty. Je zřejmé, že do dikce tohoto bodu nepatří všechna vývojová stádia příslušných druhů zvířat, proto nejmenovaná vývojová stádia patří do bodu 69. Ostatní druhy příp. vývojová stádia hospodářských zvířat jsou rovněž řazeny do bodu 69 této přílohy. Do bodu 68 lze zařadit např. záměry výstavby budov určených k chovu uvedených hospodářských zvířat, rekonstrukce, změny druhu chovaných zvířat apod.

	ZÁMĚR:	Kategorie I	Kategorie II
69	Zařízení k chovu hospodářských zvířat s kapacitou od stanoveného počtu dobytčích jednotek. (1 dobytčí jednotka = 500 kg živé hmotnosti).		50 DJ

Zařízením k chovu hospodářských zvířat se pro účely ZPV rozumí stavby, budovy, komplexy budov nebo jiné prostory, které svým charakterem odpovídají soustředěnému chovu hospodářských zvířat (např. stáje, chlévy).

Hospodářská zvířata jsou zvířata využívaná převážně k chovu, výkrmu, práci a jiným hospodářským účelům, zejména skot, prasata, ovce, kozy, koně, osli a jejich kříženci, hrabavá a vodní drůbež, králíci, kožešinová zvířata, zvěř a jiná zvířata ve farmovém chovu, ryby.

Vzhledem k rozlišným charakteristikám jednotlivých druhů hospodářských zvířat slouží pro jejich srovnání přepočítání na DJ. Cílem tohoto výkladu je tedy vysvětlit postup výpočtu dobytčích jednotek hospodářských zvířat. Výpočet je prováděn na základě jednoduchého matematického vztahu (výpočet 1), jehož vstupními parametry jsou počet kusů daného druhu a kategorie zvířete a příslušný koeficient přepočtu. Koeficienty přepočtu jsou dány přílohou č. 1 k vyhlášce č. 377/2013 Sb. část C) (viz níže). Do tohoto bodu lze zařadit např. záměry výstavby budov určených k chovu hospodářských zvířat, rekonstrukce, změny druhu chovaných zvířat apod. Druhy nebo vývojová stádia hospodářských zvířat, která nejsou uvedena v uvedené příloze vyhlášky, jsou přepočítávány na dobytčí jednotky podle hmotnosti (výpočet 2). Do díky tohoto bodu budou řazeny i intenzivní chovy ryb v chovných nádržích – sádkách nepřirodního charakteru bez výskytu přirozené potravy. Intenzivní chov ryb v rybnících samostatně spadá pod díku bodu 70.

V rámci díky tohoto bodu budou posuzovány záměry novostaveb zařízení k chovu hospodářských zvířat a dále, půjde-li o významnou změnu rekonstrukce stávajících zařízení, rovněž i změny typu ustájení, změny chovaných druhů zvířat nebo navyšování počtu kusů chovaných zvířat. Zařízení k chovu hospodářských zvířat jsou tedy pro účely ZPV chápána zařízení, která svým charakterem odpovídají soustředěnému chovu hospodářských zvířat, tedy taková, která sdružují větší počet zvířat na omezeném prostoru. Takovými zařízeními tedy nejsou např. obory nebo pastviny, které nevykazují prvky soustředěného chovu. Pro účely ZPV je významnou změnou zejm. jakákoliv změna technologie spojená se změnou stelivového ustájení na bezstelivové ustájení, změna technologie spojená se změnou bezstelivového ustájení na stelivové ustájení anebo změna technologie spojená se změnou chovaného druhu zvířat. Pro účely ZPV se za nevýznamnou změnu považuje zejm. změna z vazného ustájení na volné ustájení ve stávajícím chovném zařízení, změna z volného ustájení na vazné ustájení ve stávajícím chovném zařízení, modernizace větrání nebo topení ve stávajícím chovném zařízení, modernizace krmných linek ve stávajícím chovném zařízení anebo modernizace ustájení ve stávajícím chovném zařízení ve smyslu zajištění odpovídajících welfarových rozměrů nebo ve smyslu úprav pro zlepšení zdravotního stavu zvířat (hrazení, porodní kotce, turnusové sekce).

Výpočet 1: počet kusů příslušného druhu a kategorie zvířete x koeficient přepočtu = počet DJ

Výpočet 2: (počet kusů příslušného druhu zvířete x průměrná hmotnost 1 kusu zvířete v kg) / 500 kg = počet DJ

C) Přepočítání zvířat na dobytčí jednotky¹⁾ (1 DJ = 500 kg živé hmotnosti)			
Druh a kategorie zvířat	Věk	Průměrná hmotnost (kg/kus)	Koeficient přepočtu (DJ/kus)
Skot			
Telata	do 6 měsíců	115	0,23
Jalovice	nad 6 měsíců až do 1 roku	265	0,53
Jalovice	nad 1 rok až do 2 let	470	0,94
Jalovice	nad 2 roky	600	1,2
Krávy, bez ohledu na užitkový typ		650	1,3
Býci	nad 6 měsíců až do 1 roku	300	0,6

Býci	nad 1 rok až do 2 let	560	1,12
Býci, vč. volů	nad 2 roky	800	1,6
Prasata			
Předvýkrm		20	0,04
Výkrm, prasničky (do zapuštění)		70	0,14
Prasničky (od zapuštění)		160	0,32
Prasnice		235	0,47
Prasata divoká		75	0,15
Ovce, kozy, mufloni			
Ovce, kozy ²⁾	nad 1 rok	70	0,2
Mufloni		35	0,07
Koně ³⁾			
Hříbata	do 6 měsíců	200	0,4
Koně	nad 6 měsíců až do 1 roku	350	0,7
Koně	nad 1 rok až do 3 let	500	1
Koně	nad 3 roky	650	1,3
Jelenovití			
Srnci		20	0,04
Daňci		50	0,1
Jeleni		110	0,22
Drůbež			
Nosnice		1,7	0,0034
Kuřice		0,8	0,0016
Brojleři		1	0,002
Kachny chov		3,5	0,007
Kachny výkrm		2	0,004
Husy chov		4,8	0,0096
Husy výkrm		2,5	0,005
Krůty chov		10	0,02
Krůty výkrm		5	0,01
Krocani chov		20	0,04
Krocani výkrm		10	0,02

¹⁾ Pokud jsou k dispozici údaje o hmotnosti zvířat zjištěné vážením, použijí se pro přepočtení na dobytčí jednotky, za účelem výpočtu produkce statkových hnojiv, tyto zjištěné hodnoty.

²⁾ Do koeficientu přepočtu na dobytčí jednotky jsou započtena i jehňata a kůzlata. Při odlišné průměrné hmotnosti dospělých ovcí a koz, než je uvedeno, se pro účely výpočtu produkce statkových hnojiv koeficient úměrně upraví.

ZÁMĚR:		Kategorie I		Kategorie II	
70	Rybníky určené k chovu ryb s obsádkou při zarybnění od stanoveného limitu počtu váčkových plůdků hlavní ryby - stáří K0 (a), počtu plůdků hlavní ryby - stáří K1 (b) a počtu násady hlavní ryby stáří K2 (c).			a) 100 000 ks/ha	b) 3000 ks/ha
				c) 1000 ks/ha	

Rybníkem je vodní dílo určené především k chovu ryb, ve kterém lze regulovat vodní hladinu, včetně možnosti jeho vypouštění a slovení; rybník je tvořen hrází, nádrží a dalšími technickými zařízeními.

Rybí obsádka je společenstvo ryb a vodních organismů tvořené souborem jedinců nebo populací obývajících v daném čase stejné vodní prostředí.

Hlavní ryba je majoritně zastoupena kaprem obecným, který je nejčastěji chován v rybnících v ČR.

Váčkový plůdek hlavní ryby K0 (kapra) je plůdek od vykolení z jikry až do zahájení příjmu potravy.

Plůdek hlavní ryby K1 (kapra) jsou ryby ve věku do jednoho roku.

Násada hlavní ryby K2 (kapra) jsou ryby ve věku dvou let, popřípadě starší, které jsou určeny jako obsádka do rybníků nebo volných vod k dalšímu růstu.

Cílem tohoto výkladu je vysvětlit výše uvedené pojmy a vysvětlit, které záměry přísluší do tohoto bodu. Rybníky, které naplňují dikci tohoto bodu, jsou takové, které splňují výše uvedené požadavky na konstrukční řešení a dosahují příslušných limitů. Jedná se o rybníky polointenzifikačního charakteru, ve kterých se hospodaří běžným hospodářským způsobem, a intenzifikačního charakteru s intenzivním chovem ryb. Způsob rybářského obhospodařování polointenzifikačního rybníka musí být založen na efektivním využívání jeho přirozených produkčních schopností. V intenzifikačních rybnících v průběhu sezóny dochází ke snížení potravní nabídky a je nutné zintenzivnit hnojení, příp. využívat plnohodnotnější hnojiva. Pro uvedené rybníky je dokrmovací limit vztažen k hlavní rybě, kterou je ve většině případů kapr. V případě, že by hlavní rybou nebyl kapr, tak se limity nemění a počty plůdků a násady zůstávají stejné i pro jinou hlavní rybu. Smyslem tohoto bodu je posuzovat pouze rybníky s polointenzifikačním hospodařením nebo intenzifikačním hospodařením, které by mohlo mít vlivy na ŽP, zejm. z důvodu snížení počtu zooplanktonu, snížení obsahu kyslíku ve vodě, zvýšení eutrofizace, vnášení cizorodých látek do vodního prostředí apod. Ve vztahu k bodu 65 budou do tohoto bodu tedy řazeny záměry rybochovných nádrží (rybníků), které nenaplní limit v bodě 65, ale naplní limit vztažený k rybí obsádce v tomto bodě. Do tohoto bodu lze řadit výstavby nových rybníků a rekonstrukce stávajících rybníků, které splňují příslušné limity, anebo změnu vodní nádrže na rybochovnou vodní nádrž.

5.12 Papírenský, textilní, kožedělný a dřevozpracující průmysl (body 71-75)

	ZÁMĚR:	Kategorie I		Kategorie II	
71	Průmyslové závody na výrobu buničiny ze dřeva nebo podobných vláknitých materiálů.		x		

Průmyslovým závodem se pro účely tohoto bodu rozumí budova, soubor budov nebo areál, ve kterých je umístěna velkokapacitní výrobní technologie za účelem provádění průmyslové výroby. Průmyslová výroba je prováděna za účelem zisku (komerčního využití výrobků) s výjimkou výzkumu, zkoušení nových metod apod.

Buničina je materiál vyráběný z jednoletých i víceletých rostlin (nejpoužívanější je smrk). Výroba buničiny je prováděna chemickým i fyzikálním způsobem, při kterém dochází k separaci molekul celulózy obsažených v rostlinném vlákne (obvykle tvořené buňkami shloučenými do vláken) a k rozrušení látek, které způsobují pevnost rostliny (ve dřevě jde o lignin). Přestože je celulóza jednou ze složek buničiny, pro účely ZPV se buničinou rovněž rozumí i celulóza.

	ZÁMĚR:	Kategorie I		Kategorie II	
72	Průmyslové závody na výrobu papíru a lepenek od stanoveného limitu.		200 t/den		10 t/den

Průmyslovým závodem se pro účely tohoto bodu rozumí budova, soubor budov nebo areál, ve kterých je umístěna technologie výroby, zpracování apod. za účelem provádění průmyslové výroby. Průmyslová výroba je prováděna za účelem zisku (komerčního využití výrobků) s výjimkou výzkumu, zkoušení nových metod apod.

Výroba papíru je úzce provázaná s výrobou buničiny, jelikož buničina představuje spolu s dřevovinou základní surovinu pro výrobu papíru. V případě zpracování buničiny (celulózy) za účelem výroby papíru nebo lepenky v témže záměru/areálu bude tento záměr podléhat dikci tohoto bodu, přičemž body 71 a 75 se nepoužijí. Naopak ostatní záměry týkající se výroby buničiny, jejichž součástí není výroba papíru nebo lepenek, budou podle svého charakteru spadat do bodu 71. Podobně záměry výroby nebo zpracování celulózy, jejichž součástí nebude výroba papíru nebo lepenek, nenaplní bod 72, nýbrž bod 75, není-li ve výkladu bodu 75 uvedeno jinak.

	ZÁMĚR:	Kategorie I		Kategorie II	
73	Předúprava (například praní, bělení, mercerace) nebo barvení textilních vláken či textilií při kapacitě zpracování od stanoveného limitu.				10 t/den

Předúpravou se pro účely tohoto bodu rozumí zbavení materiálu všech nežádoucích vlastních i cizorodých přísad a příprava pro vlastní úpravu zušlechťování. Do procesu předúpravy patří například: požehování, odšlichtování, vyvařování, bělení, mercerace, praní, předepírání, krabování, valchování, karbonizace, fixace atd.

Cílem uvedeného výkladu je definovat pojem předúprava a specifikovat rozhodující parametr pro určení limitní hodnoty. Rozhodujícím parametrem pro určení limitní hodnoty tohoto bodu je maximální možná kapacita zařízení (denní množství (hmotnost) předupravovaných nebo barvených textilních vláken nebo textilií), bez ohledu na plochu úpravy.

	ZÁMĚR:	Kategorie I	Kategorie II
75	Zařízení na výrobu a zpracování celulózy.		x

Pojem **celulóza** je blíže specifikován v bodě 71.

Dikce bodu 75 je formulován jako doplňkový (obecnější) bod k bodu 71. Do bodu 75 tedy budou zařazena všechna zařízení na výrobu a zpracování celulózy, která nenaplní bod 71 (bod 71 nebude naplněn např. z důvodu, že nepůjde o průmyslovou výrobu nebo teoreticky nepůjde o výrobu ze dřeva nebo podobných vláknitých materiálů). Bod 75 tedy zpravidla naplní pouze malá (z hlediska kapacity) a specifická (z hlediska způsobu výroby) zařízení nenaplnující dikci bodu 71. Bod 75 také naplní záměry výroby a zpracování celulózy, které nenaplní bod 72 z důvodu, že jejichž součástí není výroba papíru nebo lepenek. Do bodu 75 naopak nelze řadit záměry, které by svým charakterem naplňovaly bod 72, ale z hlediska kapacity nedosahují limitu 10 t/den, neboť tím by tento limit v bodě 72 postrádal smysl; bod 75 proto není doplňkovým (obecnějším) bodem pro bod 72.

Cílem uvedeného výkladu je z jeho dikce vyřadit průmyslové závody na výrobu buničiny ze dřeva nebo podobných vláknitých materiálů, které spadají do bodu 71. Bod 75 je navržen na ostatní zařízení na výrobu a zpracování celulózy, které dikci bodu 71 nenaplní. Z tohoto důvodu nemůže dojít k věcnému naplnění obou bodů. Naopak v případě vztahu bodů 72 a 75 je cílem tohoto výkladu stanovit a vysvětlit, že i když dojde k věcnému naplnění dikce obou bodů, nelze v tomto případě použít přísnější zařazení, neboť by limit v bodě 72 kategorii II neměl uplatnění.

5.13 Těžba (body 77-82)

	ZÁMĚR:	Kategorie I	Kategorie II
77	Těžba ropy v množství od stanoveného limitu (a) a zemního plynu v množství od stanoveného limitu (b).	a) 500 t/den b) 500 tis. m ³ /den	a) 50 t/den b) 50 tis. m ³ /den

Bod naplní např. těžba konvenčního i nekonvenčního plynu, mimo jiné tedy i **břidličné plynové činnosti**. Dle Výkladu směrnice EIA termín "nekonvenční" odkazuje především k povaze geologické nádrže nebo skalních útvarů obsahující uhlovodíky, které se liší od konvenčních nádrží. Tyto nekonvenční formace se často rozkládají na velkých plochách a vyznačují se nízkým energetickým obsahem na skalní objem a nízkou nebo velmi nízkou propustností. Hlavní typy nekonvenčních fosilních paliv jsou: těsný plyn, břidlicový plyn, metan vázaný na uhelné sloje, hydráty metanu, těsná ropa, roponosné břidlice, ropné břidlice a ropné písky.

Průzkumné vrty, které jsou záměrem samostatně bez následné těžby nerostných surovin, naplňují bod 15 (pokud splňují v tomto bodě uvedená kritéria).

Při zpracování oznámení či dokumentace k záměru zařazenému do bodu 77 je v závislosti na charakteru konkrétního záměru třeba vždy určit reálnou dobu, na kterou je možné vyhodnotit vlivy záměru na životní prostředí v dostatečné kvalitě, tzn. potenciálně uplatnit pravidlo vyhodnocení na dobu cca 20 let (viz výklad k bodu 79).

Záměry těžby ropy a záměry těžby zemního plynu nenaplní obecný bod 81, a to bez ohledu na kapacitu těžby, neboť by tím zejména u záměrů s kapacitou menší než 50 t/den (ropa) a 50 tis. m³/den (zemní plyn) došlo k popření smyslu stanoveného limitu v bodu 77 v kategorii II, resp. k popření vůle zákonodárce.

Cílem výkladu bodu 77 je upřesnit, o jaké záměry těžby se v praxi může jednat.

	ZÁMĚR:	Kategorie I		Kategorie II	
78	Povrchová průmyslová zařízení k těžbě uhlí, ropy, zemního plynu a rud, včetně bituminových hornin na ploše od stanoveného limitu.				5 ha

Povrchovými průmyslovými zařízeními k těžbě se rozumí zařízení, která souvisí s těžbou, případně úpravou nebo dopravou vytěžené suroviny (např. těžební věže, drtičky a třídičky suroviny, pasové dopravníky a další zařízení těžebny). Bod naplní záměry zařízení, které budou navrženy na ploše nejméně 5 ha, pokud půjde o soubor více zařízení, tak je pro zařazení rozhodující součet ploch všech navržených zařízení (plochou se rozumí plocha všech zastavěných i nezastavěných ploch, které jsou součástí areálu zařízení). Do tohoto bodu budou zařazeny pouze záměry samostatně umístovaných a provozovaných zařízení či souborů zařízení, avšak obvykle budou tato zařízení či soubory zařízení posuzovány společně se záměry těžeb, případně jako změny záměrů těžeb.

Cílem výkladu bodu 78 je poskytnout vodítko k tomu, jaké záměry mohou předmětný bod v praxi naplnit.

	ZÁMĚR:	Kategorie I		Kategorie II	
79	Stanovení dobývacího prostoru a v něm navržená povrchová těžba nerostných surovin na ploše od stanoveného limitu (a) nebo s kapacitou navržené povrchové těžby od stanoveného limitu (b). Povrchová těžba nerostných surovin na ploše od stanoveného limitu (a) nebo s kapacitou od stanoveného limitu (b). Těžba rašeliny od stanoveného limitu (c).	a) 25 ha b) 1 mil. t/rok c) 150 ha		a) 5 ha b) 10 tis. t/rok c) x	

Pokud jde o těžbu nerostných surovin, tak bod obsahuje pro každou kategorii dvě limitní hodnoty (plošnou a kapacitní), přičemž pro zařazení do příslušné kategorie stačí, aby záměr naplnil pouze jednu z obou limitních hodnot. Pokud je pro záměr těžby nutné stanovení dobývacího prostoru, pak je pro zařazení rozhodující plocha dobývacího prostoru a nikoliv plocha těžby, která může být menší. Za plochu těžby se pro účely zařazení záměrů do tohoto bodu považuje součet ploch těžby a ploch souvisejících s těžbou (přiměřeně lze použít definici uvedenou v § 18 odst. 2 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území: „Plochy těžby nerostů zahrnují zpravidla pozemky povrchových dolů, lomů a pískoven, pozemky pro ukládání dočasně nevyužívaných nerostů a odpadů, kterými jsou výsypky, odvaly a kaliště, dále pozemky rekultivací a pozemky staveb a technologických zařízení pro těžbu. Do plochy těžby nerostů lze zahrnout i pozemky související dopravní a technické infrastruktury.“).

Záměry těžby rašeliny na ploše menší než 150 ha podléhají provedení zjišťovacího řízení vždy (tj. bez ohledu na velikost plochy či kapacitu těžby).

Záměry těžeb jsou specifické oproti jiným záměrům v tom, že se v čase mění s postupem těžby v území. Vzhledem k tomu, že v době provedení vyhodnocení vlivů těchto záměrů na životní prostředí nejsou jasné např. těžební technologie, dopravní souvislosti, stav jednotlivých složek životního prostředí a priority jejich ochrany, posun v legislativě ani případný vývoj koncepcí státu týkajících se těžeb ve velmi vzdáleném časovém horizontu, je na základě § 5 odst. 2 ZPV nutné, aby příslušné vyhodnocení vlivů těchto záměrů na životní prostředí bylo provedeno na **reálně**

vyhodnotitelnou dobu, která je cca 20 let. Dle praxe v posuzování vlivů na životní prostředí (od roku 2002 do současnosti) se jedná o dobu, na kterou lze reálně provést vyhodnocení vlivů na životní prostředí v dostatečné kvalitě. Je tedy třeba, aby tato skutečnost byla respektována v příslušných dokumentech (oznámení záměru, dokumentace vlivů záměru na životní prostředí) jejich zpracovateli (v případě záměru na delší časové období je třeba těžbu rozdělit na etapy a posuzovat vždy pouze etapu na následujících cca 20 let, a to včetně stanovení dobývacího prostoru), kontrolována příslušnými úřady, a aby tato skutečnost byla rovněž zohledněna ve zjišťovacím řízení či v závazném stanovisku dle § 9a odst. 1 ZPV. Toto pravidlo platí pro všechny záměry těžeb (tzn. pro záměry zařazené do bodů 79, 80, 81, 82 a potenciálně rovněž pro záměry zařazené do bodu 77).

Za významnou změnu záměru ve smyslu § 4 odst. 1 písm. b) či c) se kromě zvětšení plochy či navýšení kapacity těžby považuje např. prodloužení doby těžby, zahluštění těžby apod. (platí nejen pro bod 79, ale i pro ostatní těžební záměry – body 77, 80 – 82).

Cílem výkladu bodu 79 je upřesnit, co se rozumí pojmem „plocha těžby“. Dále je cílem tohoto výkladu formulovat podmínku, která časově omezí všechny záměry týkající se těžby na dobu cca 20 let z důvodu potřeby zajistit dostatečně kvalitní vyhodnocení vlivů těchto záměrů na ŽP.

	ZÁMĚR:	Kategorie I		Kategorie II	
80	Stanovení dobývacího prostoru a v něm navržená těžba uranu, těžba uranu a úprava uranové rudy.	x			
81	Stanovení dobývacího prostoru a v něm navržená hlubinná těžba, hlubinná těžba.			x	

Stanovení dobývacího prostoru a v něm navržená těžba uranu, těžba uranu a úprava uranové rudy podléhá posuzování vždy (tj. bez ohledu na kapacitu těžby).

Stanovení dobývacího prostoru a v něm navržená hlubinná těžba nebo jen hlubinná těžba podléhá provedení zjišťovacího řízení vždy (tj. bez ohledu na kapacitu těžby). Obecný bod 81 nenaplnují záměry hlubinné těžby uvedené v jiných bodech, tedy záměry týkající se uranu (bod 80) a ropy a zemního plynu (bod 77), a to bez ohledu na kapacitu těžby (viz také výklad k bodu 77).

Vyhodnocení vlivů záměrů těžby uranu nebo záměrů hlubinné těžby je možné provést nejvýše na dobu cca 20 let (viz výklad k bodu 79).

Průzkumné vrty, které jsou záměrem samostatně bez následné těžby nerostných surovin, naplňují bod 15 (pokud splňují v tomto bodě uvedená kritéria).

Významné změny záměru – viz výklad bodu 79.

Cílem výkladu bodů 80 a 81 je upřesnit, jaké záměry do těchto bodů spadají, dále je připojeno vysvětlení, že platí obdobně jako u bodu 79 pravidlo vyhodnocení na dobu nejvýše cca 20 let.

	ZÁMĚR:	Kategorie I		Kategorie II	
82	Těžba nerostných surovin z říčního dna.				x

Záměr naplní tento bod, pokud se jedná o činnost, k jejímuž provedení je nutné získat mj. povolení k těžbě říčního materiálu podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o vodách. Pokud se jedná o odstraňování nánosů z koryta vodního toku v rámci provádění udržovacích prací v korytě vodního toku v souvislosti s jeho správou podle § 47 odst. 2 písm. b) zákona o vodách, pak se z hlediska ZPV nejedná o těžbu nerostných surovin z říčního dna a takový záměr bod 82

nenaplní. V pochybnostech, zda se jedná o těžbu říčního materiálu ve smyslu § 14 odst. 1 písm. b) zákona o vodách nebo o udržovací práce v korytě vodního toku, je rozhodující názor příslušného vodoprávního úřadu.

Vyhodnocení vlivů záměrů zařazených do bodu 82 je možné provést nejvýše na dobu cca 20 let (viz výklad k bodu 79). Významné změny záměru – viz výklad bodu 79.

Cílem výkladu bodu 82 je upřesnit, jaké záměry tento bod naplňují s použitím definic právních předpisů v oblasti ochrany vod.

5.14 Nadzemní vedení elektrické energie (body 84-85)

	ZÁMĚR:	Kategorie I		Kategorie II	
84	Nadzemní vedení elektrické energie o napětí od 220 kV s délkou od stanoveného limitu.	15 km			
85	Nadzemní vedení elektrické energie o napětí od 110 kV s délkou od stanoveného limitu.				2 km

Jedná se o výstavbu nového nadzemního vedení elektrické energie o napětí od stanovené hodnoty (včetně) v délce od stanoveného limitu. Případné podlimitní naplnění bodu 85 je nutné posuzovat výhradně ve vztahu k uvedené limitní hodnotě 2 km. Záměry nadzemního vedení o napětí nižším než 110 kV vůbec nenaplní dikci uvedených bodů (viz také kapitola 3.1 tohoto výkladu).

Změnou záměru dle § 4 odst. 1 ZPV může být např. navýšení napěťové hodnoty, změna trasy vedení, změna výšky stožárů apod. Při posuzování významnosti takové změny je vždy třeba brát v úvahu rozsah změny ve vztahu k rozsahu stávajícího záměru, možnost významného dotčení jednotlivých složek životního prostředí a veřejného zdraví touto změnou, při zohlednění stávající citlivosti a charakteru dotčeného území. V případě návrhu zdvojení stávajícího vedení se jedná o změnu, která sama o sobě naplní uvedené limity, pokud je zdvojení stávajícího vedení o uvedeném nebo vyšším napětí navrženo v délce dosahující nebo přesahující uvedené limity.

Na přeložky stávajících nadzemních vedení elektrické energie, jejichž účelem je náhrada stávajícího vedení, je nezbytné nahlížet jako na změny stávajících záměrů. Dosahuje-li nebo přesahuje-li délka přeložky limitní hodnotu, jedná se o významnou změnu podle § 4 odst. 1 písm. a) nebo c) ZPV (podle toho, v jaké kategorii je stávající záměr). Nedosahuje-li délka přeložky limitní hodnotu, je třeba takovou změnu považovat za významnou ve smyslu § 4 odst. 1 písm. b) nebo c) ZPV v případě, že nelze vyloučit významný negativní vliv takové změny na životní prostředí. Obecně je k přeložkám a k prodloužením stávajících vedení, kdy přeložka nebo prodloužení nedosahují limitní hodnoty v bodu 85, třeba přistupovat obdobně, jako k přeložkám dopravních liniových staveb (viz výklad k bodům 45 a 48).

Cílem výkladu bodů 84 a 85 je upřesnit, jaké záměry tento bod naplňují, jaké změny záměrů mohou tyto body naplnit a jakým směrem by se měly ubírat úvahy příslušného úřadu při hodnocení významnosti změny.

5.15 Skladování chemických látek (body 86 – 91)

	ZÁMĚR:	Kategorie I	Kategorie II
86	Zařízení ke skladování ropy a ropných produktů od stanoveného limitu a zařízení ke skladování chemických látek a směsí klasifikovaných jako nebezpečné v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1272/2008 o klasifikaci, označování a balení látek a směsí s kapacitou od stanoveného limitu.	200 tis. t	200 t

Ropné produkty jsou produkty získané zpracováním ropy. Jedná se např. o benzín, motorovou naftu, topný olej, LPG, petrolej, parafín, dehet apod.

Limitní hodnotou je myšlena okamžitá kapacita skladovacího zařízení, tzn. maximální kapacita v jednom okamžiku.

Nebezpečnou látkou a směsí se dle nařízení CLP rozumí látka nebo směs, která splňuje kritéria týkající se fyzikální nebezpečnosti, nebezpečnosti pro zdraví nebo nebezpečnosti pro životní prostředí stanovená v částech 2 až 5 přílohy I nařízení CLP. Taková nebezpečná látka nebo směs se klasifikuje podle příslušných tříd nebezpečnosti stanovených v příloze I nařízení CLP.

Nařízení CLP má následující třídy nebezpečnosti:

Výbušniny, hořlavé plyny (včetně chemicky nestálých plynů), aerosoly, oxidující plyny, plyny pod tlakem, hořlavé kapaliny, hořlavé tuhé látky, samovolně reagující látky a směsi, samozápalné kapaliny, samozápalné tuhé látky, samozahřívající se látky a směsi, látky a směsi, které při styku s vodou uvolňují hořlavé plyny, oxidující kapaliny, oxidující tuhé látky, organické peroxidy, látky a směsi korozivní pro kovy (dle kritéria fyzikální nebezpečnost).

Akutní toxicita, žíravost/dráždivost pro kůži, vážné poškození očí / podráždění očí, senzibilizace dýchacích cest nebo kůže, mutagenita v zárodečných buňkách, karcinogenita, toxicita pro reprodukci, toxicita pro specifické cílové orgány - jednorázová expozice, toxicita pro specifické cílové orgány - opakovaná expozice, nebezpečnost při vdechnutí (dle kritéria nebezpečnost pro zdraví).

Nebezpečnost pro vodní prostředí (dle kritéria nebezpečnost pro životní prostředí).

Nebezpečnost pro ozonovou vrstvu (dle kritéria dodatečná nebezpečnost).

Pro účely tohoto bodu se rozumí látkou nebo směsí klasifikovanou jako nebezpečná v souladu s nařízením CLP taková látka nebo směs, která je klasifikována do jedné nebo více tříd nebezpečnosti.

Do bodu 86 nebudou řazena zařízení ke skladování zemního plynu a jiných hořlavých plynů (např. LPG), neboť pro tato zařízení ZPV definoval specifický bod 87.

Cílem uvedeného výkladu je vysvětlit klasifikování chemických látek ve smyslu nařízení CLP a zejména vymezit vztah tohoto bodu s bodem 87, kdy bod 87 je specifickým bodem, proto zařízení ke skladování zemního plynu a jiných hořlavých plynů nebudou zařazována do bodu 86 ani v případě, že by objem zásobního prostoru umožňoval skladování 200 t plynu nebo více.

	ZÁMĚR:	Kategorie I	Kategorie II
87	Skladování zemního plynu a jiných hořlavých plynů s objemem zásobního prostoru od stanoveného limitu.		10 tis. m ³

Skladováním zemního plynu se rozumí jak skladování v nadzemních zásobnících, tak zejména skladování v podzemních zásobnících. Podzemním zásobníkem se rozumí veškerá podpovrchová a povrchová zařízení nutná pro skladování. Pro skladování zemního plynu se využívají přírodní nebo umělé prostory v podzemí, které jsou umístěny mezi geologicky nepropustnými vrstvami. Existují dva základní typy podzemních zásobníků zemního plynu. Porézní zásobníky (většinou vytěžená ložiska ropy nebo zemního plynu, plyn se skladuje v drobných pórech a trhlinách v porézních propustných horninách) a kavernové zásobníky (dutiny, které byly uměle vytvořeny, může se jednat o solné kaverny nebo o opuštěné uhelné či jiné doly, případně o prostory vytvořené přímo pro uskladňování plynu).

Limitní hodnota je odvozována od objemu zásobníku, který je jednoznačný a na rozdíl od objemu plynu v různých podmínkách neměnný.

Cílem uvedeného výkladu je definovat pojem skladování zemního plynu a zejména vysvětlit limitní hodnotu, která se neodvozuje od množství skladovaného plynu, nýbrž od objemu zásobníku. Záměry skladování zemního plynu a jiných hořlavých plynů nebudou zařazovány do 86, neboť v případě záměrů o skladovací kapacitě větší než 200 tun plynu a současně menší než 10 tis. m³ plynu by zařazením do bodu 86 došlo k popření smyslu limitní hodnoty uvedené v bodu 87, a tedy k popření vůle zákonodárce.

	ZÁMĚR:	Kategorie I	Kategorie II
88	Povrchové skladování fosilních paliv s kapacitou zásobníku od stanoveného limitu.		10 tis. t

Fosilním palivem jsou ve smyslu tohoto bodu především uhlí a uhelné produkty (koks, brikety apod.) a také rašelina. Ropa, ropné produkty (nafta, benzín, LPG) a zemní plyn jsou sice svou podstatou rovněž fosilním palivem, jejich skladování je však předmětem předchozích bodů 86 a 87, proto jsou z dikce tohoto bodu vyloučeny.

Z dikce bodu vyplývá, že ji naplní záměry budování zásobníku/zásobníků pro skladování fosilních paliv. Nerozlišuje se, zda je budován jeden zásobník či více zásobníků, rozhodující je celková kapacita zásobního prostoru, tzn. v případě záměru budování vícero zásobníků se jejich kapacita sčítá. Dikci bodu nenaplní skladování pevných fosilních paliv na již existujících zpevněných plochách, které jsou k tomu určeny, nebo pokud k takovému skladování není třeba vydat žádné rozhodnutí v navazujících řízeních.

Cílem uvedeného výkladu je definovat pojem povrchové skladování pro účely ZPV. Úmyslem zákonodárce bylo postihnout povrchové skladování, které je podmíněno výstavbou zásobníku/zásobníků, příp. souvisejících zařízení, nikoliv např. dočasné uložení uhlí či uhelných produktů na manipulačních plochách v překladištích, nákladových nádražích apod.

	ZÁMĚR:	Kategorie I		Kategorie II	
89	Úložiště oxidu uhličitého. ¹⁸		x		

Úložiště oxidu uhličitého dle § 2 písm. c) zákona o ukládání oxidu uhličitého do přírodních horninových struktur znamená vymezený prostor uvnitř přírodních horninových struktur určený k ukládání oxidu uhličitého a související povrchová a vtláčecí zařízení.

	ZÁMĚR:	Kategorie I		Kategorie II	
90	Zařízení k zachytávání oxidu uhličitého za účelem jeho ukládání do přírodních horninových struktur ¹⁸ , a to ze zařízení, která vždy podléhají posouzení vlivů záměru na životní prostředí podle tohoto zákona, nebo ze zařízení o celkové roční kapacitě zachyceného oxidu uhličitého 1,5 megatuny nebo vyšší. ¹⁸		x		
91	Zařízení k zachytávání oxidu uhličitého za účelem jeho ukládání do přírodních horninových struktur ¹⁸) ze zařízení, které nepřísluší do kategorie I.				x

Dle směrnice o geologickém ukládání oxidu uhličitého se rozumí:

Zachytáváním a geologickým ukládáním oxidu uhličitého (CCS) překlenovací technologie, která přispěje ke zmírnění změny klimatu. Spočívá v zachytávání oxidu uhličitého (CO₂) z průmyslových zařízení, jeho přepravě na úložiště a jeho injektáži do vhodné podzemní geologické formace za účelem trvalého uložení.

Dle zákona o ukládání oxidu uhličitého je chápáno:

Ukládání jako vtláčení oxidu uhličitého do přírodních horninových struktur za účelem jeho trvalého zadržení v těchto strukturách.

Bod 90 naplní takové zařízení k zachytávání oxidu uhličitého, které jej bude zachytávat za účelem jeho ukládání do přírodních horninových struktur a které jej zároveň bude zachytávat ze zařízení, které naplňuje některý bod v kategorii I přílohy č. 1 k ZPV (např. ze zařízení ke spalování paliv s tepelným výkonem od 300 MW (bod 4 kategorie I přílohy č. 1 k ZPV)), nebo které jej bude zároveň zachytávat ze zařízení, které ročně vyprodukuje alespoň 1,5 megatuny oxidu uhličitého. Zařízení k zachytávání oxidu uhličitého za účelem jeho ukládání do přírodních horninových struktur, které bude oxid uhličitý zachytávat ze zařízení, které nenaplňuje bod v kategorii I přílohy č. 1 k ZPV, nebo ze zařízení, které jej vyprodukuje méně než 1,5 megatuny ročně, naplní bod 91.

5.16 Zemědělství a lesnictví (body 93-95)

	ZÁMĚR:	Kategorie I		Kategorie II	
93	Restrukturalizace pozemků v krajině a záměry využití neobdělávané půdy nebo polopřírodních území k intenzivnímu zemědělskému využívání na ploše od stanoveného limitu.				10 ha

Restrukturalizaci je nutné chápat jednak v souladu s § 3 odst. 2 zákona o katastru nemovitostí a za druhé jako terénní úpravy pozemků jako jsou terénní urovnávky, meze, terasy atd. Ustanovení § 3 odst. 2 citovaného zákona zní: „Pozemky se člení podle druhů na ornou půdu, chmelnice, vinice, zahrady, ovocné sady, trvalé travní porosty (dále jen „zemědělské pozemky“), lesní pozemky, vodní plochy, zastavěné plochy a nádvoří a ostatní plochy.“ Restrukturalizací se tedy rozumí záměr, jehož účelem je provést změnu druhu pozemku ze stávajícího druhu na jiný o příslušné výměře dosahující nebo přesahující limitní hodnotu, nebo záměr, jehož účelem je provést terénní úpravy, kdy plocha těchto úprav dosahuje nebo přesahuje limitní hodnotu.

Využití neobdělávané půdy nebo polopřírodních území k intenzivnímu zemědělskému využívání je nutné chápat jako jakékoliv záměry zemědělského využívání pozemků o příslušné výměře, které dlouhodobě nebyly používány k zemědělským účelům.

Cílem uvedeného výkladu je definovat celkovou plochu změny druhu pozemku, kterou se rozumí plocha pozemku, u kterého dochází ke změně druhu pozemku o příslušné výměře podle zákona o katastru nemovitostí, která je v dikci daného bodu podmíněna plochou od 10 ha. Celkovou plochou terénních úprav se rozumí součet ploch, u kterých dochází k přemístění, přidání či odebrání půdy. Terénní úpravy tedy naplní dikci tohoto bodu, pokud součet jednotlivých ploch terénních úprav bude větší než 10 ha. Do této plochy se tedy nezapočítávají plochy v dotčeném území, na kterých k terénní úpravě nedojde.

	ZÁMĚR:	Kategorie I		Kategorie II	
94	Projekty vodohospodářských úprav pro zemědělství (např. odvodnění, závlahy, protierozní ochrana, lesnicko-technické meliorace) s celkovou plochou úprav od stanoveného limitu.				10 ha

Vodohospodářskými úpravami se pro účely ZPV rozumí takové úpravy, jejichž primárním účelem je změna odtokových poměrů v dotčeném území.

Celková plocha úprav je plocha, na které jsou vodohospodářské úpravy nebo jiná opatření navrhována a prováděna, přičemž nemusí vždy jít o souvislou plochu s výjimkou plochy závlah a odvodnění.

Celkovou plochou úprav se u závlah a odvodnění rozumí celá dotčená plocha, tedy celá zavlažovatelná a odvodňovaná plocha.

Účelem tohoto výkladu je specifikovat pojem vodohospodářské úpravy, kterými se tedy rozumí takové úpravy, které jsou primárně navrhované za účelem změny odtokových poměrů v krajině. Mezi takové úpravy nepatří projekty, které jsou primárně navrhovány za jiným účelem (např. zvýšení biologické rozmanitosti) a jejich sekundárním působením dojde k ovlivnění

odtokových poměrů v krajině. Dále je účelem tohoto výkladu vysvětlit, že celkovou plochou úprav se rozumí součet ploch jednotlivých opatření (např. protierozní ochrana, lesnicko-technické meliorace, atd.), přičemž se do této plochy nezapočítává výměra ploch, které mohou být v blízkosti nebo mezi jednotlivými opatřeními, avšak žádné z uvedených opatření na nich přímo navrženo není. V případě pozemkových úprav, které v sobě obsahují výše zmíněné vodohospodářské úpravy nebo jiná opatření, jsou rovněž rozhodující plochy jednotlivých opatření (např. příkopy, zatravnění údolnice, hrázky, průlehy atd.), které se sčítají, a nikoliv celková plocha, na které se pozemkové úpravy provádí. Do tohoto bodu budou řazeny pouze takové pozemkové úpravy, které budou obsahovat vodohospodářská opatření např. příkopy, hrázky, terasy, které jsou navrženy především ke změnám hydrologických poměrů v krajině za účelem zlepšení, změny nebo zavedení zemědělského využití dotčených ploch. V případě, že v rámci pozemkových úprav bude docházet k restrukturalizaci pozemků, bude tento záměr řazen do bodu č. 93. V případě plochy závlah a odvodnění je za celkovou plochu považována celá plocha, která má být záměrem dotčena, tedy zavlažovaná nebo odvodňovaná plocha, nikoliv pouze plocha, na které jsou umístěna zařízení k zavlažování nebo odvodnění.

	ZÁMĚR:	Kategorie I		Kategorie II	
95	Zalesnění nelesního pozemku na ploše od stanoveného limitu (a) nebo odlesnění pozemku za účelem změny způsobu využívání půdy na ploše od stanoveného limitu (b).				a) 25 ha b) 10 ha

Dle zákona o lesích se rozumí:

Pojmem odlesnění, bez jeho definování, následná činnost po odnětí pozemků PUPFL, např. v § 16 odst. 2 písm. e), který upravuje řízení o odnětí pozemků určených k plnění funkcí lesa nebo o omezení využívání PUPFL. V případě odnětí přestává být takový pozemek PUPFL a je možno ho fakticky odlesnit.

Pojmem zalesnění dle § 2 písm. i) zákona o lesích „založení lesního porostu“.

Do bodu 95 budou zařazovány záměry, jejichž předmětem nebo součástí bude návrh na trvalé nebo dočasné odnětí (podle § 15 a 16 zákona o lesích) ploch od stanoveného limitu z PUPFL. V případě trvalého nebo dočasného omezení využívání PUPFL (podle § 15 a 16 zákona o lesích) je vždy třeba vyhodnotit charakter navrhovaného omezení – pokud toto omezení spočívá v trvalém nebo dočasném odlesnění, kdy ve lhůtách a mezích stanovených zákonem o lesích nedojde k obnově a výchově lesních porostů (§ 31 zákona o lesích), bude bod 95 při naplnění limitní hodnoty rovněž naplněn.

Bod 95 naplní z hlediska zalesnění pozemků, resp. založení lesního porostu, pouze zalesnění pozemků, které doposud nebyly lesem, tedy záměry, jejichž předmětem nebo součástí je prohlášení doposud nelesních pozemků za PUPFL od stanoveného limitu.

5.17 Výroba a montáží motorových vozidel, drážních vozidel a lodí (bod 96)

	ZÁMĚR:	Kategorie I		Kategorie II	
96	Výroba a montáž motorových vozidel, drážních vozidel, lodí, výroba a oprava letadel a výroba železničních zařízení na výrobní ploše od stanoveného limitu.				10 tis. m ²

Výrobou a montáží motorových vozidel, drážních vozidel a lodí se pro účely tohoto bodu rozumí rovněž výroba nebo montáž součástí/dílů motorových vozidel, drážních vozidel a lodí.

Výrobou a opravou letadel se pro účely tohoto bodu rozumí rovněž výroba součástí/dílů letadel.

Železničním zařízením se pro účely tohoto bodu rozumí především kolejnice, pražce a výhybky.

Za výrobní plochu ve smyslu ZPV se považuje plocha/součet ploch, na nichž výroba přímo probíhá. Tzn. související činnosti (např. administrativa, sklady, sociální zázemí) do výrobní plochy započítány nejsou.

Záměry zařaditelné do toho bodu je možné řadit i do jiných bodů přílohy č. 1 k ZPV, pokud součástí záměru budou provoz, které naplní dikci jiných bodů (např. body 18, 19, 20, 22, 23, 42 aj.) – je nutné zvolit nejpřísnější zařazení.

5.18 Potravinářský průmysl (bod 97)

	ZÁMĚR:	Kategorie I		Kategorie II	
97	Výroba rostlinných nebo živočišných olejů nebo tuků s kapacitou od stanoveného limitu				20 tis. t/rok

Rostlinným tukem a olejem se pro účely ZPV rozumí jedlý tuk a olej získaný ze semen, plodů nebo jader plodů olejnatých rostlin.

Živočišným tukem a olejem se pro účely ZPV rozumí jedlý tuk a olej získaný z požitelných tukových tkání živočichů.

S ohledem na dikci bodu 97 se limitní hodnota vztahuje k množství vyrobeného produktu.

Cílem znění tohoto bodu je posuzování výroby všech druhů výše zmíněných produktů určených i neurčených ke spotřebě lidí i zvířat. Cílem tohoto výkladu je dále specifikovat uvedenou limitní hodnotu, která je vztažena k vyrobenému produktu, nikoli k surovinám vstupujících do výrobního procesu.

5.19 Oblast rozvoje infrastruktury a území (body 106-110)

	ZÁMĚR:	Kategorie I	Kategorie II
106	Výstavba skladových komplexů s celkovou zastavěnou plochou od stanoveného limitu.		10 tis. m ²

Skladový komplex je jeden nebo více skladových objektů se zajištěním souvisejících funkcí (např. vrátnice, administrativa, technické zázemí objektu a hygienické zázemí zaměstnanců). Skladovým objektem se pro účely tohoto bodu rozumí budova, zastřešený prostor nebo nezastřešená zpevněná plocha určené pro skladování nebo pro související funkce. Pokud skladový komplex tvoří více objektů, jejich zastavěnou plochu je nutné sečíst s tím, že bude započítána rovněž zastavěná plocha navazujících nebo souvisejících garáží, administrativy apod. a plochy skladovacích a manipulačních zpevněných ploch a povrchových parkovišť. Nezpevněné plochy v rámci skladového komplexu se nezapočítávají.

Plochy zařízení staveniště, na kterých může být jednorázově/dočasně po dobu výstavby uložen materiál potřebný pro výstavbu záměru, se nepovažují za skladové objekty, resp. komplexy ve smyslu tohoto bodu.

Skladovým komplexem jsou též haly připravované zpravidla v průmyslových zónách, kdy je předmětem záměru výstavba prázdné haly a investor zamýšlí tuto halu následně pronajímat (o účelu haly tedy bude rozhodnuto až v souvislosti s obsazením zájemcem). Pokud bude hala následně obsazena záměrem, který naplňuje dikci některého z dalších bodů přílohy č. 1 k ZPV (např. bodu 42, 76, 98, 101, 102 aj.), bude rovněž podléhat postupům dle ZPV.

Uvedeným výkladem není vyloučena případná aplikace jiných bodů přílohy č. 1 k ZPV. V případě, že budou jako součást záměru navržena např. parkoviště nebo čerpací stanice pohonných hmot, může takový záměr v závislosti na dosažení příslušných limitních hodnot a/nebo v závislosti na významnosti změny naplnit dikci jiného bodu přílohy č. 1 k ZPV (např. bodu 86 či 109), a být tedy podroben zjišťovacímu řízení, případně procesu posouzení vlivů na životní prostředí.

Cílem výkladu je mj. definovat plochy, které se do uvedené limitní hodnoty započítají a které nikoliv. Při této definici bylo vycházeno ze skutečnosti, že příloha č. 1 k ZPV v různých bodech, kde limitní hodnotu tvoří velikost nějaké plochy, specifikuje, jak má být tato plocha chápána, resp. k čemu má být vztažena. S ohledem na tuto specifikaci nelze plochu vykládat u různých bodů přílohy č. 1 k ZPV stejně. Např. v bodě 96 je zřejmé, že limitní hodnotou bude výhradně výrobní plocha, tzn. započítá se pouze ta část budovy, ve které bude probíhat výroba, která je v bodě 96 specifikována. Naopak např. z dikce bodu 107 vyplývá, že u průmyslových zón je rozhodující plocha celého areálu, tj. plocha budov, zpevněných ploch, nezpevněných ploch aj. U bodu 106 je tedy nutné dovodit, že limitní hodnotu může tvořit výhradně součet zastavěných nebo zpevněných ploch skladových objektů, tedy součet zastavěných ploch budov, zastřešených prostorů a zpevněných ploch určených pro skladování nebo pro související funkce v rámci skladového komplexu. Zahrnutí zpevněných ploch do limitu uvedeného v tomto bodě je odůvodněno skutečností, že dle stavebního zákona jsou i odstavné, manipulační, prodejní, skladové nebo výstavní plochy stavbami, které od 1 000 m² musí mít stavební povolení, a lze tedy dle názoru MŽP dovodit, že i zpevněné skladovací plochy jsou zastavěnou plochou. Zahrnutí zpevněných ploch do limitu uvedeného v tomto bodě je dále odůvodněno skutečností, že

výstavba a provoz na zpevněných plochách generuje obdobné vlivy jako výstavba a provoz ve skladovacích (uzavřených) objektech – zábor ZPF, vliv na vodní režim, prostupnost krajiny, emise. Vliv na hlukovou situaci a prašnost může být v případě „otevřených“ ploch dokonce větší než v případě uzavřených skladovacích objektů.

	ZÁMĚR:	Kategorie I	Kategorie II
107	Průmyslové zóny a záměry rozvoje průmyslových oblastí s rozlohou od stanoveného limitu.		20 ha

Průmyslovou zónou se pro účely ZPV rozumí ucelené zastavitelné/zastavěné území, které je zastavěné převážně objekty pro průmyslovou výrobu, obchod, služby atd., a dále území, na kterém je předmětná výstavba rozšiřována či uvažována.

Průmyslovou oblastí se pro účely ZPV rozumí území, které je tvořeno jednotlivými průmyslovými zónami.

Cílem tohoto výkladu je definovat pojem průmyslové zóny a rozvoj průmyslových oblastí pro účely ZPV. Úmyslem zákonodárce bylo postihnout pojem rozvoj průmyslových oblastí, který zahrnuje jak jednotlivé fáze související s přípravou území včetně vybudování technické infrastruktury atd., tak jednotlivé fáze výstavby. Díkce bodu zahrnuje jak realizaci jedné průmyslové zóny, tak i rozvoj stávající nebo realizaci nové průmyslové oblasti. Dále se jedná o výstavbu průmyslových hal v případě, že svým charakterem nenaplní díkci jiného bodu přílohy č. 1 k ZPV. Uvedeným výkladem není vyloučena případná aplikace jiných bodů přílohy č. 1 k ZPV. V případě, že se bude jednat o průmyslové zóny, může takový záměr v závislosti na dosažení příslušných limitních hodnot a/nebo v závislosti na významnosti změny naplnit díkci jiného bodu přílohy č. 1 k ZPV a být tedy podroben ZŘ, případně procesu EIA. V případě, že záměr svým charakterem naplní současně díkci více bodů (např. díkci bodu 106 a 107), bude tento záměr vždy zařazen do díkce bodu s přísnějším zařazením.

Smyslem výše uvedeného bodu je tedy posuzovat záměry, které svým charakterem přispívají k rozvoji průmyslové zóny nebo průmyslové oblasti. Jedná se tedy především o záměry týkající se přípravy území pro výstavbu (jde např. o situaci, kdy není stanoven návrh hal, ale dojde pouze k oplocení pozemku, na kterém je předmětná výstavba plánována, a k vybudování infrastruktury potřebné pro budoucí výstavbu) či záměry výstavby průmyslových hal, které svým charakterem nenaplní díkci jiného bodu přílohy č. 1 k ZPV.

	ZÁMĚR:	Kategorie I	Kategorie II
108	Záměry rozvoje sídel s rozlohou záměru od stanoveného limitu.		5 ha

Sídlem se pro účely ZPV rozumí plošná souvislá zástavba na území obce, městyse, města, statutárního města a hlavního města Prahy.

Rozvojem sídel se rozumí záměry, které nelze zařadit do jiného bodu přílohy č. 1 k ZPV a jejichž cílem je plošně (ve vztahu k limitní hodnotě) rozvíjet, rozšiřovat, měnit, doplňovat nebo zakládat sídlo.

Plošnou souvislou zástavbou se rozumí území, kde dominují stavby a kde přírodní nebo přírodě blízké prostředí není zastoupeno nebo tvoří pouze vedlejší nebo doplňkovou funkci.

Úmyslem zákonodárce bylo postihnout pojem rozvoj sídel, který zahrnuje jak jednotlivé fáze výstavby týkající se např. bytových domů, souvislé plošné zástavby rodinných domů apod., tak jednotlivé fáze související s přípravou území pro takovou výstavbu včetně vybudování technické infrastruktury (tzv. zasítování) atd. Dikci bodu 108 by dále mohla naplnit např. plošná revitalizace, přestavba, změna urbanistické struktury stávající ucelené části sídla, pokud dojde k naplnění limitní hodnoty a pokud takový záměr nenaplní dikci jiného (přísnějšího) bodu přílohy č. 1 k ZPV.

Uvedeným výkladem není vyloučena případná aplikace jiných bodů přílohy č. 1 k ZPV. V případě, že se bude jednat např. o tematické areály nebo rekreační, sportovní objekty vně sídelní oblasti nebo ubytovací zařízení vně sídelní oblasti, může takový záměr v závislosti na dosažení příslušných limitních hodnot a/nebo v závislosti na významnosti změny naplnit dikci jiného bodu přílohy č. 1 k ZPV a být tedy podroben ZŘ, případně proces EIA. V případě, že budou jako součást záměru navržena parkoviště, může takový záměr v závislosti na dosažení příslušných limitních hodnot a/nebo v závislosti na významnosti změny naplnit dikci jiného bodu přílohy č. 1 k ZPV (např. bodu 109 přílohy č. 1 k ZPV) a být tedy podroben ZŘ, případně procesu EIA. V případě, že záměr svým charakterem naplní současně dikci více bodů (např. dikci bodu 116 nebo 118), bude tento záměr vždy zařazen do dikce bodu s nejpřísnějším zařazením.

	ZÁMĚR:	Kategorie I		Kategorie II	
109	Parkoviště nebo garáže s kapacitou od stanoveného limitu parkovacích stání v součtu pro celou stavbu.				500 míst

Parkoviště a garáže jsou plochy/objekty, na nichž nebo v nichž jsou zřízena jednotlivá parkovací stání, tzn. plochy určené pro parkování nebo odstavení vozidla. Za parkování se považuje umístění vozidla mimo jízdní pruhy komunikací po dobu, kdy se vozidlo používá (po dobu nákupu, návštěvy, zaměstnání apod.). Za odstavení vozidla se považuje umístění vozidla mimo jízdní pruhy komunikací po dobu, kdy se vozidlo nepoužívá (v místě bydliště nebo sídla provozovatele). Parkovací stání na odpočívkách jsou rovněž považována za plochy určené pro parkování nebo odstavení vozidla.

Parkovací stání je plocha určená pro parkování nebo odstavení jednoho vozidla.

Do limitu uvedeného v tomto bodě se započítávají parkovací stání pro osobní automobily a motocykly dle jejich skutečného počtu navržená v souladu s normou ČSN 73 6056 (tzn. prostý součet míst pro motocykly a všechny osobní automobily – bez započítávání rozdílů ploch např. u krajních stání, stání pro vozidla přepravující osoby těžce pohybově postižené).

V případě návrhu parkovacích míst pro autobusy, nákladní automobily apod. se pro účely ZPV parkovacím stáním rozumí plocha 2,5 m x 5,0 m (tzn. 12,50 m²), což odpovídá základní šířce a délce stání pro skupinu vozidel osobní automobily dle ČSN 73 6056. Navržená parkovací stání pro autobusy, nákladní automobily apod. je tedy nutné **přepočítat dle vzorce:**

$$PS_{ZPV} = (PS_{skut.1} + PS_{skut.2} + \dots + PS_{skut.n}) / 12,50$$

PS_{ZPV} parkovací stání přepočítané pro účely ZPV
PS_{skut.} plocha v m² každého skutečně navrženého stání (mimo stání pro motocykl a osobní automobil)

V případě umístění více vozidel na jednom parkovacím stání nad sebou v rozdílných výškových úrovních pomocí automatických parkovacích systémů (např. zakladače, park lift) se pro účely ZPV do celkového počtu parkovacích stání započítává skutečný počet umístitelných vozidel.

Parkovací stání umístěná v parkovacích pruzích, pásech a zálivech (plocha určená pro jedno nebo několik parkovacích stání s podélným, šikmým nebo kolmým řazením umístěná podél jízdního pásu) v hlavním i přidruženém dopravním prostoru na komunikacích se započítávají do limitu uvedeného v tomto bodě.

Parkovací stání pro cyklisty se nezapočítávají do limitu uvedeného v tomto bodě.

Plochy, na nichž jsou umístěna vozidla a jejichž účelem není ani parkování ani odstavování vozidel (např. autobazary, výstavní plochy apod.), se nepovažují za parkoviště ve smyslu tohoto bodu.

Parkovací stání umístěná v areálu odpočívek u komunikací musí být primárně posuzována jako nedílná součást odpočívek, resp. komunikací a musí být jako nedílná součást tohoto záměru předmětem oznámení, resp. dokumentace EIA navrhovaného záměru - komunikace. V případě, že návrh odpočívky nebyl předmětem oznámení, resp. dokumentace EIA ke komunikaci, případně se odpočívka navrhuje dodatečně k již posouzené, povolené nebo realizované komunikaci, nejedná se primárně o změnu záměru ve smyslu § 4 odst. 1 ZPV, ale o nový záměr, který lze v závislosti na počtu parkovacích stání a jeho umístění potenciálně zařadit do bodu 109.

Cílem uvedeného výkladu je definovat pojem parkovací stání a parkoviště či garáže pro účely ZPV. Úmyslem zákonodárce bylo postihnout parkování či odstavování vozidel, které generuje krom zaboru ploch také vlivy související s dopravou. S ohledem na absenci právě související dopravy bylo vyloučeno zařazování autobazarů a výstavních ploch z díkce tohoto bodu. V případě autobazarů a výstavních ploch je tak třeba rozlišovat prodejní/výstavní plochy, které díkci tohoto bodu nenaplní, od ploch určených pro parkování např. zákazníků/návštěvníků, které díkci tohoto bodu naplní. Uvedeným výkladem není vyloučena případná aplikace jiných bodů přílohy č. 1 k ZPV. V případě, že se bude jednat o záměr rozvoje měst nebo o obchodní komplex, může takový záměr v závislosti na dosažení příslušných limitních hodnot a/nebo v závislosti na významnosti změny naplnit díkci jiného bodu přílohy č. 1 k ZPV (např. bodu 108 nebo 110 přílohy č. 1 k ZPV) a být tedy podroben zjišťovacímu řízení, případně procesu posouzení vlivů na životní prostředí.

	ZÁMĚR:	Kategorie I	Kategorie II
110	Výstavba obchodních komplexů a nákupních středisek s celkovou zastavěnou plochou od stanoveného limitu.		6 tis. m ²

Obchodní komplex je jeden nebo více obchodních objektů se zajištěním souvisejících funkcí (kromě samotných obchodních/prodejných ploch také např. další služby zákazníkům, skladovací plochy, parkoviště, hygienické zázemí), případně soubor většího množství jednotlivých prodejen/showroomů s vlastními vstupy v rámci jednoho objektu. Za obchodní komplexy se považují obchodní centra, nákupní parky, outlet centra, obchodní domy či hypermarkety a hobbymarkety. Pokud obchodní komplex tvoří více objektů, jejich zastavěnou plochu je nutné sečíst s tím, že bude započítána rovněž zastavěná plocha navazujících nebo souvisejících garáží, zpevněných ploch a parkovišť.

Nákupní středisko je nákupní objekt, ve kterém převažuje monotematická funkce zaměřená na prodej zboží. Nákupním střediskem se z hlediska stavebního řešení rozumí zpravidla jedna hala zpřístupněná pro veřejnost jedním vstupem. Jedná se např. o typ prodejen LIDL, PENNY MARKET, BILLA apod. Do zastavěné plochy „nákupních středisek“ bude započítána zastavěná plocha objektů, včetně navazujících nebo souvisejících garáží, zpevněných ploch a parkovišť.

Uvedeným výkladem není vyloučena případná aplikace jiných bodů přílohy č. 1 k ZPV. V případě, že budou jako součást záměru navržena parkoviště, může takový záměr v závislosti na dosažení příslušných limitních hodnot a/nebo v závislosti na významnosti změny naplnit dikci jiného bodu přílohy č. 1 k ZPV (např. bodu 109 přílohy č. 1 k ZPV) a být tedy podroben zjišťovacímu řízení, případně procesu posouzení vlivů na životní prostředí.

5.20 Skladování železného šrotu (bod 113)

	ZÁMĚR:	Kategorie I	Kategorie II
113	Skladování železného šrotu (včetně vrakovišť) od stanoveného limitu.		1 tis. t

Železným šrotem se rozumí železný odpad, tedy např. odpad kat. č. 12 01 01 (Piliny a třísky železných kovů), 12 01 02 (Úlet železných kovů), 16 01 06 (Autovraky zbavené kapalin a jiných nebezpečných součástí), 16 01 17 (Železné kovy), 17 04 05 (Železo a ocel), 19 01 02 (Železné materiály získané z pevných zbytků po spalování), 19 10 01 (Železný a ocelový odpad), 19 12 02 (Železné kovy) apod. Zároveň bod uvádí: „včetně vrakovišť“, a proto i plochy vrakovišť, tj. plochy, kde dochází k nakládání s odpadem kat. č. 16 01 04 (Autovraky) dle katalogu odpadů spadají do tohoto bodu.

Limitní hodnotou je 1 tis. tun železného šrotu či autovraků, tzn. dikci tohoto bodu naplní všechna zařízení o okamžité kapacitě 1 tis. tun a vyšší, přičemž okamžitou kapacitou se rozumí nejvyšší množství, které zařízení pojme v jednom okamžiku.

Záměry skladování železného šrotu ve smyslu tohoto bodu naplní ve většině případů rovněž bod 56, případně 55, jedná se však rovněž o kategorii II, kde příslušným úřadem je krajský úřad, proto při zařazování záměrů není podstatné, zda bude uvedeno zařazení do bodu 113 nebo do bodu 113 a současně do bodu 56, případně 55.

Cílem výkladu bodu 113 je upřesnit, o jaký druh odpadu se jedná, pokud se jedná o železný šrot a zároveň upřesnit vztah tohoto bodu s odpadovými body 55 a 56. Cílem výkladu je rovněž upřesnit, zda se limitní hodnota vztahuje k časovému období či zda se jedná o kapacitní hodnotu okamžitou.

5.21 Cestovní ruch a volný čas (body 115, 116 a 118)

	ZÁMĚR:	Kategorie I		Kategorie II	
115	Rekreační přístavy pro plavidla s výtlakem od stanoveného limitu (a) nebo pro plavidla v počtu od stanoveného limitu (b).				a) 1 t b) 25 plavidel

Pojmy **přístav** a **výtlak** jsou definovány v textu k bodům 50 – 52 tohoto dokumentu.

Rekreačním přístavem se pro účely ZPV rozumí přístav pro plavidla jakéhokoliv typu a konstrukce, která jsou určena pro rekreační účely (kromě plavidel poháněných pouze lidskou silou). Rekreační přístavy mohou rovněž naplnit body 50 a 51, pokud naplní v těchto bodech uvedené limity.

Cílem výkladu je definovat pojem „rekreační přístavy“ a také upřesnit vztah bodu 115 s body 50 a 51.

	ZÁMĚR:	Kategorie I		Kategorie II	
116	Rekreační a sportovní areály vně sídelních oblastí na ploše od stanoveného limitu (a) a ubytovací zařízení vně sídelních oblastí s kapacitou od stanoveného limitu (b).				a) 1 ha b) 100 lůžek

Rekreačním areálem se pro účely ZPV rozumí plocha, jejíž součástí je zařízení sloužící k rekreačním účelům. Do plochy areálů se započítává celé území včetně ploch objektů s doplňkovou funkcí (ozeleněné plochy, sociální zařízení, restaurační zařízení, parkoviště apod.). Rekreační využití však musí převažovat nad funkcí doplňkovou.

Sportovním areálem se pro účely ZPV rozumí plocha, jejíž součástí je sportovní zařízení určené k jednomu či více druhům sportovních činností. Do plochy areálů se započítává celé území včetně ploch objektů s doplňkovou funkcí (ozeleněné plochy, sociální zařízení, restaurační zařízení, parkoviště apod.). Sportovní využití však musí převažovat nad funkcí doplňkovou.

Ubytovacím zařízením se pro účely ZPV rozumí stavba nebo její část, kde je poskytováno ubytování a služby s tím spojené. Mezi ubytovací zařízení patří např. hotel, motel, penzion a ostatní ubytovací zařízení, které slouží k přechodnému ubytování. Ubytovacím zařízením není bytový a rodinný dům a stavby pro rodinnou rekreaci.

Cílem uvedeného výkladu je přesná specifikace výše uvedených pojmů tak, aby bylo zřejmé, které záměry naplní dikci tohoto bodu. Do dikce uvedeného bodu by měly být řazeny záměry rekreačních a sportovních areálů a ubytovacích zařízení umístěné vně sídelní oblasti. Úmyslem zákonodárce bylo v případě pojmu „vně sídelních oblastí“ postihnout posuzování záměrů rekreačních a sportovních areálů a ubytovacích zařízení od stanoveného limitu v případě, že se dotčené území záměru bude nacházet mimo sídelní oblast, tzn. v území s převažujícím

přírodním charakterem, venkovských oblastech, ve volné krajině i na okraji sídel nebo v území s rozptýlenou zástavbou. Tedy tam, kde výstavbou rekreačního nebo sportovního areálu nebo ubytovacího zařízení mohou být významně dotčeny ekosystémy, resp. přírodní hodnoty a funkce, které v dané lokalitě převažují nad dosavadním antropogenním ovlivněním, případně tam, kde sice antropogenní ráz krajiny převažuje, ale nejedná se o stavby (např. zemědělská krajina). Cílem uvedeného výkladu je z jeho dikce vyloučit posuzování takových záměrů, které jsou součástí center sídel, husté sídelní zástavby apod.

Jako příklad záměru, který by dikci bodu 116 měl naplnit, lze uvést např. výstavbu golfového hřiště, hotelu, táborového zařízení s chatkami a různými sportovišti aj. v místech, kde doposud byla a kde i v bezprostředním okolí převažuje travnatá plocha, les nebo orná půda.

Jako příklad záměru, který by dikci bodu 116 neměl naplnit, lze uvést např. výstavbu hotelu v místě, kde jím bude zastavěna proluka mezi okolními domy, nebo v místě, kde jím bude zastavěna volná plocha, kde okolní plochy jsou již zastavěny. Dalším příkladem může být výstavba sportovního areálu v místě stávajícího brownfieldu.

Dále jsou uvedeným výkladem z této dikce bodu vyloučeny záměry dětských hřišť budovaných jako občanská vybavenost obce, sportovní zařízení při základních, středních a vysokých školách všech typů, jenž jsou převážně součástí stávajícího areálu. Do sportovních areálů nejsou řazeny záměry sjezdových tratí, lyžařské vleky, lanovky a související zařízení, neboť tyto záměry samostatně naplňují dikci bodu 114 přílohy č. 1 k ZPV.

Upozorňujeme, že slovní spojení „vně sídelních oblastí“ nelze vykládat jako „vně zastavěného území“ nebo „v nezastavěném území“ ve smyslu stavebního zákona. Takový výklad by postrádal logiku, protože podle § 18 odst. 5 stavebního zákona lze v nezastavěném území (tj. vně zastavěného území) umísťovat pouze specifické stavby, které jsou v tomto ustanovení stavebního zákona vyjmenovány, přičemž rekreační a sportovní areály a ubytovací zařízení mezi ně nepatří. Rekreační a sportovní areály a ubytovací zařízení tak budou vždy navrhovány v zastavěném území, případně v území, které se bude muset zastavěným územím stát (změnou územního plánu) nejpozději před umístěním těchto záměrů. Právě proto je nutná otázka, zda je záměr navrhován vně sídelních oblastí nebo naopak v sídelních oblastech, posuzovat podle výše nastíněných hledisek, protože v obou případech se bude jednat o zastavěné území (případně zastavitelné plochy dle územního plánu).

Uvedeným výkladem není vyloučena případná aplikace jiných bodů přílohy č. 1 k ZPV. V případě, že se bude jednat o záměr rozvoje měst nebo o tematický areál, může takový záměr v závislosti na dosažení příslušných limitních hodnot a/nebo v závislosti na významnosti změny naplnit dikci jiného bodu přílohy č. 1 k ZPV (např. bodu 108 nebo 118 přílohy č. 1 k ZPV) a být tedy podroben ZŘ, případně procesu EIA. V případě, že budou jako součást záměru navržena parkoviště či garáže, může takový záměr v závislosti na dosažení příslušných limitních hodnot a/nebo v závislosti na významnosti změny naplnit dikci jiného bodu přílohy č. 1 k ZPV (např. bodu 109 přílohy č. 1 k ZPV) a být tedy podroben ZŘ, případně procesu EIA.

V případě, že záměr svým charakterem naplní současně dikci dvou či více bodů (např. 108, 109, 116 či 118), bude tento záměr vždy zařazen do dikce bodu s nejpřísnějším zařazením.

	ZÁMĚR:	Kategorie I	Kategorie II
118	Tematické areály na ploše od stanoveného limitu; krematoria.		2 ha

Tematickým areálem se rozumí místně soustředěná výstavba, např. areály sloužící k vzdělávacím a informačním účelům, jako jsou areály škol, vysokých škol a vysokoškolských kolejí, vědy, výzkumu a vývoje, areály trvalých kulturních a zábavných zařízení a území určená k výstavbě atrakce v oblasti volného času založené na určitém tématu nebo s tímto tématem spojené, včetně zábavných parků, aquaparků, zoologických zahrad, multiplexových kin, divadel, dále zařízení nemocnic, sanatorií, léčebných či rehabilitačních komplexů, míst k náboženskému uctívání, kasáren, hřbitovů atd.

Krematoriem se rozumí zařízení zahrnující zpopelňování lidských pozůstatků nebo exhumovaných lidských ostatků a související nakládání s nimi, ukládání lidských pozůstatků, úpravu popela, jeho ukládání do uren a jejich předávání. S ohledem na skutečnost, že pojem „krematoria“ je od zbytku textu díky bodu oddělen středníkem, je zřejmé, že se na tento pojem nevztahuje uvedená limitní hodnota.

Cílem uvedeného výkladu je definovat pojem tematicky areál pro účely ZPV. Uvedeným výkladem není vyloučena případná aplikace jiných bodů přílohy č. 1 k ZPV. V případě, že se bude jednat o záměr rozvoje sídel nebo o rekreační a sportovní areály vně sídelních oblastí či ubytovací zařízení vně sídelních oblastí, může takový záměr v závislosti na dosažení příslušných limitních hodnot a/nebo v závislosti na významnosti změny naplnit dikci jiného bodu přílohy č. 1 k ZPV (např. bodu 108 nebo 116 přílohy č. 1 k ZPV) a být tedy podroben ZŘ, případně procesu EIA. V případě, že záměr svým charakterem naplní současně dikci dvou či více bodů (např. 108, 116 či 118), bude tento záměr vždy zařazen do dikce bodu s nejpřísnějším zařazením.